

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRUEL COMMAND
BOOK ONE

CRUEL VOWS

KIRA COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ACIMASIZ YEMİNLER

KIRA COLE

Copyright © 2024 by Kira Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 2</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 3</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 4</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 5</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 6</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 7</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 8</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 9</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 10</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 11</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 12</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 13</u>	
<i>Sean</i>	
<u>Bölüm 14</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 15</u>	
<i>Ellie</i>	
<u>Bölüm 16</u>	

Sean

[Bölüm 17](#)

Sean

[Bölüm 18](#)

Ellie

[Bölüm 19](#)

Sean

[Bölüm 20](#)

Sean

[Bölüm 21](#)

Ellie

[Bölüm 22](#)

Sean

[Bölüm 23](#)

Ellie

[Bölüm 24](#)

Sean

[Bölüm 25](#)

Ellie

[Bölüm 26](#)

Sean

[Bölüm 27](#)

Ellie

[Bölüm 28](#)

Ellie

[Bölüm 29](#)

Sean

[Bölüm 30](#)

Sean

[Bölüm 31](#)

Ellie

[Sonsöz](#)

1

ELLIE

Şeytanın vücut bulmuş hali, sanki ayaklarına kapanmaya gelen yeryüzünün pisliğiymişim gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyor.

Ona tapınmaktansa vücuduna alev makinesiyle saldırmayı tercih ederim.

Sean'ın aileme yaşattığı onca cehennemden sonra, en büyük ağabeyimin onunla nasıl arkadaş kalabildiğini hayal bile edemiyorum. Başka biri olsa Sean'ı öldürürdü.

Aiden boğazını temizliyor ve Sean'ın yanındaki sandalyeye başıyla işaret ediyor. "Otur Ellie."

Odada Aiden'la birlikte başka biri olsaydı, ona karşı gelmezdim. Kesinlikle kollarımı kavuşturup Aiden'in karanlık ve karamsar ofisinin diğer tarafına doğru yürümez, odadaki kuzgun saçlı katil yerine orman yeşili perdelerle hayranlıkla bakmazdım.

Ama bu Aiden ve beni neden ofisine çağırdığını çok iyi biliyorum.

Aiden'in bakışları sırtımda bir delik açıyor. "Ellie, bu tavırlarına bir son vermelisin.

Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil ama mafya senin kanında var ve öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Dönüp ellerimi yumruk yapıp yanlarıma indirerek göğsümdeki gerginliği bastırmaya çalışıyorum. "Sevdiğim insanlar bu yüzden ölmeye devam etse bile mi?"

Aile işinin kenarlarında kalmak benim en rahat olduğum yer. Uyuşturucu ve fuhuş işlerine bulaşmak istemiyorum.

Yapmak isteyeceğim son şey, hastalarımı hastaneye gönderen insanların eline silah vermek olur.

Yine de Aiden'in ailemizden istediği tam olarak bu.

Aiden yivli buzlu bardağındaki kehribar rengi alkolün etrafında dönüyor. "Bu tartışmaya açık değil. Seni yeterince uzun süre başıboş bıraktım. Ailedeki yerini alacaksın Ellie ve bu son sözüm."

Yanağımın içini ısıırıyorum, masasının arkasındaki mat siyah kitap raflarında duran Aiden ve benim resmime bakıyorum.

Keşke onun sadece kardeşim olduğu zamanlara geri dönebilseydik. Kabul etmekten başka yapacak bir şey yok, ben de başımı sallıyorum. "Peki."

Sean homurdanıyor, başını sallıyor ve bardağını dumanlı siyah cam masanın üzerine koymak için öne doğru eğiliyor. "Neden bu konuda ısrar ettiğini anlamıyorum, Aiden. O sadece ölü bir ağırlık olacak ve er ya da geç birinin ölümüne sebep olacak. Belki de diğer kız kardeşlerinden birinin."

Odanın diğer tarafına geçip Sean'ın boynunu sıkmak Aiden için sadece daha fazla soruna yol açacaktı. Rinaldo ailesinin yeniden ortaya çıktığına dair söylentiler New York'ta dolaşmaya başlamıştı bile.

Sean ve Andino ailesinin geri kalanıyla savaş beklemek zorunda kalacak.

Aiden'in keskin bakışları ikimizin arasına giriyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "İkinizin çocuklar gibi kavga etmenize izin vermeyeceğim. Aranızdaki sorunları çözmenin ve nasıl geçineceğinizi öğrenmenin zamanı geldi. Önümüzdeki aylarda hepimizin birbirimize ihtiyacı olacak."

Pencereden uzaklaşarak raflara doğru ilerledim ve mezuniyet gününden kalma resmi aldım. "İnsanlara yardım edeceğime söz verdim. Sırf rakip oldukları için onları öldürmeyeceğim."

Sean gözlerini deviriyor. "Her zaman dramatik olma tutkun vardı, değil mi?"

Aiden boğazının arkasından bir ses çıkarır ve deri koltuğunda kayar. "Yeter artık. İkinizi dinleyecek ne zamanım ne de sabrım var."

"Lütfen, Aid." Resmi yere bıraktım, nabzım kulaklarımda atıyordu. "Aileme yardım etmek için yeterince şey yapıyorum. İnsanlara dikiş atmam için gecenin her saati beni çağırıyorsunuz. Yerel kliniği arka cebimizde tutuyorum. Daha ne yapmamı istiyorsun?"

Bir elini çenesindeki kılların üzerinde gezdiriyor. "Zamanı geldiğinde ailemiz için savaşacağını bilmek istiyorum."

Ona ne olursa olsun yanında olacağımı söylemeliyim.

Benden beklenen bu.

Bunun yerine ellerimi lavanta rengi önlüğümün ceplerine sokarak titremelerini gizlemeye çalışıyorum. "Aiden, hemşireliğin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Rinaldos'la olan bu savaş için bundan vazgeçmek istemiyorum."

Aiden'in yumruğu masaya çarpıyor, bir kalem yere düşüyor ve kâğıtlar kenara savruluyor. "Bu kadar yeter, Ellie. Artık yirmi altı yaşındasın. Hayali dünyanda yaşamayı bırakmanın zamanı geldi."

Sözleri beni derinden yaralıyor, kazanmanın neredeyse imkânsız olduğunu bilsem de hâlâ ağabeyimin onayını arayan bir parçama saldırıyor.

Babam hayattayken Aiden bu kadar soğuk ve hesapçı değildi. Hâlâ Lynde ailesinin varisi olmak için yetiştiriliyordu ama içinde bir sıcaklık vardı.

Şimdi ise kardeşimin durduğu yerde bir canavardan başka bir şey yok.

Duvardaki piri saate bakarak derin bir nefes alıyorum. "Ailem için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Aiden başını sallıyor, ağzının köşesi yukarı doğru eğiliyor. "Güzel."

Sean bardağına uzanıyor, ışık kaşından çenesine kadar uzanan yara izini yakalıyor. Onu izlediğimi fark edince üst dudağı kıvrılıyor.

Saf kötülüğün genellikle bir podyumdan çıkıyormuş gibi görünmesi utanç verici.

Masanın etrafında dönüp Aiden'in önünde duruyorum. "Gidebilir miyim? İşe gitmem gerekiyor."

"Muhafızlardan birini yanına al. Son söylentilere göre Noah Rinaldo Manhattan'da dolaşıyormuş."

Yanımda bir koruma götürmek yapacağım son şey ama yine de gülümseyip başımı sallıyorum ve Aiden'i ofisinden çıkabilecek kadar sakinleştiriyorum.

Aiden ne derse desin, normal hayatıma mümkün olduğunca uzun süre tutunacağım.

Elimde kalan ve gerçekten bana ait olan tek şey bu.

Ben çıkış kodumu girerken MORGAN sırıttıyor ve kalçasını benimkine çarpıyor. "Bu hayatımın en uzun vardiyası oldu."

Esneyerek bilgisayardan uzaklaşıp onu bekliyorum. "Biliyorum. Vardiyamın çoğunu silahlı kurbanları dikerek geçirdim."

Aiden'in geçen hafta peşine düştüğü adamlara şüpheli bir şekilde benzeyenleri.

Morgan numarasını yazarken eski bilgisayarın tuşları tıkırdıyor. "Yemin ederim, sanki her gün daha fazla silahlı saldırı oluyor. Belki de Wyoming'de kalmalıydım."

"New York'u özlersin." Bej koridorlardan soyunma odasına doğru ilerlerken kimlik kartımla oynuyorum. "Sen de burada çalışmayı özlersin."

Yeşil gözlerini deviriyor ve tavandaki su lekelerini işaret ediyor. "Muhtemelen Manhattan'daki en boktan klinikte çalışıyoruz. Günün birinde bir hastanede işe gireceğim. Acil serviste falan."

"Sosyal yardımları seviyorum." Mavi kapıyı iterek soyunma odasına giriyorum ve doğruca arkadaki çelik bankaya yöneliyorum. "Kardeşim aile şirketinde daha fazla zaman geçirmem gerektiğini düşünüyor."

Morgan'ın düğmeli burnu kırışıyor. "Kulağa cehennem gibi geliyor. Bir sürü kumarhanesi ve oteli yok mu?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Dolabımın kilidini açıyorum, rahat ve çirkin spor ayakkabılarımı çıkarıp bir çift yüksek topuklu ayakkabı giyiyorum, eve gidip sıcak bir duşta cildimi temizleyene kadar önlüğümü çıkarmıyorum. "Bunun en iyisi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama neden hâlâ hayatımı kontrol edebileceğini düşünüyor anlamıyorum."

"Muhtemelen kontrol manyağı olduğu içindir." Morgan önlüğünü çıkarıp güzel pembe bir güneş elbisesi giyiyor. "Ona bunu aşmasını söylemelisin. Hayatına devam edebilirsin. Her şeyi yönetmesine yardım edebilecek dört kardeşin daha var."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, kelebeklerin kanatlarını mideme vurmasına neden oluyor.

Morgan ailem hakkındaki gerçeği bilmiyor. Aiden'ın zengin pisliklerle dolu bir şehirdeki başka bir zengin pislik olduğunu düşünüyor.

"Bak, ailene karşı gelmenin zor olduğunu biliyorum ama günün birinde kendin için yaşamaya başlamalısın." Morgan sarı saçlarını örgüsünden ayırdı. "Özellikle de yakın zamanda bir aile kurmayı düşünüyorsan."

Saçlarımı indiriyorum, parmaklarımı kafa derimde gezdirerek oradaki gerginliği biraz olsun yatıştırıyorum. "Haklısın ama çocuklar ve bir koca şimdilik ikinci planda. Hemşirelik zamanımın çoğunu alıyor ve ben böyle olmasını seviyorum."

Bana sempatik bir bakış attı. "Günün birinde istediğin hayata kavuşacaksın. Kardeşin sonsuza kadar hayatına hükmedemez."

İşte burada yanılıyorsun.

Omuz silkiyorum, kapıya doğru ilerlerken ve karanlık gecede kıvrımlı koridorlarda ilerlerken konuşmayı bırakıyorum.

Şehrin ışıkları yıldızları bastırıyor ve milyonuncu kez, keşke geceleri yıldızları görebileceğim bir yerde yaşasaydım diyorum. Şehir en iyi zamanlarda bile boğucu.

Bir koca bulup yuva kurmaya başladığımda, şehrin dışında bir ev istiyorum. Ailemi ziyaret edebileceğim kadar yakın ama her küçük mafya sorununda bana koşamayacakları kadar uzak bir yerde.

Kendimi o hayattan uzaklaştırmam gerekiyor.

Morgan soğuk bir rüzgâr eserken yüzünü gökyüzüne çeviriyor. "Eve bırakmamı istemediğine emin misin?"

"Manhattan'ın ortasına kadar arabayla gitmeyi mi denemek istiyorsun?" Başımı sallıyorum, çantamı omzumda daha yukarı kaldırıyorum. "Benim için endişelenme Morgan. Eve yürüyerek gidebilirim. Hayatım boyunca şehirde yaşadım."

"Bu, burada olabilecekler konusunda endişelenmen gerekmediği anlamına gelmiyor."

Gülümseyerek uzaklaşmadan önce ona sarılıyorum. "İnan bana, hayatımda sokaklarda karşılaştığın aptallardan daha kötü insanlar var. Eve gittiğimde sana mesaj atarım."

Çantasından anahtarlarını çıkarıyor. "İyi olur."

Parlak dış ışıkların altında durmuş, başka bir karanlık arabanın acil durum bölmesine yanaşmasını izliyorum. Kapı açılıyor ve bir ceset itilerek dışarı çıkarılıyor, kanlar içinde yerde bırakılıyor.

Bu yeterince yaygın bir olay; adama doğru acele etmeden önce arabanın gitmesini beklerken beni korkutmuyor.

İnliyor ve yuvarlanıyor ama elindeki bıçağı gördüğümde hareket etmek için çok geç.

Çantamı yere bırakıp yolundan çekilirken keskin kenarı koluma sürtünüyor.

Adam ayağa fırladığında ağzını ve burnunu kapatan siyah bir bandana vardı. Bana doğru hamle yaparken parlak mavi gözleri kısılıyor ve beni kameraların göremeyeceği gölgelere doğru geri çekilmeye zorluyor.

Ellerimi kaldırıp önümdeki adamla aramda tutuyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum ama bence gitmeme izin vermelisin."

"Biraz konuşacağız."

Adamın sesi sert, sanki konuşurken ağzında çakıl taşları varmış gibi. İri cüssesi üzerimde yükseliyor, bıçak ise aramızda bir sopa gibi duruyor.

Kıkırdıyor, bir adım daha yaklaşıyor, ucuz kolonyasının kokusu gözlerimi yakıyor. "Metroya doğru yürümeye başlayacaksın. "Metroya doğru yürümeye başlayacaksın."

çığlık atmayacaksın. Ağlamayacaksın. Eğer bizi takip eden birini görürsem, seni öldürürüm."

Belki de yanımda bir koruma getirmeliydim. Bu adamı bir mil öteden görürlerdi.

Aiden'in haklı olmasından nefret ediyorum.

Her zaman sert kafamın çöküşüm olacağını söylerdi. Gerçi şu anda sorunlarımın en küçüğü bu.

Sırtımı hastanenin girişindeki kaba sütunlara dayayarak yana doğru sürünüyorum. "Önce çantamı almalıyım; yoksa birileri beni kaçırdığınızı anlayacak."

Siyah araba geri dönerken adam başını sallıyor. Araba kaldırımın kenarına yanaşıyor, adamlardan biri çantamı alacak kadar uzun süre zıplayarak iniyor.

"Beni metroya kadar yürütmek yerine arabaya bindirebilirdiniz." Çenemi arabaya doğru salladım. "Hadi gidelim. Ne söylemek istiyorsan söyleyebilirsin ve sonra beni eve bırakabilirsin."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Adam kıkırdıyor, bıçak tekrar ortaya çıkıyor. Ucu sırtıma bastırıyor.

Kolumdan aşağı süzölmeye başlayan kana bakıyorum.
Kestik.

Onu kışkırtmaya gerek yok. Bana zarar vereceğini çoktan kanıtladı.
Eğer şansı varsa.

Sırtıma saplanan bıçağın ucuyla attığım her adım, belki de Aiden'in haklı olduğunu hatırlatıyor.

En azından yanımda koruma olması konusunda. Bu gece öleceğim gece olabilir.

Kliniği geride bırakıp mağazaların dışında parlayan parlak neon ışıklarının altından geçerken adam boğazını temizliyor. Yanıma gelirken başını öne eğiyor, bıçak hâlâ elinde ama yanımdan geçenlerin göremeyeceği şekilde saklı.

Bir ara sokağa girdiğimizde ışıklar daha da sönükleşiyor.

Siyah araba sokağın diğer ucuna dönüp bir kaçış yolunu kapatınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Adam arkamdan adım attığında, diğer tek çıkış yolu da yok oldu.

Kapana kısıldım.

Ağırlığımı değiştirerek kendimi gevşek ve tetikte tutmaya çalışıyorum, gerekirse her an harekete geçmeye hazırım.

Arabalardan birinin kapısı açılıyor ve içinden uzun boylu bir adam iniyor.

Sokağın karanlığında görünen tek şey silueti ve dudaklarının arasındaki sigaranın parlayan ucu.

Üstümde titreyen bir ışık, yaklaştıkça adamın yüzüne sert gölgeler düşürüyor.

İçimdeki her şey bana kaçmam için bağılıyor. Bir silah bulmamı. Orada durup olabilecekleri beklemekten başka bir şey yapmamı.

Bir anda sigara yere düştü ve adam üzerime geldi.

Beni yere yatırırken yumruğumu böğrüne indirdim. "Bırak beni!"

Yere çarptığımızda adam altından kaymam için yeterince kayıyor. Yana doğru yuvarlanıp ayağa fırladığımda sert beton derimi kesiyor.

İlk saldıran ben olduğum için sırtımda bir ağrı yayılıyor, ayağım fırlayıp adamın çenesine sert bir darbe indiriyor.

Ağız dolusu kan tükürmeden önce kafasını geriye attı. "Seni aptal kaltak. Bunu yapmamalıydın."

"Kimsin sen ve benden ne istiyorsun?" O ayağa kalkarken ellerimi yukarıda ve önümde tutuyorum.

Elini çenesine götürüyor ama çürük oluşmaya başlamış bile. "Getir onu."

Bıçaklı adam etrafından dolanır, pırıl pırıl parlayan bıçak ışığın altında parlıyor.

Dönüp eline tekme atıyorum, bıçak uçuyor.

Ama fark etmez. Kollar vücudumu bir mengene gibi sarıyor ve beni yere fırlatıyor.

Başım betona çarpıyor, ağzımı metalik bir tat dolduruyor. Sırtımın ortasına ağır bir yük yerleşirken yıldızlar görüşümde dans ediyor.

Bir diz gibi hissettiren şey beni daha derinden kazıyor, sıcak nefes kulağımın kabuğunun üzerinde hayalet gibi dolaşıyor.

Dudağımı yalıyorum, daha fazla kan tadıyorum. "Seni öldüreceğim."

"Denediğini görmek isterim." Adamın sesi derin ve zengin, ama bir aksan var gibi.

Rinaldo'lardan biri.

"Ellie Lynde, tebrikler. Sen seçilmiş kişisin." Adam kıkırdayarak ensemdeki tüyleri süpürdü.

Ellerimi iki yana açıp onu üzerimden atacak kadar yukarı itmeye çalışıyorum ama nafile. Beni kıstırdı.

Çaresizim. Burada öleceğim.

Çırpınarak, kurtulmaya çalışmak için elimden geleni yapıyorum. "Seni aptal piç. Bırak beni. Seni öldüreceğim. Cesedini kimse bulamaz."

"Ben de ailede nazik olanın sen olduğunu sanıyordum." Adamın eli saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye çekmek için kullanıyor.

Bir bıçağın soğuk kenarı boynuma bastırıyor. Sıcak bir kan damlası aşağı yuvarlanıyor, ardından bir diğeri geliyor.

İnsanlar hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylediğinde, bence yanılıyorlar.

Şu anda tek gördüğüm, ayağa kalkıp ellerimi onun boynuna doladığımda olacaklar.

Saçlarımı daha sert çekiyor. "Şimdi iyi bir kız olacaksın ve sana söyleyeceklerimi çok dikkatli dinleyeceksin."

"Seni öldüreceğim," diye bağıyorum. "Cesedi kimse bulamayacak."

"Hoş, ama ikimiz de biliyoruz ki burada güç sahibi olan sen değilsin." O Bıçağı biraz daha derine saplıyor ve vücudumda acı spiraller çiziyor. "Buradan canlı çıkmak istiyorsan, uslu duracaksın."

Dişlerimi sıkıyorum. Acı beni etkiliyor ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. Hayatımın çoğunu onun gibi adamlara karşı savaşabilmek için eğitim alarak geçirdim.

"Güzel." Adam bıçağı boynumdan hafifçe çekiyor. "Şimdi eve gideceksin ve kardeşine bunun sadece bir başlangıç olduğunu söyleyeceksin."

Şehrin başka bir yerinde siren sesleri yükselirken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Neyin başlangıcı?"

"Savaşın." Başımı tutup yere çarpıyor. "Aiden'a söyle, aileni katletmekten zevk alacağım."

ZAMANI GELMİŞTİ.

Parlak farlar park alanında parlıyor, araba kokain dolu paslanmış nakliye konteynerlerinden birinin yanında yavaşlıyor.

Sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum, kiraz rengi geceye karşı parlak kırmızı parlıyor. "Burada ne işin var? Tek söylediğin buluşmamız gerektiği idi."

Aiden arabadan iniyor ve ellerini deri ceketinin ceplerine sokuyor. Başını dik tutuyor ama rıhtımda bekleyen işçilere bakmıyor.

"Ailelerimiz arasında süregelen bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi." Aiden nakliye konteynerine yaslanmış, bir diğerinin vinçle kaldırılıp rıhtıma yerleştirilmesini izliyor.

Ben nefes verirken duman gökyüzünde süzülen bulutlara doğru kıvrılıyor. "Bu konuda konuşman gereken kişinin ben olmadığımı biliyorsun."

"Yani babamı öldüren sen olabilirsin ama şartları müzakere eden sen olamazsın öyle mi?"

Sigaramın külünü ucundan çekiyorum. "Olmayacağımı biliyorsun. Babam ölene kadar onun uşağından başka bir şey değilim."

"Halkın üzerinde, sahipmiş gibi davrandığından daha fazla gücün var." Aiden bana ters ters bakarken sesi karanlıktı. "Ellerini kirletmemeyi tercih ettiğin için varis değilmişsin gibi davranıyorsun."

"Kes şunu." Sigarayı yere atıyorum ve botumun burnunun altında eziyorum. "Bu gece buraya gerçekten ne için geldin? Barışın asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun."

Aiden omuzlarını silkiyor. "Ellie bu gece Rinaldolardan biri tarafından saldırıya uğradı."

Konteynirin kenarından itip kokainin saklandığı depoya doğru ilerlerken ağzım kuruyor. "Sevkiyatı kontrol etmem gerekiyor. Bununla uğraşacak vaktim yok."

"Bununla uğraşacaksın. Rinaldos'la başa çıkmak için ailelerimizin birleşmesi gerekiyor. Malcolm'un işbirliği yapmasını nasıl sağlayacağını bilmiyorum ama yapacaksın."

Aiden'a ters ters bakarken onu durdurmak için arkamı dönüyorum. "Uzun zamandır arkadaşız ama buraya gelip beni tehdit edebileceğini sanma."

İki işçi depodan çıkıp gemiden yeni inen konteyneri boşaltmaya giderken paslı çelik kapılar gıcırdayarak açılıyor. Kapıyı tutuyorum, daha geniş açıyorum ve Aiden arkamdan gelirken içeri giriyorum.

Beyaz kokain tuğlaları paletlerin üzerinde üst üste yığılmış, plastik örtü onları bir arada tutuyor.

Aiden iç geçiriyor. "Ailemi korumak zorundayım. Ona her kim saldırdıysa, ailem katledilene kadar durmayacaklarını söylemiş. Ellie saldırıya uğradı, Sean."

İlk paletin yanında asılı duran panoyu elime alıp orada kayıtlı tuğla sayısına bakıyorum. "Peki bu neden benim sorunum olsun? Bu onun ilk saldırıya uğrayışı değil. Belki daha sempatik olsaydı, insanlar onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçerdi."

Bana saldırmasına saniiyeler kalmış gibi görünüyor. "Sean, bu senin ve ailen için de faydalı olacaktır. Ben öldüğümde Rinaldos'un senin için geleceğini biliyorsun."

"Haklısın." Çömelerek, diğerlerine bakmadan önce parmaklarımı paletin çatlamış mavi tahtasında gezdiriyorum. "Sevkiyatta bir terslik var. Paletlerle oynanmış."

Panoyu kenara bırakıp paletlerin olduğu sıraya doğru yürüyorum ve Aiden bir kenara çekilip duman çıkarırken paletleri sayıyorum.

Ellie'ye ne olduğu umurumda bile değil. Her zaman yaptığı gibi kendi başına bela açmış bir baş belası.

"Bir palet eksik." Babamın ofisine açılan kapıya yönelirken ellerimi yumruk yapıyorum. "Aile dramana ilgilenecek başka birini bulman gerekecek, Aiden. Benim uğraşacak yeterince şeyim var."

Ahşap kapıyı itip açmadan önce tıklatıyorum. "Sevkiyatla ilgili bir sorun var."

Babamın gür kaşları alnına doğru yükseliyor, çatık kaşları ağzının kenarlarındaki çizgileri derinleştiriyor. "Bu imkânsız."

"Her konteynerde elli palet olması gerekirdi. İlk konteyner boşaltıldı ve sadece kırk sekiz palet vardı."

Babam sandalyesinden fırladı, elleri iki yanında kıvrılmıştı. Ofisinin kapısını ardına kadar açıyor, büyük bir gürültü odanın içinde yankılanıyor. Duvara bakıyorum ve yeterince eminim, kolu yine duvara geçirmiş.

Sabah yama yapması için birini çağırmam gerekecek.

Babam palet sıralarında bir aşağı bir yukarı yürüyor, bana dönmeden önce iki kez sayıyor. "Boşaltılan diğer konteynerleri de kontrol et."

Başımı sallayıp panoyu kapıyorum. Bu gece yüz palet daha geliyor olmalı. "Elimizdeki evraklara bakılırsa, yüz elli palet olması gerektiği gibi Kolombiya'ya yüklenmiş."

Babam panoyu elimden alıp faturayı kontrol ediyor. "Her şey boşaltıldıktan sonra hâlâ envanterle ilgili sorunlarınız varsa, Drew'u öldürün. Sevkiyatın ulaştığından emin olmak için onunla birlikte denize açılan oydu ve herhangi bir tutarsızlığın bedelini ödeyecek olan da o olacak."

Aiden kaşlarını çatarak babamın yoluna çıkıyor. "Malcolm, Rinaldos hakkında konuşmamız gerek."

"Şu anda meşgulüm, Aiden." Babam elindeki panoyu bana geri itti. "Ve Rinaldo'lar birkaç yıldır görülmedi."

"Ellie bu gece saldırıya uğradı." Babam ofisine dönmek için iki büküm olduğunda Aiden sesini yükseltiyor. Kelimeler depoda yankılanıyor, metal duvarlardan ve çatıdan sekiyor.

"Peki bu nasıl benim sorunum oluyor?" Aiden önüne atılıp daha fazla ilerlemesini engellerken babam kollarını kavuşturuyor.

Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar panoyu sıkıyorum. "Sana bunun bizim sorunumuz olmadığını zaten söylemiştim, Aiden."

Aiden beni görmezden geliyor, babamın tüm hayatım boyunca yaptığı gibi beni odadaki başka bir adamdan başka bir şeye indirgemiyor. "Malcolm, Noah Rinaldo geri döndü. Geri döndüğüne dair söylentiler haftalardır yayılıyor. Ellie'ye saldıran adam ailemi katledeceğini söyledi."

Babam bana ters ters baktı. "Sean bundan bahsetmedi."

Panoyu masaya fırlatıyorum. "Çünkü bunun bir önemi yok."

Babamın gözleri parlıyor ve o anda Aiden'in söyleyecekleriyle benim söylediklerimden daha çok ilgilendiği anlaşıyor. "Eğer Noah Rinaldo gerçekten geri döndüyse, o zaman elimizde bir sorun var demektir."

Aiden başını sallar. "Bu gece buraya iki aile arasında barışı sağlamak için bir yol önermeye geldim. Ortak bir düşmanımız var ve çok fazla güç kazanmadan önce onunla başa çıkmalıyız."

"İyi bir noktaya değindin." Babam parmaklarıyla çenesinde uzayan kır saçlarını tarıyor. "Ama aramızdaki su kanla boyanmış durumda. Barışı kabul ettiğim anda aileme düşman olmanı engelleyen nedir?"

İkisinin arasına bakıyorum, çenem düşüyor. "Siz ikiniz bunu ciddi ciddi düşünüyor musunuz?"

Babam bana ters ters baktı. "Yeter, Sean. Bu tartışma benimle Aiden arasında. Eğer dilini tutamıyorsan, gideceksin."

Başımı sertçe sallayıp bir adım geri çekilirken dişlerim birbirine çarpıyor.

Aiden benim en yakın arkadaşım olsa da ve gençliğimizden beri öyle olsa da, ailelerimiz yıllardır aralıklarla kavga ediyor. On altı yıl önce babasını öldürdüğümünden beri her şey sessizdi ama bu bir oyun olabilir.

Aiden bana bir bakış bile atmadı. "Ne istiyorsun?" "Ailelerimiz birbirine bağlı olmalı. Birkaç kız kardeşin var. I bir oğlum var."

İkisine de sanki fazladan kafaları çıkmış gibi bakıyorum. İkisinin de babamın az önce önerdiği şeyi düşünmesine imkân yok. Aiden kız kardeşlerini, içlerinden birini hayatını benimle geçirmeye zorlayamayacak kadar çok seviyor.

Sanırım bana bu şekilde işkence edemeyecek kadar çok seviyor beni. Aiden'in omuzları sertleşiyor. "Hayır."

Babam başını sallıyor, kaşları acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer bu işin ailelerimiz arasında yürümesini istiyorsan, kız kardeşlerinden biri Sean'la evlenecek. Bu ailelerimizi kalıcı olarak birleştirecek."

İkisinin arasına girdim. "Eğer evlenmek zorunda olan bensem, bu karmaşada benim de söz hakkım olduğunu düşünürdüm."

Babam elini umursamaz bir şekilde sallayarak Aiden'a yaklaşıyor. "Evlilik tek yol. Değerli kızımın seninle ya da kardeşinle evlendiğini görmeyeceğim."

Aiden kaşlarını çatıyor. "Ve kız kardeşlerimden birinin babamı öldüren adamla kalmasını mı istiyorsun?"

"Kimseyle evlenmeyeceğim."

Babam etrafında dönüyor, silahını çekiyor ve ayağıma doğrultuyor. "Bir kelime daha edersen Sean, topallayarak yürümeye başlarsın."

Bu müzakereler benimle Aiden arasında."

Aiden bana bakıyor, başını sallamadan önce üst dudağı kıvrılıyor. "Tamam. Kız kardeşlerimden biri Sean'la evlenecek. Böylece ailelerimiz Rinaldos'a karşı müttefik olacak."

"Olayları benim gibi görmene sevindim." Babam sırttı, silahı hâlâ bana doğrultulmuştu. "Sean, tebrikler. Nişanlandın."

Çiviler avuç içlerime batıyor. "Ellie dışında herkesle."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı anladım.

Hiç kimse babamı çocuklarını düşünen, nazik ve sevgi dolu bir adam olmakla suçlayamaz. Ben ve kız kardeşim sadece onun imparatorluğunun varisleri ve oyunundaki piyonlar olduk.

Aiden'ın diğer kız kardeşlerinden biriyle evlenmem için ısrar ederek ona elimi göstermek bugün yaptığım en kötü şeydi.

Babam silahını indiriyor ve spor ceketini tekrar yerine çekmeden önce omzundaki kılıfına yerleştiriyor. "Sean, Ellie ile evlenecek."

Aiden'ın çenesi kasılıyor, başını sallamadan önce bir kası seğiriyor. "Sabah, bu gece çalıştığı vardiyadan eve döndüğünde ona söyleyeceğim."

"Söylediğine emin ol." Babam kıkırdayarak çenesini paletlerin olduğu yöne doğru sallıyor. "Senin sevkiyatı kontrol etmen gerekmiyor mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, dilimin ucuna gelen kelimeleri tutuyorum. Babamla tartışmak, pazarlığı bitirdiğinde beni yenmesine neden olacak.

Yetişkin bir adam olmama rağmen, ona itaat etmediğim için gözümü morartmaktan çekinmeyecektir.

Onun lanet parmağının altından kurtulacağım günü iple çekiyorum.

Elimde pano, palet krikoları içeri girip bir sonraki paletleri ilkinin yanına bırakırken deponun kapılarını açıyorum. Babam ve Aiden ofisine çekilirken kapıdan içeri girdiklerinde onları sayıyorum.

Panoyu o kadar sıkı tutuyorum ki kırılacağından eminim.

Ofise girip fikirlerini değiştirmelerini talep etmek yerine, biraz nefes almak için gecenin serinliğine doğru yola çıkıyorum.

Duvara yaslanırken, hala içeride hareket eden paletleri saymaya devam ediyor ve panoya not ediyorum.

Son palet krikosu da ayrılıp son nakliye konteynerine doğru ilerlerken içerideki cilalı beton zeminde ayak sesleri yankılanıyor.

Onlar dışarıda bana katılırken Aiden babamın omzunda duruyor. Gözlerindeki soğuk bakış, bu konudaki görüşüm ne olursa olsun, işin hallolduğunu söylüyor.

Babam bana bakmadan önce içerideki paletlere göz attı. "Hâlâ iki tanesi kayıp mı?"

"Evet. Boşaltılacak bir konteyner daha var. Çocuklar şimdi boşaltıyor."

Başını salladı. "Güzel. Şimdi, evlilik konusuna gelelim. Aiden ve ben bir anlaşmaya vardık. Sen Ellie'yle evleneceksin. Karşılığında biz de onlarla birlikte Rinaldos'a karşı savaşağız ve zaman içinde işlerimizin kesişebileceğı yerler olup olmadığını göreceğiz."

İkilinin arasına bakıyorum. "Evlenmesi gereken ben olduğum için ikiniz de benim bu konuşmaya dahil olmam gerektiğini düşünmediniz mi?"

"Senin fikrin dikkate alındı." Babam kıkırdıyor, cebinden bir puro çıkarıp yakıyor. "Aileni korumak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Gereken bu."

"Aiden, gerçekten Ellie'ye benimle evlenmesi gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Haberi ona verdiğinde kafasını koparma ihtimali, benimle evlenmeyi kabul etme ihtimalinden daha yüksek.

Aiden omuz silkiyor. "Ellie karşı koymayacaktır. O yerini bilir."

Ben daha bir şey söyleyemedim kalkıp gidiyor, loş ışıkların altından geçip arabasına biniyor. Arabayı çalıştırırken motor kükrüyor. O gecenin içinde kaybolmadan önce hoparlörlerinden gelen müzik camları titretiyor.

Babama dönüyorum, başım dönüyor. "Beni Ellie'yle evlendiremezsin. O bu aile için iyi biri değil. Bu aileye verebileceğı hiçbir şey yok."

Babam purosunu üfleyerek bir duman bulutu çıkarıyor. "Benim gördüğüm kadarıyla -ve senin de görmeye başlaman gereken kadarıyla- Ellie bu aileye ihtiyacımız olan bir ittifak sunuyor."

"Onlarla arkadaş kalmak yeterli değil miydi?"

"Aiden'in babasını öldürdüğün için seni affettiğine gerçekten inanıyor musun?" Babam alay ediyor ve purosundan derin bir nefes daha alıyor. "Bunu unuttuğunu düşünmek için aptal olmak gerekir. Akıllı bir lider zamanını bekler."

"Aiden beni öldürmez." Binanın köşesinde durup marinada devriye gezen silahlı adamları izliyorum.

Hiçbiri nakliye konteynerinden indirilen kokain paletlerine doğru adım atmıyor. Dümdüz önlerine bakıyorlar.

her şeyden önce sevkıyatı korumakla görevlidirler.

Babam adamlara başını sallar. "Sonunda onlar gibi talimatlara uymayı öğrenirseniz iyi edersiniz."

"Maxwell'i senin emrinle öldürdüm. Aiden'ın kin besleyeceği biri varsa, o da sensin." Binaya yaslanıp cebimdeki sigara paketine uzanıyorum. "Hayatım boyunca senin emirlerine uydum."

"O zaman öyle yapmaya devam et ve Ellie Lynde'le evlen. Aklını başına toplamak için üç günün var, sonra evlilik gerçekleşecek, seni mihraba kadar silah zoruyla ben götürmek zorunda kalsam bile."

Pusulayı bir kolumun altına sıkıştırıp paketten bir sigara çekerken sertçe yutkunuyorum. "Orada olacağım."

"Güzel." Deponun önüne şık siyah bir araba yanaşırken babam öne doğru bir adım atıyor. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Evliliğe karşı olsam da hayatıma babama karşı gelemeyecek kadar değer veriyorum.

Arabaya doğru ilerliyor, arka kapıyı açıyor ve içeri kayıyor.

Ancak camı indirdiğinde kalbim yerinden fırlıyor, tıpkı hoşnutsuz olduğunda hep yaptığı gibi. "Rebecca palet sayısını doğrulamana yardım edecek."

Ve işte.

O hayatta olduğu sürece, yapacağım hiçbir şeyin onun için yeterince iyi olmayacağını hatırlatıyor.

Rebecca arabanın diğer tarafından sempatik bir gülümsemeyle iniyor. "Hey, Sean."

"Becs." Sigarayı dudaklarımın arasına alıp yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum.

Babam şoförüne yakalayamadığım bir şeyler söylüyor ve park yerinden çıkıyorlar.

Rebecca iç geçiriyor ve çantasını omzunda yukarı kaldırıyor. "Bu sefer onu kızdıracak ne yaptın?"

"Ellie Lynde'le evlenme konusunda tereddütlerim olması dışında mı demek istiyorsun?" Uzun bir nefes daha çekiyorum ve dumanı halkalar halinde ona doğru üflüyorum.

Gözleri büyüyerek dumanı uzaklaştırıyor. "Ellie ile evleneceksin. Eskiden seni öldürmekle tehdit eden kadınla mı?"

"Aynısı." Külü savurup tekrar içime çekiyorum.

Normalde baş döndürücü duman beni en azından biraz sakinleştirir ama bu gece tütün işini yapmıyor.

Ve bunun evlenmek zorunda olduğum iblis kadınla bir ilgisi var.

Rebecca gülmeye başlamadan önce bir süre bana bakıyor. "Biliyormusun, bu iyi bir şakaydı. Bir an için ciddi olduğunu sandım."

Ona düz bir bakış attım. "Ben ciddiyim."

Burun delikleri açılıyor, mavi gözleri parlıyor. "Sean, bana ciddi olmadığını söyle. Onunla evlenmene imkan yok. Sen evliliği tamamlayana kadar bekleyecek, sonra da boğazını kesecek."

"En azından insanların hakkında konuşmaktan asla vazgeçmeyeceği bir düğün olurdu." Küçük kız kardeşime takılırken ağzımın kenarı seğiriyor, o da bana sarılıp omzuma yumruk atınca gülüyorum.

"Sen bir aptalsın. Bunun için endişelenmelisin."

İlk sigarayı bitirip bir tane daha yakıyorum. "Endişeliyim ama bu konuda yapabileceğim başka bir şey de yok. Babam ve Aiden şartları görüştüler. Görünüşe göre seni evlendiremeyecek kadar çok seviyor."

Rebecca homurdanıyor, paletler tekrar depoya süzülürken yanımdaki duvara yaslanıyor. "Bundan şüpheliyim. Beni görmezden geliyor çünkü sikim yok. Bu da iyi bir şey. Bir gün bu cehennemden kaçacağım."

"Bundan kaçış yok Becs. Sadece nasıl kucaklayacağını öğrenmelisin."

"

"Bunu yaptığım gün, yuvarlanıp öleceğim gündür." Rebecca onu çarpıyor omzuma. "Küçükken yapmayı planladığımız gibi kaçabiliriz."

"Bizi avlardı, bunu sen de biliyorsun." Ona doğru daha fazla duman halkası üflüyorum ve omzuma bir yumruk daha yiyince sırtıyıyorum. "Her iki durumda da gitmezdim, Becs. Bu hayatı seviyorum. Ben bunun için doğmuşum."

"Komik. Sırf babam öyle diyor diye bir kadınla evlenmek için doğduğunu sanmıyordum."

"Bu aileler arasında barış getirecek ve Rinaldos saldırdığında onlara karşı duracağız. Umabileceğimiz en iyi durum bu."

İç geçiriyor, başını omzuma yaslıyor, siyah saçları yüzüne döküyor. "Bu evliliğin çözüm olduğunu sanmıyorum."

"Herkesin sahip olduğu tek plan bu."

"Ve sen bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Rebecca duvarı itiyor, sigarayı parmaklarımın arasında yandığı yerden alıp yere atıyor. "Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı, Sean."

"Yok. Ellie'yle evleneceğim." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Başka ne seçeneğim var ki?"

Şu anda yapabileceğim tek şey Ellie'nin bana yaşatacağını bildiğim cehenneme hazırlanmak.

Güzel olabilir, ama ölümcüldür ve onun tuzağına doğru yürüdüğüm hissine kapılıyorum.

"Kendi evime ^{ihtiyacım} var. O zaman bir kez olsun lanet yumurtaları bulabilirim."

Summer gülerek mutfığa doğru koşar ve yolda çantasını kapar. "O gün cehennemin donduğu gün olacak."

Homurdanıyorum, buzdolabını kapatıyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Günün birinde dizginleri bırakacak ve hepimizin kendi lanet hayatlarımızı yaşamamıza izin verecek."

"Evet, çünkü bu olacak." Summer gözlerini deviriyor, ses tonundan alaycılık damlıyor. "Kendini sonsuza dek aile evinde yaşamaya mahkum yaşlı bir rahibe olarak da görebilirsin. Ben öyle düşünüyorum."

Sırıttırıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor, beni de milyonuncu kez Aiden'in bana biraz nefes aldırmasını dilemek zorunda bırakıyor.

Mutfakta dolaşırken ıslak saçlarım çıplak sırtıma soğuk geliyor, bir avokadoyu dilimledikten sonra buzdolabının arkasında kaçak bir yumurta arıyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde durup buzdolabının en üst rafında yumurtayı ararken karnıma tırmanan kaşkorse eteğimi aşağı çeki y o r u m .

Biftek tavaya düştüğü anda cızırdıyor, sabahın erken saatlerinde güneş ışığı büyük mutfak penceresinden içeri süzülüyor.

Radyodaki şarkıyı mırıldanarak kahvaltımı hazırlıyorum, karnım gurulduyor. Klinikte geçirdiğim en uzun mesaiden sonra karnım zil çalıyor. İstedğim biftek ve yumurta yeterince hızlı pişecek gibi görünmüyor.

"İşte buradasın." Yumurtayı, üzerinde Royce'un adı yazan yemek artıkları kabının arkasından çekip alıyorum.

Ayak sesleri karo zeminde yankılanıyor. "Aynen öyle düşünüyorum."

Yumurta elimden uçuyor ama kasap tezgahlarından birinde kırılmadan önce yakalıyorum. "Tanrım, Aiden. Ne oluyor be? Yaklaşık on sekiz saattir uyumadım. Arkamdan böyle sinsice yaklaşamazsın."

"Koridordan gelirken çok gürültü yaptım." Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak sırtttırıyor. "Geçen gece neredeyse hiç konuşmadın."

Saldırıdan sonra. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim. Sadece biraz kahvaltılık etmek ve sonra da sızmak istiyorum. Dört gün daha klinikte olmam gerekmiyor ve o günleri uyuyarak geçirmeyi planlıyorum."

Aiden kıkırdıyor. "Odanda bir köstebek haline gelmeden önce, saldırıdan sonra şimdi ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Sırada hiçbir şeyin olmasına gerek yok." Dolaptan bir kâse alıyorum, yanına da yumurta kırıyorum. "Yapacak bir işim var ve senin ve diğer adamların Rinaldoları arayacağınızı biliyorum, bu yüzden evde oturup bir şeyler olmasını bekleyeceğimi sanıyorsan yanıyorsun."

"Sana evde oturman gerektiğini söylemiyorum." Aiden boğazını temizliyor, sesi sert. "Yine de daha dikkatli olmaya başlamalısın. Tekrar saldırıya uğramana izin vermeyeceğim."

"Beni şaşırttı." Yumurtaları çatalla gereğinden biraz daha sert çırpıyorum ve bir kısmını tezgâha sıçratıyorum. "Endişelenmene gerek yok."

"Endişeleneceğim. Biri sana saldırı ve tüm aileni katledeceğini söyledi. Bu konuda bir şeyler yapılmalı, bu yüzden birkaç kişiyle konuştum."

Sesindeki ton ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Aileden bir şey saklamaya çalıştığında kullandığı sesin aynısı; biraz daha tiz ve gergin.

Aiden iyi bir yalancıdır, ancak kendi evinin rahatlığında kardeşlerine yalan söylemeye çalıştığı zamanlar hariç.

Kalanını biftek dilimlerle birlikte tavaya eklemekten önce dökülen yumurtayı siliyorum. "Dışarı çıkarken Kara'yı da yanımda götüreceğim."

Bunu zaten yapmayı planladığımı bilmesine gerek yok.

Noah Rinaldo ve adamları etrafta dolanırken kolay hedef olmak istemiyorum. Hayatımın çoğunu mafyanın dışında kendime bir dünya kurarak geçirdim.

Bunu benim için mahvetmesine ihtiyacım yok.

Eğer bu hayatı korumanın tek yolu Kara'yı yanıma alırsa, o zaman yaparım.

O.

"Haklı olmana rağmen bu hâlâ yeterince iyi değil Ellie. Kara olacak Bundan sonra ne zaman bu evden çıkarsan yanında olacak." Aiden bir elini saçlarının arasında gezdirir, muhafızlardan biri geçerken pencereden dışarı bakar

omzuna asılı bir tüfekte. "Bu aile için daha fazla fedakârlık yapman gerektiğini zaten konuşmuştuk."

Tavadaki yemeği karıştırıp bir tutam peynir ekliyorum. Daha fazlasını yapmaktan bahsettiğinde omurgam sertleşiyor.

Sanki günlerimi onun için çalışan ya da adamları tarafından yaralanan aptalları dikmekle geçirmem yetmiyormuş gibi.

"Aiden, tabağında başka bir şey için zamanım yok."

"O zaman zaman ayırman gerekecek. En azından birkaç saat." Sözleri keskin, odayı kesip geçiyor. "Karşı çıkmandan bıktım artık, Ellie. Senden tek bir şey istiyorum."

Kollarımı kavuşturarak arkamı dönüyorum. "Hayır. Sürekli daha fazla şey istiyorsun ve her seferinde sadece tek bir şey olduğunu söylüyorsun. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar benden küçük parçalar koparmaya devam ediyorsun, Aiden."

Dudakları kasılıyor, öyle bir bakıyor ki, erkeklerin ters yöne koştuğunu gördüm.

Ailemizin reisi olabilir ama şu anda o benim kardeşim ve sınırlarımı zorluyor.

"Sana hemşirelik yapmak istediğimi söylediğimde, aileme tıbbi bakım sağlamaya istekli olduğum sürece bu hayattan geri adım atabileceğimi söyledin. Sonra bana daha fazlasını yapmam gerektiğini söyledin. İnsanlar geldiğinde kliniğin diğer tarafa bakmasını sağlamam gerektiğini söyledin. Ve ben bunu hiç şikayet etmeden yaptım. Ve sonunda hep biriken milyonlarca küçük şey daha."

"Ne yazık ki senin için bunu bir konuşma, belki de geri çevirebileceğin bir istek olarak ifade etmiş olabilirim ama değil."

İştahım çoktan kaçmış olsa da tavayı kaptığım gibi yemeğimi tabağıma boşaltırken parmak eklemlerim bembeyaz. "O zaman bu nedir?"

Royce kendi kendine ısıklık alıyor, ellerini ceplerine sokmuş mutfığa doğru ilerlerken aniden duruveriyor. "Olamaz, ikiniz bu sefer ne hakkında tartışıyorsunuz?"

Aiden burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. "Bu konuda onun tarafını tutmayacaksın ve beni ikna etmeye çalışmayacaksın Royce. Bu sefer olmayacak."

Aiden'a ters ters bakıyorum, bir çatal alıp bir parça bifteğe saphıyorum. "Şimdi beni ne yapmaya zorluyorsun?"

"Sean ve Malcolm'la konuştum." Aiden daha uzun duruyor ve bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Royce'a sert bir bakış fırlatıyor.

Bifteği ağzıma atıyorum, konuşmak zorunda kalmamak için gereğinden uzun çiğniyorum. Ona cevap vermemem Aiden'ı sinirlendiriyor.

Tam emrettiğim anda ağırlığını bir tarafa kaydırıyor. "Ellie, bu konuda seninle tartışmak istemiyorum."

Royce'un eli bir anda dışarı fırlıyor ve tabağımdaki bifteğin bir kısmını kapıyor. "Elinde sivri bir cisim varken onunla konuşmak istediğinden emin misin? Muhtemelen seni onunla bıçaklayacak."

Çatalı Royce'a doğru salladım. "Bu bir kez oldu ve sen bunu unutmama asla izin vermedin."

"Beni bıçakladın!" Çaldığı son biftek parçasını ağzına atıp bir tane daha kapıyor.

"Ve şimdi bak! Lanet tabağımdan yemek yememeyi hâlâ öğrenemedin." Tabağı kapıp ondan uzaklaşıyorum ve avokadoyu koparıyorum.

şu anda yemek istemiyor olsam da, midemin biraz olsun yatışmasını istiyorsam buna ihtiyacım var.

Aiden'ın Malcolm Andino ile konuşması asla iyi bir şey değildir. Sean'la yıllar boyunca arkadaş kaldı ama Malcolm'la uğraşmak tamamen başka bir canavarla uğraşmak demek.

Malcolm'un sizi durduğunuz yerde öldürme olasılığı her zaman sizinle konuşma olasılığı kadar yüksek olmuştur.

Royce'un kaşları daha da yükselir. "Malcolm'la neden konuşasın ki? Kendisinden başka hiç kimse için bir şey yapmakla ilgilenmiyor."

Aiden cevabı çok açkımış gibi Royce'a bakıyor. "İkimizin ailesi de uzun zamandır New York'ta -nispeten barış içinde- yaşıyor ve onun da Rinaldo'lardan nefret etmek için bizim kadar sebebi var."

Tabağımı kenara koydum, yemekten vazgeçtim. "Malcolm'un sizinle çalışacağını mı söylüyorsunuz?"

"Bizimle." Aiden bana ve Royce'a işaret ediyor. "Bu işte hepimiz birlikte olmalıyız. Skyla, Summer ve Jade'le daha sonra konuşacağım ama eminim onlar da aynı fikirde olacaklardır."

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "Ne hakkında aynı fikirde olacaklar? Bir şey yapmam için bana ihtiyacın olacağını söylemiştin. Eğer bu şey Malcolm'a söz verdiğin şeyle çakışırsa, beni saymayabilirsin. Andino'larla hiçbir işim olmaz."

Royce elini çenesinde gezdirir. "Malcolm'a ne söz verdin?"

"Sadece birbirimizi öldürmemizi engelleyecek bağlayıcı bir şey olursa bizimle çalışmayı kabul etti."

Midem sıkı bir düğüme dönüşüyor. "Ona ne söz verdin, Aiden?"

Aiden iç geçiriyor. "Bir evlilik."

Yanağımı ısıırıyorum, boğazımda safra yükseliyor. "Umarım Rebecca'yla birlikte güzel bir hayatınız olur. Dürüst olmak gerekirse, ikiniz harika bir çift olacaksınız."

"Ellie." Odadan çıkmak için döndüğüm anda Aiden'in sesi beni olduğum yerde durduruyor.

Onunla yüzleşirken kalbim ayaklarıma çarpıyor. "Bana yapmadığını söyle."

"Ailemi korumak için yapmam gerekeni yaptım ve sen de bunu yapacaksın."

Royce'un yüzünün rengi soldu. "Sen ne yaptın, Aiden?"

Aiden parmaklarını şakağına bastırır. "Bununla başa çıkmak için biraz burbona ihtiyacım olacak."

Boğazım düğümleniyor, kalbim kaburgalarıma çarpıyor. "Evlenecek olan sen değilsin, değil mi?"

"Ellie, şunu anlamalısın ki şartları ben seçecek durumda değildim. Kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırıp ona gelen bendim. Onun yardımına ihtiyacımız var."

"Yani Şeytan'ın dölü ile evleneceğime söz mü verdin?" Sesim yükseliyor, ellerim kendimi sabit tutmak için tezgahın kenarını kavırıyor. "Söz vermedin, Aiden. Bana bunu yapmadığını söyle."

Aiden'in çenesi esniyor. "Malcolm'un istediği sendin. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim ama ona ihtiyacımız var Ellie. Rinaldos'u alt etmek için tek başımıza yeterli sayımız yok."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "Oraya gidip Malcolm'a Sean'la evleneceğimi söylemeye hiç hakkın yoktu. Buna hiç hakkın yok."

"Ben bu ailenin reisiyim. Her türlü hakka sahibim," diyor Aiden, sesi mutfakta gürleyerek benim alanıma giriyor ve beni bir adım geri atıp dolaplara çarpmaya zorluyor. "Sana söyleneni yapacaksın ve üç gün içinde Sean'la evleneceksin."

"Bu ailenin reisi olabilirsin ama sen bir piçsin." Ellerimi göğsüne koyup onu bir adım geriye itiyorum.

Aiden elini kaldırıyor ve bir an için babamızın bana baktığını görüyorum. Gözlerindeki soğuk bakışı görüyorum, vermek üzere olduğu zarar konusunda kararsız.

Bir zamanlar yaptığım gibi sinmek yerine, bacaklarım altına çökecekmiş gibi hissetmeme rağmen daha uzun duruyorum. "Devam et, Aiden. Yap hadi."

Elini indiriyor. "Ben o adam değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz ama beni sınıyorsun Ellie. Sen bir yetişkinsin ve bu dünyanın ne olduğunu biliyorsun. Öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

"Kiminle evleneceğime karar vermeyi bırakmanın zamanı geldi!" Royce'a elimle işaret ettim. "Malcolm onu isteseydi sen de aynısını yapar mıydın?"

"Çok haklısın, yapardım. Eğer bu ailenin iyiliği içinse ve Rinaldoların yolumuza çıkaracağı fırtınadan sağ çıkmamızı sağlayacaksa, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Kız kardeşini babamızı öldüren adama teslim etmek bile." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken yanağımın içini ısııyorum.

Aiden bunun için ağladığımı görmeyecek.

Titreyerek nefes alıyorum ve eve geldiğimde kendime yemek yapmak yerine yatağa gitmiş olmayı diliyorum. Yatmış olsaydım, şu anda mutfakta durmuş, onunla hayatımın geri kalanının nasıl bittiğini konuşuyor olmazdım.

Kendimi yukarı çekerek biraz daha uzun durdum. "Bunun hayatımda senin parmağının olmadığı tek şey olması gerekiyordu. Birine aşık olacaktım ve evlenecektim. Mutlu olacaktık. Birlikte gerçek bir hayatımız olacaktı. Şimdi, nefret ettiğim bir adamla evlenmek zorundayım. Hayatımın geri kalanını ona bağlı olarak geçirmek zorundayım çünkü bu aile için."

"Evet." Aiden kollarını kavuşturuyor ve babamızın yaptığı gibi burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bunu aile için yapacaksın. Sean'ı tanıdıkça ondan hoşlanmaya bile başlayabilirsin."

"Babamızı öldüren canavardan asla hoşlanmayacağım. Ben de oradaydım, Aiden! Sean'ın onu vuruşunu izledim ve o piçi bu eve her getirdiğinde kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor."

Royce boğazını temizler. "Bence herkesin bir adım geri atmaya ihtiyacı var. Yumruk atmaya ve birbirimize istemediğimiz şeyler söylemeye başlamadan önce bir nefes almaya."

Başımı sallayarak tezgâha doğru yığılıyorum. "Şu anda seninle uğraşacak enerjim yok, Aiden. Bu gece bir hastamı kaybettim. Vardiyamın nasıl geçtiğini sorma zahmetine girmedin. Hiç sormuyorsun."

"Burada oturup senin günün hakkında konuşacak vaktim varmış gibi mi görünüyorum?" Aiden alay ediyor, ellerini iki yana açarak adaya dönüyor ve arka bahçeye açılan kapıya yöneliyor. "Hoşuna gitse de gitmese de Sean'la evleneceksin!"

Kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve beni öfkeyle titrer halde bırakıyor. Peşinden gidip bu kavganın bitmediği konusunda ısrar etmek istiyorum ama adamlarının önünde ona asla saygısızlık etmem.

Bana hâlâ kız kardeşiymişim ve oyunundaki bir piyon değilmişim gibi davranmaya gerek görmüyor olabilir ama onun benim kardeşim olduğu gerçeğini unutmuş değilim. Dışarıdaki erkeklerin ona saygı duyması gerekiyor ve kendi ailesi ona açıkça meydan okuyorsa bunu yapmayacaklar.

Bu, şu anda oraya hücum edip onun boynunu sıkmak istediğim gerçeğini değiştirmiyor.

Royce iç geçiriyor ve odayı geçip yanıma gelerek beni sıkıca kucaklıyor. "Her şey yoluna girecek. O seni seviyor. Sevgisini biliyorsun. Sana kötü bir şey olmayacak."

Royce'un kucağına eğildim, tatlı ve baharatlı kolonyasının rahatlatıcı kokusu etrafımı sarıyor. "Bu evliliğe nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı."

"Bunu yapacaksın çünkü yapmak zorundasın."

Boğazımdaki yumruya karşı savaşıırken yutkunmak acı veriyor. "Sean'la evlenemem. Bunu anlamalısın. Ailemize yaşattığı onca şeyden ve son on altı yılda bana yaşattığı cehennemden sonra, y a p a m a m."

"Sana davranış biçimi seni daha da güçlendirdi, Ellie." Royce bir eliyle saçlarımı düzeltiyor. "Bunun adil olmadığını biliyorum ve onu yıllar önce kendim öldürmeliydim, ama hayat artık böyle. Hepimizin katlanması gereken acılar var ve bu acılardan biri de seninki."

"Gidip onunla konuşursan Aiden biraz mantıklı düşünebilir." Geri çekilip Royce'a bakıyorum, umudumun yersiz olduğunu biliyorum ama yine de bunu yapmaya cesaret ediyorum.

Başını hafifçe sallayınca, Aiden'ın bana biçtiği kaderden kaçma hayallerim yok oluyor.

"Ellie, tek seçenek bu olmasaydı senden bunu istemeyeceğini biliyorsun. Kimse seni Sean'a bu şekilde bağlı görmek istemez."

"Sean hâlâ hayatımızda olmamalıydı. Aiden yıllar önce eline fırsat geçtiğinde babamın intikamını almalıydı."

Royce gülümsüyor ve tabağındaki son biftek parçasını kapıyor. O ve Sean o zamanlar sadece yirmi iki yaşındaydılar. İkisi de ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Bütün hayatlarını arkadaş olarak geçirmişlerdi, ta ki birbirlerine karşı zorlanana kadar. Birisi ölecekti; babam da o kişi oldu."

"Aiden'la konuşmaya çalışacağına söz verir misin? Lütfen. Bunu tekrar düşünmesini sağla. Gerekirse Rebecca'yla evlenirim."

Güldü ve beni bir kez daha kucakladı. "Her şeyden önce kadınlardan hoşlanmıyorsun bile. İkincisi, ikimiz de bu işin geri dönüşü olmadığını biliyoruz. Anlaşma çoktan yapıldı ve şimdi herkes sonuçlarına katlanmak zorunda."

Başımı sallıyorum ve kucağından iniyorum, odama çıkan merdivenlere doğru ilerlerken vücudum uyuşmuş durumda.

Odama girip kapıyı arkamdan kapattığımda ilk gözyaşım akıyor.

Başımı ellerimin arasına gömüp parke zemine oturana kadar bedenim ahşap panele yaslanıyor. Kendime sakladığım her şey dökülürken hıçkırıklar bedenimi sarıyor.

Sean Andino ile evlenmek
zorundayım. Babamı öldüren
adamla.

Yıllarca hayatımı zindan eden canavarla.

Bu evlilikten sağ çıkamayacağım.

Şu anda arabayı köprüden aşağı sürüp aşağıdaki nehre atlayabilirdim.

Kimse beni aramaya gelene kadar en az bir saat geçerdi. Babam bir mihrapta durup gelinimi bekleyene kadar kaybolduğumu fark etmezdi.

Köprünün kenarına bakarken direksiyonu sıkıca kavradım.

Şu anda direksiyonu kırmak çok kolay olurdu. Cam açılmış ve düşüş çok uzak değil. Yüzerek çıkabilir ve kaybolmak için elimden geleni yapabilirdim.

Hayatımın geri kalanında Ellie Lynde ile kapana kısılmayacaktım.

Babam boşanmanın asla bir seçenek olmayacağını açıkça belirtti. İttifakın devam etmesini istediğimiz sürece olmaz.

İnleyerek ayağımı gaza basıp kiliseye doğru ilerledim.

İki saatten az bir süre içinde Ellie'yi öpmek zorunda kalacağım. Sonsuza kadar onun yanında olacağıma söz vermem gerekecek, her ne kadar onu köprünün kenarından aşağı atmak çok daha cazip bir fikir olsa da.

Bunların hepsi bir hata. Korkunç bir rüya.

Gerçi hayatım birinin korkunç rüyasından başka bir şey değildi. Yıllarımı babamın parmağı altında yaşayarak, onun dediklerini öldürerek ve ellerimi sayamayacağım kadar çok kana bulayarak geçirdim.

Ve bu sevdiğim bir hayat, Ellie gibi bir cehennemle birlikte gelse bile.

"Bu cehennem olacak." Arabaların korna çaldığı ve insanların bağırdığı trafiğin içinden geçiyorum.

Suluk gri kilisenin önünde duruyorum, taş duvarlar yükseliyor ve en tepede keskin bir noktaya geliyor. Vitray pencereler kapıyı çerçeveleyiyor, güneş ışığı üzerlerinde parıltıyor.

Babam kilisenin önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş ve siyah takım elbisesini sıkıca çekmiş. Ağzı sert bir çizgi halinde ve Aiden yanında duruyor, sanki bir düğüne değil de bir cenazeye katılıyormuş gibi görünüyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

Daha arabadan iner inmez biri anahtarları elimden alıp arabayı götürüyor.

Uzun taş basamakları beyaz bir halı kaplıyor. Basamakları tırmanıp babamın önünde duruyorum.

Aiden bana başıyla selam verip içeri girerken kravatıma uzanıp düzeltiyor. Yanlış bir şekilde nefes alıp durumun daha da kötüleşmesi riskini almak istemediğimden kaskatı duruyorum.

"Kilisenin önünde duracaksın ve bize sorun çıkarmayacaksın, duydun mu beni?" Kravatımı biraz fazla sıkıyor, gözlerini gözlerime dikeyyor. "Bu ittifakı ailemiz için mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Aileme karşı görevimi biliyorum ve Ellie'yle evleneceğim. Yine de onun davranışları hakkında söz veremem. Vahşi olduğu biliniyor."

Babam sırtarak kravatını gevşetiyor. "Aiden bana Ellie'nin bugün mükemmel bir eş olacağına ve endişelenmen gereken tek bir şey bile olmayacağına dair güvence verdi."

Belli ki Ellie'yle hiç tanışmamış.

Yeminlerimizi okurken bana bıçak çekmesi ne kadar olasıysa, bu töreni gerçekleştirip bir soruna yol açmaması da o kadar olası.

Onun öngörülemez doğasından hoşlanan bir yanım var. Bu hayata direniyor olsa bile, o bu hayat için uygun.

Babam kiliseye gelen bazı arkadaşlarıyla konuşmak için yanımdan ayrılıyor.

İçeri girdiğimde Ellie'nin tüm ailesinin çoktan sıralara oturmuş olduğunu görüyorum. Kız kardeşleri bana aynı şekilde bakıyorlar.

Belki de bu bir cenaze

törenidir. Benim

cenazem.

Aiden koridoru kaplayan beyaz halıda bana doğru yürüyor. "Onlar için üzgünüm. İkkinizin evleneceğini öğrendiklerinde Ellie'nin tarafını tuttular ve son birkaç gündür hepsi bana soğuk davranıyor."

Ağzımın kenarı seğiriyor. "Ellerin dolu gibi görünüyor."

"İnanamayacağın kadar." Aiden omzuma bir el atıyor ve beni rahibin çoktan beklediği sunağa doğru yönlendiriyor. "Ellie

Yine de uslu duracak. İkimizin de ailesinin geleceğinin buna bağlı olduğunu biliyor."

"Bence onun yapabileceklerini hafife alıyorsun."

Aiden burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. "Bir gün ikiniz de farklılıklarınızı bir kenara bırakıp birbirinizle iyi geçinmeyi öğrenmek zorunda kalacaksınız. Özellikle de artık evlendiğinize göre."

"Peki bu kimin suçu?" Altın kol düğmelerimi çekiştirirken ses tonum keskinleşiyor. "Bu planı yapan sendin. Sakın şimdi orada durup mızımızlanayım deme."

"Dinle, eğer geri dönüp babanın fikrini değiştirebilseydim, değiştirdim. Bütün bu planı yapan o." "Sen de onunla bu konuda mücadele etmedin."

Aiden sırtıyor ve omuz silkiyor. "Belki de Ellie'yle birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmanızın zamanının geldiğini düşündüm."

Dikkatimi Ellie'nin birazdan geçeceği yüksek ahşap kapılara çevirmeden önce ona düz bir bakış atıyorum. "Kız kardeşlerinden herhangi birinin benimle evlenmesini asla istemezdim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece böyle oldu."

"Ne olursa olsun, babanla pazarlık yapmaya çalıştım." Aiden sunaktan uzaklaştı. "İhtiyacım olan ittifakı sağlamak için başka bir yol bulabilseydim, bulurdum."

Adamlarının geri kalanı ve babam kiliseye süzülürken o kapılara doğru ilerliyor ve kapılardan geçerek gözden kayboluyor. Hafif bir müzik çalmaya başladığında yerlerine oturuyorlar.

Birkaç dakika sonra kapılar açılır ve Ellie odaya girer. Giydiği elbise vücudunu sarıyor, beyaz dantelin altında çıplak bir kumaş var, Diğer erkeklerin dokunmak için yalvardığından emin olduğum kıvrımlarını sergiliyor. Çıplak kumaşın üzerinde beyaz danteller uzanıyor, yuvarlak göğüslerini ve kalçalarını şekillendiriyor.

Etek kalçalarını sarıyor, dizlerinin hemen üzerinden dışarı taşıyor, uzun dantel bir tren ve arkasında dev bir duvak var.

Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu insanlardan biri olsa da tanıştım.

Koyu yeşil bir orman rengindeki gözler bana döndü, leylak rengi dudaklar hafifçe ayrılıyor. Koridorda attığı her adımı sayıyor gibi görünüyor, sanki ölümüne yürüyormuş gibi.

Ellie Aiden'ın koluna daha sıkı tutunuyor, koridorun sonuna geldiklerinde gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve ben ona elimi uzatıyorum.

Elimi tutarken eli titriyor, kara kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Gözyaşlarının eşiğinde gibi görünüyor, ama tam ona bir şeyler fısıldamak için eğildiğimde -ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok- daha dik duruyor, bakışları sertleşiyor.

Ellie'yle birlikte önünde durup onun elini elimde tutarken rahip boğazını temizliyor. "Sevgili konuklar, bugün burada Sean ve Ellie'nin -kaderin bir araya getirdiği ve sonsuza dek birleşecek olan iki insanın- birlikteliğini kutlamak için toplandık."

Ağzının kenarı seğiriyor ve gözlerini devirme dürtüsüyle savaştığını izliyorum.

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlamadan önce bana göz kırpmıyor. Bir an için eğilmek istedim.

Aptal. O beladan başka bir şey değil. Ondan hoşlanmıyorsun.

Hayatının geri kalanını onunla bir daha konuşmak zorunda kalmadan geçirebilirsin ve mutlu olursun.

Tutmaya çalıştığı hafif havaya rağmen elimi o kadar sıkı sıkıyor ki parmaklarımın kırılmasına dakikalar kaldığından eminim.

O da burada olmayı benim kadar istemiyor ve bu açıdan, tüm bu durum hakkında biraz daha iyi hissediyorum. İkimiz de burada ailelerimiz için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz, bunu yapmak ikimizi de öldürüyor olsa bile.

Rahip bana döndü ve zorlukla yutkundu. "Sean, hastalıkta ve sağlıkta, zengin ya da fakir, ikiniz de yaşadığınız sürece Ellie'nin yanında kalacağına söz veriyor musun?"

Hayır.

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

Ellie'ye dönüyor, boğazını temizlemeden önce bir an onu inceliyor. "Ellie, hastalıkta ve sağlıkta, zengin ya da fakir, ikiniz de yaşadığınız sürece Sean'ın yanında olacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Sesi yumuşak ve tatlıydı, tanıdığım hırçın ve hafif eğlenceli kadına hiç benzemiyordu.

Hayır, sizi eğlendirmiyor. Sizi çok sinirlendiriyor.

En azından ben kendimi hayatımızın geri kalanında ona bağlı bulana kadar öyleydi.

Rahip evlilik yüzüklerimizi taktı. Altın yüzüğü onun parmağına takarken ellerim titriyor, pencerelerden süzülen güneş ışığının altında pırlanta parlıyor.

Yüzüğümü alıyor, sanki düşürmekten korkuyormuş gibi sıkıca tutuyor. Ellie'nin parmakları elimin etrafını sararak onu yerinde tutuyor ve aynı düz altın kordonu benim parmağıma geçiriyor.

Sanki dünyanın ağırlığını taşıyor.

O küçük yüzük bana bağlanmış ve beni daha derin sulara çeken bir çapa. Ona bakarken boğuluyormuşum gibi hissediyorum, etrafımızdaki oda sessiz.

Rahip geri çekiliyor ve önündeki dosyayı kapatıyor. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi öpüşebilirsiniz."

Kalbim hızla çarpıyor, bir elimi onun kalçasına koyup eğilirken avuçlarımı ter basıyor. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde hızla gezdiriyorum ama o kısa öpücük midemi bulandırmaya yetiyor.

Gülümsemeye zorlasa da yüzünün rengi soluyor.

Hasta olacakmış gibi görünüyor, bu yüzden babamın beklediğini bildiğim şovu yaparak liderliği ele alıyorum.

Elini tutup yavaşça koridordan aşağı çekiyorum ve doğruca kapılara yöneliyorum. Onu bilmem ama benim ailelerimizle ilgilenmeden önce biraz nefes almaya ihtiyacım var.

Babamın düğünü sadece bir ittifak için hazırlanmış bir şeymiş gibi değil de gerçekmiş gibi kutlamak isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Dışarı çıkıp aceleyle merdivenlerden inerken kornalar çalıyor.

Onu binanın yanından geçirip küçük demir kapıdan geçerek çiçek bahçesine götürürken elimi daha sıkı tutuyor.

Onu taş banklardan birine götürürken hanımeli kokusu rüzgarda süzülüyor ve şehrin pis kokusunu örtüyor.

Oturup yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bu bir kabus."

"Evet." Önüne çömelip ellerini yüzünden çekiyorum. "Yine de şu anda bu konuda yıkılacak vaktimiz yok. Bu gece evime dönene kadar kendini tutmalısın."

"Beni umursuyormuş gibi davranma, tamam mı?" Acı bir kahkaha atıyor ve arkasına yaslanıp gökyüzünde süzülen beyaz bulutlara bakıyor. "İkimiz de ailelerimiz için oynamamız gereken rolleri oynayabiliriz, ama yalnızken bunu sürdürmeyeceğim. Yapamam."

"Bu adil." Ayağa kalkarken boğazımdaki yoğun duyguya karşı yutkunuyorum, bakışlarım patikanın kenarında büyüyen sarı güllerden bazılarına dönüyor. "Bu ikimizin de istediği bir şey değil ama elimizden gelenin en iyisini yapmayı öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Babam otoriter bir adamdır. Senin mükemmel bir eş olmanı isteyecektir."

Ellie gözlerini devirdi. "Bunu yapabilirim." "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Çenesini kiliseye doğru salladı. "Orada yaptığımız gösteriyi gördün. Kendi payıma düşeni gayet iyi yaptığımı söyleyebilirim."

İtiraf etmekten nefret etsem de, bu konuda haklıydı.

Koridorda yürürken, hayatının en mutlu gününde bir gelin gibi görünmemiş olabilir, ama aynı zamanda kimseye evliliğe karşı konuşmak için bir neden de vermedi.

Gerçi törene katılan hiç kimse bunu yapmazdı. Eğer hayatlarına değer veriyorlarsa.

Onun yanında dururken, başka ne söyleyebileceğimi bilemiyorum.

Bu, birlikte geçirdiğimiz en uzun yalnızlık ve aramızda uzanan sessizliğin ağırlığı da bunun kanıtı.

Neyse ki babam bahçeye giriyor, en eski arkadaşı Marco'yla birlikte doğruca bize doğru geliyor, Aiden da arkalarından geliyor.

Marco sırtıyor, gözlerindeki bakış ellerimin iki yanımda toplanmasına neden oluyor. "İşte mutlu çiftimiz."

Babam ona sert bir bakış fırlatıyor. "Artık ikiniz evlendiğinize göre ittifak yürürlükte. Eğer evlilik sona ererse, ittifak da onunla birlikte sona erer."

Ellie sertçe yutkunarak Aiden'a baktı. "Anlıyorum."

Marco kıkırdarak bize doğru bir adım atıyor. "Şimdi, hâlâ halledilmesi gereken bir mesele var."

Daha uzun durarak onunla Ellie'nin arasına giriyorum. Ona bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Sanki Ellie onun avı ve o da onu ele geçirmek için fırsat kolluyor.

Marco ellerini ceplerine sokuyor ve yana çekilip ona tekrar bakıyor. "Evliliğin resmiyet kazanması için zifaf olması gerekir. Tanıklar da hazır bulunsun."

O yaşı sapığın ve en iyi arkadaşımın önünde Sean'la yatmamın imkanı yok.

Herkesin bu evliliğe düzmece demesini tercih ederim. Bunun yerine bana vereceği cezaya razıyım.

"Hayatta olmaz," diyor Sean, bana bakan adamla arama girerken sesi hırıltıya dönüşüyor. "Bu düşünceyi hemen aklından çıkar Marco, yoksa kesip atarım."

Marco gülüyor. "Babana sor."

Malcolm omuz silkiyor. "İki tanık. Biri bizim ailemiz için, biri de onlarınki için."

Sean'ın etrafından dolanarak ayağa kalkıyorum. "Neden şahitlere ihtiyacımız var? Neden en başta birlikte yatmak zorundayız? İttifak için istediğin düğünü yaptın."

Marco bana yaklaşıyor, vücut kokusu ve bayat bira kokusu burnumun dibine kadar geliyor ve boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Ön dişlerinden birinin olması gereken yerdeki boşluğu göstererek sırtıyor. "Zifafa girene kadar evlilik resmiyet kazanmaz."

Sean başını sallıyor, Marco'yla arama giriyor, bir eli beni bir adım geriye itmek istercesine arkasına uzanıyor. "Onu şu anda yalnız bırakacaksın. Eskiden babamın sağ kolu olup olmaman umurumda değil. Bir daha karımın gözünü korkutamayacaksın ya da ona bu kadar yaklaşamayacaksın."

Bana karım dediğinde içimden bir ses kılınıyor.

Beni koruma ihtiyacının nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama yalnız kaldığımız anda beni koruması için ona ihtiyacım olmadığını anlayacak.

Kendim için savaşabilirim.

Aiden'in yanında durmak için hareket ettiğimde Marco sırtıyor, bir adım öne çıkıp Sean'ın alanını işgal ediyor.

"Ya evlenmeyi bitireceksin ya da Malcolm düğünün geçersiz olduğunu ve ittifakın sona erdiğini kabul etti."

Sean gözlerini devirir. "Aptal ihtiyar. Yapmak istediğim son şey onunla yatmak. Bu ailelerimiz arasındaki bir anlaşmadan başka bir şey değil. Sen sadece hasta bir piç olup izlemek istiyorsun."

Bu yorumu biraz canımı yaktı.

Sean sayısız kadınla yattı. Onu ve Aiden'ı defalarca kaçamakları hakkında konuşurken duydum.

Yine de istemiyormuş gibi görüldüğü tek kadın benim.

Bu iyi bir şey olmalı. Ben de onu istemiyorum.

Marco gülüyor, bir omzu sarkıyor. "Peki bunda bir sorun var mı?"

Sean saldırıyor, Marco'nun boğazını yakalıyor ve onu duvara yaslamaya zorluyor. "Sen hasta bir piçsin ve eğer ona elini sürmeyi aklından bile geçirirsen, sikini kesip boğazına tıkarım."

Malcolm bir elini Sean'ın omzuna atarak onu bir adım geriye çekti. "Mülkün arka tarafında içinde yatak olan bir kulübe var. Sen ve Ellie oraya gideceksiniz. Ben Marco'yu göndereceğim ve Aiden da kendi seçtiği bir tanığı gönderecek."

Aiden zorlukla yutkunarak bana baktı. Kara'nın ayakta durup olanları izlediği kapıya doğru bakarken teninde yeşil bir ton belirliyor. "Kara."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak, ağzım açık kalacak. "Aiden, bunu nasıl kabul edebilirsin?"

Ellerini ceplerine sokuyor. "Sana daha önce de söyledim Ellie. Ailemizi korumak için ne gerekiyorsa yaparız."

Malcolm Sean'ı kulübeye giden patikaya doğru iter, küçük bir tahta tabela kaldırım taşlarında yolu göstermektedir. "Yola koyulun. Ne kadar çabuk başlarsan, o kadar çabuk biter."

Sean kaskatı kesilmiş, kara gözleri benimkileri arıyor. "Ellie, önümden yürü."

Marco'nun yanında olmak istemiyorum, özellikle de bana bakarken, aceleyle Sean'ın önüne geçiyorum.

"Lütfen bana bunu yapmak zorunda olmadığımızı söyle," diyorum, yanından hızla geçerken sesim fısıltıdan öteye gitmiyor. "Senin hastalıklarından hiçbirini istemiyorum."

Gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parlıyor ama ağzı sert bir çizgiye oturmuş. "Bundan kurtulmanın bir yolu yok. Eğer olsaydı, şu anda

Şimdi kulübeye. Biz oraya varana kadar sessiz ol, tamam mı? Bir planım var ve konuşmaya devam edersen işe yaramayacak."

Ona ters ters bakıyorum ama çenemi sıkıp ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. Kara ve Marco bizi takip ederken aşağılanmışlık duygusu içime doluyor.

En azından ailemden birinin buna şahit olması gerekiyorsa, o da Kara'dır. Kendimi bildim bileli hep yanımdaydı.

Onu dinlerken yapmadığım bir şey olduğunu sanmıyorum ama yine de bu durumu daha kolay hale getirmiyor.

Kulübeye yaklaşıyoruz ve kiliseye çok benziyor, aynı gri tuğladan yapılmış ve vitray pencereleri var.

Sean elimi tutuyor ve merdivenleri çıkmama yardım ediyor, arkamdan geliyor ve küçük kulübeye giriyoruz.

İçeri girer girmez beni banyoya doğru itiyor. "Biraz içeride konuşalım."

Marco başını sallıyor. "Hayır. Siz ikiniz bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaksınız. Evlilik yatakta tamamlanmalı."

Köşedeki yatağa bakıyorum, zorlukla yutkunuyorum.

Sean'la seks yapmak isteyeceğim son şeydi.

Ürkütücü yaşlı bir adamın ve en iyi arkadaşımın önünde onunla yatmak yeterince tuhaf. Sean beni lavaboya götürürken, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve midem sıkışıyor.

"Karımla bir dakika yalnız kalmak istiyorum." Sean'ın ses tonu sert, beni banyoya kadar takip edip kapıyı arkamızdan çarparak kapatırken tartışmaya yer bırakmıyor.

Duvağın bağlı olduğu tarağı saçımdan çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum. "O adam bize otuz bir çekmeye fırsat bulamadan vitrayları kırıp pencereden kaçmaya ne dersin?"

Sean gülüyor ve bu beni olduğum yerde durduruyor.

Sanırım ilk kez söylediğim bir şey onu güldürüyor ve şaşırarak ben de biraz gülüyorum. Gülüşü sıcak ve zengin olduğunda, vücudumda hafif bir çırpınma hissi yarattığında gülmek zor.

Hayır, Ellie. Çekici erkeklerden nefret ediyorsun. Seks yapmak istemiyorsun. Onu.

Eğil, kızım. Aşağı.

Tezgâhın üzerine eğildim ve yüzüme biraz soğuk su sıçrattım, Skyla'nın bana yapmakta ısrar ettiği su geçirmez makyaj için minnettarım.

Tezgâhın kenarına tünedi. "Bundan kurtuluş yok Ellie. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Baban Marco'nun böyle şeyler yapmasına nasıl izin veriyor?"

"Ben doğmadan önce Andinolar hakkında bildiğim kadarıyla bu oldukça standart bir şeydi. Düzenlenmiş evlilikler tipikti. Zifafı izlemek her zaman bunun bir parçasıydı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Oraya gidip yapmak isteyeceğim son şey bu."

"Ne olursa olsun, bende hastalık yok. Test yaptırıyorum."

Yanağımın içini ısırarak hafif bir gülümsemeyi engelliyorum. "Yani bu seni rahatsız ediyor, öyle mi?"

"Biraz bile değil." Sean tezgahın üzerinden kayıyor. "Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey beni rahatsız etmiyor, Hells Ells, şimdi dışarı çıkalım ve bir gösteri yapalım. Seni rahat ettirmek ve Marco'nun çok fazla şey görmesini engellemek için elimden geleni yapacağım."

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Ve Hells Ells yeni takma adın olmasa iyi olur. Korkunç bir şey."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Etrafta dolaşacak. Bana güvenme konusuna gelince, bu senin sorumluluğunda. Bunu yapmayı ben de senin kadar istemiyorum ama kulübeden ceset sayısı artmadan çıkmamızın tek yolu bu."

"Marco'yu öldürmek eğlenceli olabilir."

"Eğlenceli olacağından hiç şüphem yok ama babam bunu aileye yapılmış bir saldırı olarak görür ve buradaki herkes ölür."

Haklı olduğunu bildiğim için zor yutkunuyorum. "Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

Başını sallayıp kapıyı açıyor ve takım elbisesini çıkarıp yatağa doğru ilerliyor. Yatağın yanında durduğunda üzerinde siyah bir boxer külottan başka bir şey yoktu, sikinin sert hatları ortasına baskı yapıyordu.

Odayı geçip ona doğru ilerlerken karnımın alt kısmında bir çukur açılıyor.

Benimle seyircilerimizin arasına giriyor, parmakları elbisemin arkasındaki küçük düğmelere doğru ilerlerken dudakları boynumun dibini buluyor.

Ağır kumaş vücudumdan düşüyor ve beni elbisenin altına giydiğim beyaz dantel iç çamaşırından başka bir şeyle bırakmıyor.

Sean nabzımı emmeden önce nefesi kesiliyor ve kalçalarımın arasına sıcaklık gönderiyor.

Bu çok yanlış.

Onu istememeliyim ama bir yanımla istiyorum.

Elleri vücudumda kalçalarımın göğüslerime doğru kayarken, ateşten bir iz de onunla birlikte kavruluyor. Uyluklarımın arasında ıslaklık birikiyor, meme uçlarımı parmaklarının arasına alırken amım kayganlaşıyor.

Ben eğilirken sırtım göğsüne daha sert bastırıyor, ellerim saçlarının arasından geçerek başını daha yakına çekiyor.

İnliyor, dişleri tenimi sıyrıyor. "Rahatla."

"Şu anda bunu yapmak biraz zor."

Yumuşak kıkırdaması vücuduma bir şehvet dalgası gönderiyor. Yere bakarken yanaklarım ısınıyor.

Bundan zevk almamalıydım. Parmaklarının klitorisime dokunuşunu arzulamamalı ya da sikinin ilk kez içime girdiğinde, daha fazla dayanamayacağımı hissedene kadar beni gerdiğinde nasıl hissedeceğimi hayal etmemeliyim.

Ama dayanıyorum.

Parmakları vücudumdan aşağı kayıyor, tangamın kenarlarına takılıyor ve ince kumaşı bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Sean arkamda diz çöküyor, ben önce bir bacağımı sonra diğerini kaldırıp topuklarımdan üzerinde hafifçe sallanırken bana destek oluyor.

Dişler kıkırımın hemen altındaki hassas deriyi sıyrıp geçiyor, sonra da omurgamdan yukarı doğru öpücükler gönderiyor.

Parmaklarının hızlı bir hareketiyle sütyenim üzerimden düşüyor.

Arkamı döndüm, üstümü örtmek istedim. Burada onunla olmamalıydım. onu.

"Gözler üzerimde," diyor sesi titreyerek.

Elimde değil.

Omzunun üzerinden baktığımda Marco'nun bize doğru baktığını görüyorum. Kara'nın bıçağı Marco'nun kucağında, Marco yanlış bir hareket yaparsa niyeti belli.

O kadını hayatımda daha fazla sevdiğimi sanmıyorum.

Sean yüzümü kendisine çevirirken parmaklarıyla çenemi kavırıyor. "Bana bak dedim Ellie, yoksa beni dinlemiyor musun?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Sırıttırıyor ve eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. O emerken inliyorum, eli bacaklarımdan arasına dalıyor.

Parmakları amıma değdiğinde inliyorum, ellerim omuzlarına doğru uçuyor.

Parmakları içime doğru kayarken başparmağı klitorisime bastırıyor. "Kahretsin Ellie, sırlıslık olmuştun."

"Kapa çeneni ve sik beni."

Sean sırtarak parmaklarını daha sert ve daha hızlı içime sokuyor, başparmağı her hamlede klitorisimin etrafında daha hızlı bir daire çiziyor.

Bana sunmak istediği her şeyi almaya çalışırken kalçalarım onun dokunuşuna doğru sallanıyor.

Daha fazlasını istiyorum. Ağzının vücudumun her yerinde olmasına ihtiyacım var. Boşaldığımda sikinin içime gömüldüğünü hissetmek istiyorum.

Parmaklarını daha derine sokarken ıslaklık elini kaplıyor. "Benim için gel, Ellie. Bunu istediğini biliyorsun. Olmak için can attığını ikimizin de bildiği iyi bir kız gibi ellerime boşal."

Sözleri sadece ikimizin duyabileceği bir fısıltıdan başka bir şey değil, ama orgazmım içimden geçerken tüm vücudumu titretmek için fazlasıyla yeterli.

Elini sürmeye devam ediyorum, iç duvarlarım onun etrafında titreşiyor. İnliyor, orgazmı mümkün olduğunca uzatırken yüzünü boynuma gömüyor.

Bacaklarımın titremesi nihayet durduğunda, üstüme çıkmadan önce beni yatağa doğru yönlendiriyor. Sean iç çamaşırını aşağı kaydırıyor, kalın siki serbest kalıyor.

Ucunda bir damla nem var ve şu anda yalnız olsaydık öne doğru eğilip onu yakalar, dilimle tadına bakardım.

Ama yalnız değiliz.

Odadaki diğer insanları düşünerek kaskatı kesiliyorum ama başı boynuma düşüyor. Düşünebildiğim tek şey o olana kadar nabzım boyunca sıcak, ıslak öpücükler bırakıyor.

Aleti kaygan kıvrımlarımın arasından kayıyor, geri çekilmeden önce ucu içime batıyor.

Üzerimde gezinirken kollarındaki ve gövdesindeki kaslar esniyor, o karanlık gözler benimkileri arıyor.

Başımı sallıyorum, tırnaklarımı sırtına geçirmeden önce ellerim geniş omuzlarında geziniyor.

Titriyor, sikini her seferinde biraz daha içime sokuyor.

Bir bacağımla kalçasına geçirirken amım onun etrafında kenetleniyor, bedenine karşı geriliyor.

Sean bir iniltiyle kalçalarını döndürüyor ve yolun geri kalanını içime batırıyor. "Sikimin etrafına sarıldığında harika hissediyorsun."

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı sallarken içimde şehvet ateşi yanıyor.

Yatağın üstünden bir yastık alıp kalçalarımın altına yerleştiriyor. Bir eliyle karnımın alt kısmına bastırırken, tekrar içime girmeden önce içimden kayıyor.

Sanırım o anda boşalacağım.

Kalçalarını döndürürken siki zonklıyor. Yumuşak iniltisi beni yataktan kaldırıyor, daha fazlası için çaresizim.

"Aferin kızıma." Öne doğru eğilip kulak mememi dişlerinin arasına alıyor ve sikini içime daha derin sokarken çekiştiriyor.

İnleyerek onunla birlikte sallanıyorum, her hamlesine karşılık veriyorum. Parmaklarım sırtındaki kaslara gömülüyor, o daha sert ve hızlı ittikçe meme uçlarım sertleşiyor.

Sean'ın yumuşak iniltisi vücuduma başka bir arzu dalgası gönderiyor, başını eğip sert meme uçlarımdan birini ağzına çekerken siki sertleşiyor.

Isırdığında boşalıyorum, daha hızlı pompalarken uyarılmışlığım sikini kaplıyor.

Diğer meme ucuna geçiyor, boşalırken dilini ısıırıyor ve fiskeliyor, ben doğru düzgün düşünemeyene kadar zevkimizi uzatıyor.

Körü körüne bir şeye uzanırken terli vücudu benimkine yaslanıyor.

Birkaç saniye sonra bir battaniye üzerimi örtüyor.

Göğsüm kabarırken battaniyeyi sıkıca kavıyorum. Kendini sıyırıp güneşi donduracak kadar soğuk gözlerle bana bakarken vücudum üşüyor.

Sean ayağa kalkıyor, giysilerine uzanıp onları giyerken bana bir bakış bile atmıyor. Kara ve Marco'ya dönerken bana bir kez bile bakmıyor, onlar ayağa kalkıp kulübeden çıkana kadar sözsüzce onlara bakıyor.

Odanın diğer tarafındaki küçük sandalyelere geçip oturduğunda göğsümde boş bir his yerleşiyor.

"Başka biri buraya gelip hâlâ sevişip sevişmediğimizi görmeden önce hemen giyinsen iyi olur." Sean sütyenimi ve tangamı alıp bana fırlatıyor.

Battaniyeyi kenara atıyorum, her ne kadar aşağılanmışlık yine içimi yakıyor olsa da.

Bunun ikimiz için de bir şey ifade ettiğini düşünmek aptalcaydı. Olmadığını biliyorum.

Vücuduma bastırđıđı hissinde kaybolmama izin vermiş olsam da, bu bir daha olmayacak.

Ben boşalıırken sikinin zonklaması ne kadar ilahi bir his olursa olsun.

Sean hâlâ her zaman olduğu gibi soğuk ve hesapçı bir adam ve ben de hâlâ bu hayatın sadece kenarlarında var olan, nefretimi başımın üzerinde yanan bir meşale gibi tutan bir kadınıın.

Günün sonunda, Sean hâlâ babamı öldüren adam. On altı yıl önce ailemi parçaladı ve sonra o yılları beni parçalayarak geçirdi.

Sonunda beni daha güçlü kılmış olabilir ama şu an olduğum kadının bir gramını bile hak etmeyecek.

Bu birlikte olacağımız ilk ve son sefer.

Bugünden itibaren, o rahatlayıp bana güvenmeye başlayana kadar bu evliliğe katlanmak zorundayım.

Bunu yaptığı an, sevdiğim herkese sırtımı dönmek anlamına gelse bile giderim.

O giyinirken ona bakmamam gerektiğini bilsem de kendime engel olamıyorum.

Pantolonumun fermuarının arkasındaki sikim ağrıyor ve tek yapmak istediğim Kara ve Marco'yu odadan kovmak ve Ellie'yi tekrar almak. Bu sefer düzgünce.

Dilim kaygan amcığı boyunca kayarken, uyarılmışlığının her son damlasını yakalarken yüzüme karşı kıvrandığını hissetmek istiyorum. Sikim tekrar onun içine gömülmek için can atıyor, boşalırken beni sağarken zonkluyor.

Bu arzulara boyun eğmek yerine, tanıklarımıza dönüyorum. "Defolun gidin. Gidip babama ve Aiden'a bu işin bittiğini bildirin."

Bu sadece görücü usulü bir evlilik. İkimizin ailesi için de karşılıklı fayda sağlayacak bir şey.

Onu istemiyorum; ondan başka biriyle yatmayalı sadece iki ay oldu.

Marco, yataktan kalkıp giysilerini çekiştirirken Ellie'ye bakmaya çalışıyor. "Gelininle bir tur daha atmak istemediğine emin misin? Eskiden kadınlar kendi isimlerini hatırlamayana kadar sevişirdik."

Dişlerimi sıkıyorum, ellerim yumruk oluyor.

Marco'ya saldırmaya değmez. Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir babamın yanında. İş kavgaya varacak olsa babam benim yerime onun tarafını tutardı - en azından küçük kulübenin mahremiyetinde.

Kapıya doğru başımı sallayarak, onu öldürdüğümü ve her şeyin bittiğini hayal etmemeye çalışıyorum. "Çık dışarı, Marco."

Kara Marco'ya ters ters bakıyor ve kapıdan çıkmadan önce ayağa kalkmasını bekliyor. Kapıyı arkasından çarparak kapatıyor, Marco'nun sağır kulaklara çarpan şikâyetlerinin sesi kulübeden uzaklaştıkça azalıyor.

Ellie elbisesinin içine girip ensesindeki saçları çekerek bana döndü. "Yardım eder misin?"

Şu anda isteyeceğim son şey ellerimi vücuduna koymak ama yapıyorum, omurgası boyunca uzanan küçük düğmeleri karıştırıyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak, ondan o kadar çabuk uzaklaşabilirim.

Ellie son düğmeyi de ilikledikten sonra saçlarını bırakıyor. "Şimdi ne olacak?"

Gözleri kırmızıyla çevrili ama ağlamıyor. Yüzünün etrafındaki saçlar terden kıvrılıyor, yanaklarında pembe bir parıltı var ve bu bana eğer oraya el izimi bırakırsam kışının alacağı parıltıyı hatırlatıyor.

Lanet olsun, ondan başka biriyle yatmam lazım.

"Benim eve gidiyoruz." Dönüp kapıya yöneliyorum, kapıyı çekip açıyorum ve onun da beni takip etmesini bekliyorum. "Eşyaların çoktan oraya getirildi."

"Pekâlâ."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve arkamdaki kadının kim olduğunu merak ediyorum.

Ellie olmadığı kesin. Ellie, onayı olmadan eşyalarını taşıttığım için beni çok kızdırdı. Benim evime gittiğimizi ona söylememe kesinlikle izin vermezdi.

Şu anda, o Ellie değil. O Ellie'nin mafya işleri olduğunda ortaya çıkan versiyonu. Sessiz ve arka planda kalan, erkeklerin konuşmasına izin veren kadın.

Ellie'nin bu versiyonuyla ne kadar çok vakit geçirirsem, ondan o kadar az hoşlanıyorum.

Ellie kiliseye giden yolda beni takip ediyor, arabam çoktan ön tarafa yanaşmış durumda. Yolcu kapısını çekip açıyorum, o eteğinin kuyruğunu ve duvağını toplayıp içeri girerken kapıyı açık tutuyorum.

Kapıyı kapatıyorum, bir an arabanın üstünden bakıyorum.

Bu bir kabus olacak.

ELLIE'nin keskin nefes alışı Long Island'daki büyük evi sevdiğini anlamamı sağlayan tek şey.

Demir kapılar açılıp garaja giden dolambaçlı araba yolu ortaya çıktığında gözleri daha da açılıyor.

"New York'ta böyle yerlerin olduğunu bilmiyordum."

"Kendi aile eviniz var."

Arabayı garaja park ederken omuz silkiyor. "Yirmili yıllardan fırlamış gibi görünen bir şey değil. Yani, şu araba yoluna bir bakın. Yolun ortasında bahçeleriniz ve inanılmaz art deco taşlarınız var."

Büyük camlı ön kapının önündeki devasa merkeze giden hafif eğimi çıkıyorum. "Benim evim artık senin."

Arabadan inerken ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. Aşağıdaki bahçelere bakmak için beyaz taş parmaklıkların üzerinden eğilirken treni arkasından geliyor.

"Burası bir peri masalından çıkmış gibi." Ellie U şeklindeki araba yolunun diğer tarafına bakarken ben de onun yanında durup bir anlığına da olsa burayı onun gözlerinden görebilmeyi diliyorum.

Bana göre bu taşlar, henüz yedi yaşındayken kanını temizlemek zorunda kaldığım taşlar. O parmaklık, dokuz yaşındayken beni kaçırmaya çalışan bir adamı ittiğim parmaklık. Boynu kırıldığında çıkardığı sesi hâlâ hatırlıyorum.

Boğazımı temizleyip ellerimi ceplerime sokuyorum. "İçeri. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Burası kaç metre kare?" Topuklarını parke zemine vurarak beni evin içine kadar takip ediyor.

"Altmış binden fazla sanırım. Babam satın aldı. Annemle birlikte şehrin öbür ucunda daha büyük bir yer inşa ettiklerinde bana bıraktı."

Başını sallıyor ve mutfakta durup parmaklarını beyaz mermer tezgahın leylak damarlarında gezdiriyor. "Bu çok güzel."

Onu yivli cam kapılara götürüyorum, kapıları iterek açıp oturma odasına giriyorum ve koridorlardan birine doğru ilerliyorum. O da arkamdan geliyor ve evi incelerken bakışlarını gezdiriyor.

Ellie beni dolambaçlı merdivenlerden yukarı, onun için hazırladığım oda süitine kadar takip ediyor.

Kapıyı iterek açıyorum. "Burası senin odan olacak. Bir teras, banyo, çalışma odası ve eşyaların için yeterince büyük bir dolap var. Üzerini değiştirdikten sonra benimle oturma odasında buluş."

Bakışları odanın ortasındaki devasa yatağa takılıyor. "Dinlenmeyi tercih ederim. Uzun bir gün oldu."

"Olmaz. Hayatımızın ileriye dönük olarak nasıl görüneceği konusunda aynı sayfada buluşmamız gerekiyor. Her şeyi kendi bildiğin gibi yapmaya alışkın olabilirsin."

Aiden'in evinde belli bir şekilde, ama burada hayatın böyle devam etmeyecek."

O güzel küçük ağzını çalıştırmaya başlamadan önce dönüp kapıyı çarparak kapatıyorum.

Şu anda onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

Bugün evlendim. Dayanamadığım bir kadınla.

Babasını öldürdükten 16 yıl sonra.

İnleyerek takım elbisemin ceketini ve kravatını çıkarıp koridorun diğer ucundaki yatak odasına fırlatıyorum. Aşağı inmeden önce kapımı kilitliyorum, eşyalarımı karıştırmaya başlamasını istemiyorum.

Hayatlarımızı ne kadar ayrı tutarsak o kadar iyi.

Ben mutfığa girerken Dominic telefonundan başını kaldırıyor. "Düğün nasıldı?"

Yüzündeki sırtışı silmek istiyorum. "Berbattı. Marco babama evliliğin şahitler huzurunda gerçekleşmesi gerektiğini söylemeye karar verdi."

"Pardon?" Dominic arkasını dönüp dolaplardan birini açıyor ve bir şişe burbon çıkarıp bana uzatıyor.

Bardağa doldurduğum kehribar rengi sıvı bardağın kenarlarında sallanıyor. "Marco ile zamanla ilgileneceğim. Beni kızdırdıktan ve karımı küçük düşürdükten sonra onu bu kadar çabuk öldüremem."

"Şimdi de karın mı oldu yani?" Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuştururken Dominic'in ses tonu alaycı. Adam bir insandan çok bir tuğla duvar gibi inşa edilmiş, ama bu yüzden on yıldan fazla bir süredir danışmanım ve arkadaşım.

"Bunu söylemeye alışsan iyi olur." Burbon içtikçe yumuşuyor ve beni yiyip bitiren gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. "Hoşuma gitse de gitmese de, Ellie benim karım."

"Ve Marco'yu öldürmek sadece şov için mi?"

"Hayır." Sırıttıyorum ve içkimin geri kalanını yudumluyorum, boş bardak tezgâha çarptığında gümbürdüyor. "Bu benim için. O piç yıllardır başıma bela oldu ve sonunda hak ettiğini bulma zamanı geldi."

"Peki ya Noah Rinaldo ve adamları?" Dominic arkadaştan güvenlik şefime geçerek soruyor. "Pusuda bekliyor ve evlendiğiniz haberinin ona ulaşacağını biliyorsun."

"Evin etrafındaki güvenliği artırın. Piç kuruşu isterse beni deneyebilir ama Ellie'ye ulaşırsa daha büyük bir savaş çıkar."

Dominic başını sallıyor, bakışları oturma odasının kapısına doğru kayıyor.

Ellie mutfakta beliriyor, saçları gevşek ve sırtından aşağıya doğru akıyor, vücudu büyük boy eski bir grup gömleği ve bir çift taytın arkasına gizlenmiş. "Konuşmak mı istedin?"

Ses tonu kibarlığın sınırlarında geziniyor ve bunun nedeni Dominic'in burada olması.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Ellie rolünü nasıl oynayacağını her zaman bilmiştir. Hatta bu konuda olağanüstüdür.

"Evet." Bakışları Dominic'in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindikten sonra bana kayınca ters ters bakıyorum. "Dominic de şimdi gidiyordu."

Dominic başını sallayıp giderken, kendime bir bardak daha burbon doldurup görüşümdeki kırmızı bulanıklığı gidermeye çalışıyorum.

Ellie benim karım ve bu evliliğin bir düzmecedan başka bir şey olmadığını çoktan belli etmeye başladı. Sanki başka bir erkekle yakınlaşmasına izin vereceğim bir dünya varmış gibi başka erkeklere bakıyor.

Ona doğru yürüyüp birkaç santim ötesinde durmadan önce burbonumu yudumluyorum. "Bu evlilikle ilgili bazı temel kurallar belirleyeceğiz. Bunlardan ilki, başka biriyle yatarak beni aptal yerine koymayacaksın."

Kaşlarını kaldırıyor, kollarını kavuşturuyor ve tişörtünü göğüslerinin üzerinde sıkıca çekiyor. "Pardon?"

Çakıl taşlı meme uçlarının tişörtü nasıl zorladığını fark etmemeye çalışsam da bu mümkün değil.

Çenesini tutuyorum, kendimi açıkça ifade ederken başka tarafa bakamasın diye onu yerinde tutuyorum. "Eğer frijit olmayı bırakıp bir yarağa binmek istersen, o benindir - eğer hak ettiysen. Şansını başka bir erkekle denersen ikinizi de öldürürüm."

Yanakları kırmızının parlak bir tonuyla parlıyor, gözleri kısılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum, Ellie?" Çenesini bırakıyorum, sikim canlanırken geri adım atıyorum. Sanki gecenin geri kalanını kendisi için temelde yanlış olan bir kadınla yatakta geçirmek için sabırsızlanan yirmi yaşında azgın biriymişim gibi pantolonuma doğru geriliyor.

Başını sallıyor, parmağını göğsüme bastırıyor. "Ben evde oturup senden seks *kazanmayı* umarken, senin etrafta dolaşıp istediğin kişiyle yatmana imkân yok. Bu bir şaka."

Öne doğru bir adım atarak onu birkaç adım geriye itiyorum, ta ki vücudu benimle oturma odasını ayıran kaba taş duvar arasında kafeslenene kadar.

mutfak. "Sizi temin ederim, komik olmaya çalışmıyorum."

"Öyle olmalısın. Seninle yatmak isteyebileceğimi düşünmek hayatımda duyduğum en iyi şaka."

Uzanıp başparmağımı meme ucuna sürttüğümde dişlerim gıcırıyor. Daha da sertleşiyor - gerçi şu anda bu imkânsız görünüyor. "Vücudun aksini söylüyor. Benim için damlıyordun, Ellie. İkimiz de biliyoruz ki şu anda amın sırlıslıkla."

Gözlerinde yanan ateşe rağmen kısa bir kahkaha atıyor. "O kadar kuruyum ki acıyor."

Bir an için, ona yıllardır eziyet eden küçük bir parçam, sırf onu başından savmak için bunu kanıtlamasını talep etmek istiyor.

Ancak, iki ay önce birbiri ardına kadınlarla anlamsız saçmalıklar yaşamaktan bıktığı için seksi bırakan adam, aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam konusunda ısrar ediyor.

"Kimseyle yatmayacaksın." Onu geri itiyorum. "Ben de kiminle istersem onunla yatarım."

"Ve beni aptal yerine mi koyacaksın?" Sesi daha da yükseliyor, mutfağa doğru beni takip ederken ayaklarını yere vuruyor. "Sen ilişki üstüne ilişki yaşarken arkama yaslanıp oturacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet." Burbon şişesini kaldırıyorum, kafama fırlatacak diye yarı endişeli.

Buzdolabını çekiştirerek açıyor ve bu sabah çıkardığım biftekleri çıkarıyor. Ellie dolapları karıştırmadan önce onları tezgâhın üzerine bırakıyor.

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Şey, kiminle istersem onunla yatabileceğim konusunda asla anlaşılamayacağımıza göre, tartışmaya devam edebilmek için yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu düşündüm." Bana sakarca bir gülümseme veriyor ama daha çok dişlerini gösteriyormuş gibi görünüyor.

Lynde kardeşler arasında en vahşi olanın o olduğunu hep biliyordum.

Ona ters ters bakarak az önce çıkardığı patates torbasını kapıyorum. "Beni dinleyecek ve dediğimi yapacaksın, Ellie. Bu evlilik ikimizin ailesi için de önemli ve sen lanet bacıklarını kapalı tutamıyorsun diye bunu tehlikeye atmayacağım."

Bu yorumla bir engerek yuvasına girdiğimi biliyorum.

Birkaç patates alıp soymadan önce bloktaki bıçaklardan birini alıyor. "Sevgisiz bir evlilikte oturup senin sağda solda ilişki yaşamayı izlemeyeceğim. Mafyada yeterince kadın bunu yapıyor. Ben de başka bir istatistik olmayacağım."

"Bu konuda gerçekten bir seçeneğin olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Kıkırdıyorum. "Uslu duracaksın Ellie; yoksa bütün bu anlaşma sona erecek."

"Baban diri diri derini yüzerdi, bunu ikimiz de biliyoruz." Bıçağı bana doğru tutuyor ve bir an için onu bana fırlatmak üzere olduğunu düşünüyorum. "Bu evliliğe en az Aiden kadar senin de ihtiyacın var, bu yüzden bu bir pazarlık olacak."

"Cehennem gibi."

Engerekler kıvrılıyor, bıçak soyulmuş patatesleri neredeyse şeffaf olacak kadar ince dilimlere ayırıyor.

Ellie daha uzun duruyor. "Bir pazarlık, Sean. Eğer sen yatacaksan, ben de yatacağım. İster kabul et, ister etme, gerçekten umurumda değil."

Çenem sıkılıyor, onu incelerken bir kasım esniyor. Ona istediğini vermek ve şartlarını kabul etmek yerine, listemdeki bir sonraki maddeye geçmenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

"Klinikte ya da ihtiyaç duyduğun başka bir yerde çalışmaya başladığında yanında bir koruma ekibi olacak."

Engerekler saldırmaya hazırlanırken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Yapmayacağım. Ben bir hemşireyim. Hasta gizliliğinin hayati önem taşıdığı bir klinikte çalışıyorum. Benim peşimden oraya adam gönderemezsiniz. İşimi kaybederim."

Tezgâhın kenarını kavrayıp hafifçe adanın karşısına doğru eğildim. "Bu konuda bir seçeneğin olduğunu sana düşündüren nedir? Noah'nın adamları seni yakaladığında kliniğin dışındaydın. Arkanda bir güvenlik ekibi olmadan işe gidemezsin."

"Bir." Bu kelimeyi sanki gerçekten acı veriyormuş gibi söylüyor. "İşe giderken yanıma bir kişi alacağım, o kadar. Tüm vardiya boyunca dinlenme odasında oturmaları şartıyla patronuma bunu kabul ettirebilirim."

"Hayır. Yeterince iyi değil."

Ellie dolapları tekrar karıştırdıktan sonra dökme demir bir tava aldı ve ısıtmak için ocağın üzerine koydu. "Yeterince iyi olmak zorunda. Bu benim işim ve hayatım. Mafya değil."

"Bunu söylediğin için öldürülebilirsin."

Bana bakıyor, gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey parlıyor, sonra bana sırtını dönüp patates dilimlerini biraz krema ve baharatla birlikte küçük ramekinlere koyuyor. Parmaklarını serpiştirerek üzerine biraz rendelenmiş peynir serpiyor.

Patates graten dünyada en sevdiğim şey olmayabilir ama bütün gün yediğim ilk yemek olacak.

"Ellie, bu konuşma bitmedi, bitmiş gibi yapmak istesen de istemesen de. Bir güvenlik görevlisi alacaksın."

"Bir kişi alacağım." Biftekleri sıcak tavaya koymadan ve üzerlerine bol miktarda tereyağı ve sarımsak sürmeden önce bir güzel terbiye ediyor. "Burada deniyorum Sean, ama senin de biraz vermek gerekecek."

"Cehennem gibi." Adayı itip etrafında dönerek ona doğru yaklaşıyorum.

Bu üzücü bir korkutma taktığı ve işe yaramayacağını biliyorum ama yine de denemek zorundayım.

Aiden'in onu nasıl hizada tuttuğuna dair hiçbir fikrim yok ve sormak için gururumu da gömmeyeceğim.

Öyle ya da böyle, Ellie bana boyun eğecek.

Patatesleri fırına koyacak kadar uzun süre biftekleri kızartmayı bırakıyor. "İnsanlara patronluk taslamaya ve onlardan karşılık beklememeye alışkın olabilirsin, ama burada durup benimle hayatım hakkında tartışacaksan, o zaman pazarlık yapmayı öğreneceksin."

Ona bakarken kaşlarım alnımda daha yukarılara tırmanıyor.

Bir zaman makinesi icat etmenin bir yolunu bulmalıydım.

En azından bunu yapsaydım, zamanda geri giderek babalarımız arasındaki tüm dramın yaşanmasını engelleyebilirdim. Bunu yapsaydım, mutfağımda saçlarımdaki beyazların sebebi olacağını bildiğim bir kadınla duruyor olmazdım.

Tezgâha yaslanıp sinirlerimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum ama o bunu imkânsız hale getiriyor. "Ellie, senden beklenenler konusunda pazarlık yapmaya istekli olduğum izlenimini sana ne zaman verdim?"

Biftekleri pişirmek üzere fırına koymak için eğildiğinde bakışlarım kışına kayıyor.

Sevişmem lazım.

Vücudu dikkatimi dağıtmaya devam edemez, özellikle de kişiliği zehirli bir yılan gibiyken.

Ellie temizliğe başlar, midesi guruldarken bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirir. "Biliyorsun, evliliğin bir ortaklık olması gerekiyor."

iki insan arasında."

"Belki kenarlarında yaşadığımız parlak dünyada öyle, ama sen cehennemde yürüyorsun, Ellie. Bu evlilik ikimizin de ihtiyacımız olanı almasıyla ilgili."

Parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Gördün mü, birlikte çalışma kavramını anlıyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

"Tanrı aşkına!" Tezgâhı itip kilerdeki çekmecedan bir paket sigara alıyorum. "Evde zamanını Aiden'a çemkirerek geçirmiş olabilirsin ama burada bunu yapmayacaksın. Benim ailemde hayat farklıdır. Eğer onunla bu şekilde konuşursan babam seni dövmekten çekinmez."

Yıkamakta olduğu bir bıçak, büyük pencere camlarından süzülen güneş ışığını yakalıyor. Gülümsüyor ve gözlerinde yine o çılgın bakış parlıyor. "Deneyebilir."

"Sadece uslu durman gerek." Sigaralardan birini silkeleyip arka avluya açılan kapıya yöneliyorum.

Bir paket sigarayla bahçede dolaşmak, şu anda şakaklarımda çınlayan baş ağrısını tedavi eden şey olabilir.

Onunla yaşamının bu kadar zor olacağını bilseydim -ki üç saatten az oldu- o zaman misafirhaneyi onun için yeniletebilirdim. Ana evde benimle kalmasından daha kolay olurdu.

Fırını açıyor, patates ve bifteğin ağız sulandıran kokusu havayı dolduruyor. "Bu işten ikimiz de sorumluyuz. Ortağız. Senin dünyanın pisliği olduğunu düşünüyor olabilirim ama bu ortaklıktan daha azına razı olacağım anlamına da gelmiyor."

Patatesler hazırlanırken biftek kesme tahtasının üzerinde dinlenmeye bırakılır. Ellie parmak uçlarında yükseliyor ve tabaklarımı bulana kadar dolapları karıştırıyor.

"Sikim amına gömüldüğünde beni dünyanın pisliği olarak görmüyor gibiydin." Sigaraları bir kenara bırakıyorum, aniden yaptığı yemek için açlıktan ölüyorum.

Alay ediyor. "Lütfen. Sekiz inçlik pembe silikonla daha iyi seks yaptım."

"Bundan şüpheliyim." O yemekleri hazırlarken ben de mutfak adasındaki sandalyelerden birine oturuyorum ve bir tabağı bana doğru itiyorum. "Teşekkürler."

Kendi tabağındaki yemeğe yumulmadan önce gözleri bir santim daha açılıyor. "Bir şey değil."

Biftek şimdiye kadar yediklerimin en iyilerinden biriydi. Tatlar birbirine karışıyor ve aldığım her ısırık bir sonraki orta pişmiş dilimi kesmek için acele etmeme neden oluyor.

Yemeğimin yarısına geldiğimde ona bakıyorum. "Bu senaryoda tek seçeneğin beni dinlemek ve bana saygı duymak Ellie. Seni güvende tutarak ailene bir iyilik yapıyorum."

"Buna böyle mi diyorsun?" Bir dilim patatesi kemirerek zaman geçiriyor.

"Evet, öyle. Seninle evlenmek zorunda değildim."

"Komik." Sırıttıyor, bifteği tereyağı gibi kesiyor. "Duyduğuma göre, baban başka kimseyle yetinmezmiş. Bu da benimle evlenmek zorunda olduğun anlamına geliyor."

"Yeter!" Bir dirseğimi tezgâha dayadım, öne doğru eğildim ve burnumun kemerini sıktım. "Bana saygılı davranılmasını bekliyorum. Sana söyleneni yapacaksın."

"Her sözünü harfiyen yerine getirmektense ölmeyi tercih ederim." Tezgâhın diğer tarafında daha uzun duruyor, çenesi inatçı bir tavırla dışarı fırlıyor. "Bana ait olmayan bir hayatı yaşamaya zorlamaktansa beni burada ve şimdi öldürmeni tercih ederim."

Tabağımı toplayıp ayağa kalkıyorum ve kapıya yöneliyorum. "Eğer istediğiniz buysa, öyle olsun."

Onu ZEHİRLEMELİYİM ve tüm bu maskaralığı bitirmeliyim.

Zehri Sean'ın evine nasıl sokacağımı bilmesem de, o bakmıyorken yemeğine karıştırmak bir yana, bu fikir cazip geliyor.

Bu, son birkaç gündür aklımdan geçen milyonlarca senaryodan sadece biri.

Yakalanırsam onu öldürmek bana hapis cezası kazandırabilir, ama bu bile onunla bir hayat geçirmekten daha iyi olabilir.

Mürekkep rengi siyah dantel sütyenimin ön kopçasını sıkıştırırken odamın kapısı açılıyor.

Sean'ın bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve hemen yanımdan geçip terasa, devasa bahçeye ve sahile bakan pencerelere bakıyor.

Kapıyı çalma zahmetine girmediği için onu görmezden gelerek dolaba doğru ilerliyorum.

Her ne kadar Malcolm'un Sean'ı kuduz bir vahşi hayvan gibi yetiştirdiğini düşünmüş olsam da, içimde küçük bir parça da olsa bu canavarın içinde bir parça insanlık olabileceğini düşünüyordu.

Son üç günü onun çatısı altında geçirdikten sonra, küçük umut kırıntılarımin fena halde yersiz olduğunu görmeye başlıyorum.

Sean iç geçiriyor, siniri yatak odasında ve dolabın içinde çınılıyor. "Ellie, giyin. Dışarı çıkıyoruz."

Parmaklarım köşedeki resmi elbiselerin ipeksi kumaşları üzerinde geziniyor, sonra devasa dolabı geçip ortadaki panelli adadan kaçıyorum. "Seninle çıkmak isteyip istemediğimi sorabilirsin."

Şu anda kaşlarının her zamankinden daha da çatık olduğuna eminim. Muhtemelen ceplerini yokluyor ve dün gece o uyuduktan sonra sakladığım sigara kutusunu arıyordur.

Bu lanet evde yaşarken biraz eğlenemezsem, o zaman delireceğim.

Onun derisinin altına girmek en sevdiğim hobim olduğunu kanıtlıyor. Bu da demek oluyor ki elime aldığım kısa beyaz şort ve siyah transparan bluz onu daha da çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramayacak.

Yatak odasına geri döndüğümde, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. Kalçasındaki kılıflı silah her zamankinden daha belirgin, duvardaki pozisyonunu değiştirdikçe gömleği daha da yukarı çıkıyor.

Gömleğimi yatağa bırakıp şortumu yukarı çekerken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne giydiğini sanıyorsun sen?"

Omuz silkiyorum ve tişörtü tutup başımın üzerine çekiyorum. "Kıyafet. Rahat bir şey. Bugün palyatif bakımla ilgili bazı vaka çalışmalarının üzerinden geçmem gerekiyor."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Sana az önce dışarı çıkacağımızı söylemedim mi?"

"Yarın işe dönüyorum ve hastalarımın biri kanser nedeniyle palyatif bakım görüyor. Mümkün olan en kaliteli bakımı alabilmeleri için bazı çalışmaları gözden geçirmem gerekiyor."

Sean'ın burun delikleri genişliyor, yanakları kızarıyor. "Bu giysi değil. Kendini bir köşede satıyormuşsun gibi göstermeyecek bir şeyler giy."

Tırnaklarım avuç içlerime öyle sert batıyor ki, üzerlerinde küçük yarım ay izleri oluşuyor. "Sana az önce hastalarımın biri için fazladan iş yapmam gerektiğini söyledim. Bugün dışarı çıkacak vaktim yok."

Çenesi sıkıştı, boynundaki damar zonklamaya başladı. "Kahretsin, Ellie. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Fahişeler mağazasından alışveriş yapmış gibi görünmeyeceğin bir şeyler giy ve kışını kaldırıp aşağı in."

Sean dönüp kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki kitap raflarındaki bibloların bazıları şingirdadı.

Derin bir nefes alarak yatağın kenarına tünedim.

Hayatımın böyle olmasını istemezdim. Şu anda klinikte fazladan vardiya alıyor olmam gerekiyordu, beyaz çarşaflarla döşenmiş California kral yatağında oturup taş yürüyüş yolları ve pırıl pırıl bir havuzu olan bir bahçeye bakıyor olmam değil.

Aiden son on altı yılını beni sadece oturup Sean'ın isteklerini yerine getirmem için yetiştirmede. Beni bir mafya liderinin kız kardeşi olarak yetiştirdi. Güçlü ve bağımsız, sadece saygımı kazanan bir adama boyun eğecek şekilde.

Sean babamı çoktan öldürdü ve şimdi de çukuru daha da derin kazmaya devam ediyor.

Yataktan kalkıp dolaba yöneliyorum, şortumu ve gömleğimi, kalçalarımın üstünden sadece birkaç santim aşağı sıyrılan, sırtı düşük bir sundress ile değiştiriyorum.

Kara terastan iç çekerek içeri giriyor, cam kapıyı kapatıp kilidi çeviriyor. "Oraya bu şekilde indiğinde kendini kaybedeceğini biliyorsun."

"Gerçekten umurumda değil."

Beyaz makyaj masasının üzerindeki küçük yaldızlı tabağa doğru ilerleyip üzerinde baş harfimin yazılı olduğu zarif altın kolyeyi alıyorum.

Ben kolyeyi takarken Kara odadan çıkıyor, onu savaş zırhım olarak düşünüyorum. Babamın ölmeden önce bana aldığı son şeydi.

Savaşmadan boyun eğmemi istemezdi. Özellikle de onu öldüren adama.

En sevdiğim parfümden sıktıktan sonra, dolambaçlı merdivenlerden inmek için acele etmiyorum, tiyatro ve spor salonuna giden koridoru geçip oturma odasına giden koridora giriyorum.

Sean krem rengi koltuklardan birinde oturuyor, topuklu ayakkabıları masanın üzerinde ve dudaklarından yanmayan bir sigara sarkıyor.

Karnımın alt kısmında küçük bir ısı havuzu oluşuyor ama onu olabildiğince çabuk söndürüyorum.

Şeytan sadece kurbanlarını cezalandırmadan önce onları cezbetmek için çekicidir.

Kara yan tarafta duruyor, arkasında iki koruma daha var. İkisi de aynı kaşları çatmış, siyah tişörtlerinden neredeyse dışarı taşan kaslara sahip iri adamlar.

Sean bana bakıyor, ayağa kalkarken sigarası yere düşüyor. "Ne giydiğini sanıyorsun sen?"

"Bana üstümü değiştirmemi söyledin. Üstümü değiştirdim." Kollarımı hafifçe iki yana açıp yavaş bir daire çiziyorum. "Ne düşünüyorsun? Bence bacaklarımı çok güzel gösteriyor."

Dişlerini gıcırdatma şekli beni sadece gülümsetiyor.

Odayı iki büyük adımda geçiyor, göğsü neredeyse benimkine değiyor. Onun ateşli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı geriye eğmem gerekiyor ve bunu yaptığımda ciğerlerimdeki hava çalınıyor.

Zihnimde alarm zilleri çalıyor ve bana yanlış adamla uğraştığımı söylüyor.

Umurumda değil.

Hayatımda sevdiğim diğer her şey çoktan elimden alındı. alabileceği hiçbir şey kalmadı. Her bir parçam aileme ve onların savaşına verildi.

Sean'ın dudakları dudaklarıma çok yakın, kolonyasının kokusu başımı döndürüyor. "Bu kıyafetle insan içine çıkmayacaksın. Benim hiçbir karım sırf erkekler ona baksın diye kışını zar zor örten bir elbiseyle ortalıkta dolaşmaz."

"Elbiseyi sevdiğim için giyiyorum. Erkekler bana bakacak diye değil."

Alay ediyor, aramıza birkaç santim mesafe koyuyor ama yeterli değil. "Erkekler bakacak ve baktıklarında gözlerini oyacağım."

Bunu söyleme şekli o kadar rahat ve endişesiz ki ona inanıyorum.

Parmağı, yırtmadan önce kayış gibi görünen ince ipin altında geziniyor. "Görünüşe göre gidip üstünü değiştirmen gerekecek."

Kopan askıyı elbisenin ön kısmına sokuyorum, ne kadar sert çektiği için tenim yanıyor. "Sorun değil."

"Sadece ikimiz olduğumuzda, etrafta çıplak dolaşabilirsin, umurumda değil." Parmağını diğer kayışın altından geçirip bir an durakladı.

"İyi o zaman. Yapacağım."

Sean'ın çenesi diğer kayışı sertçe çekmeden önce fazla mesai yapıyor. Kopmadan önce ilki gibi derime saplanıyor. "Git poligona giderken giyebileceğin bir şeyler giy."

Dilimin ucunda başka bir tartışma daha var ama Kara ve diğer iki gardiyanın bizi nasıl izlediğini kaçırmıyorum.

Adamlarının önünde bana bir emir vermişken ona itaatsizlik etmeye devam etmek bir seçenek değil. Yukarı çıkmamı talep edene kadar, bu onlara ön sevişme gibi görünebilirdi.

Daha çok iki insanın birbirinin boğazına bıçak dayayıp ölümcül bir tavuk oyunu oynaması gibi.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, merdivenleri çıkarken bir elim elbisemin önünü tutuyor.

Üzerime bir kot pantolon ve bir tişört geçirdikten sonra aşağıya iniyorum.

Evde kalıp hastamın yaşam kalitesini artırmanın yollarını aramayı tercih etsem de poligonda biraz zaman geçirmem gerekiyor.

Yıllarca aldığım dövüş sanatları eğitimi beni Noah ve adamlarından korumaya yetmedi ama silah becerilerimi geliştirmek yetebilir.

"ÜÇ KORUMAYA SAHİP OLMAK AŞIRIYA KAÇMAK OLUR." Sean'ı küçük poligona kadar takip ettim ve korumalarımızı binayı gözetlemeleri için dışarıda bıraktım.

Beton duvardaki parlayan bir panele bir kod giriyor ve bir kapı açılarak küçük bir cephaneliğe yetecek kadar silah ortaya çıkıyor. "Bir şey seç."

Tabancalardan birini alıyorum, bir şarjör ve biraz mühimmat kapmadan önce kontrol ediyorum.

O silahını seçerken ben de kendiminkini doldurup tezgâha doğru yürüyorum. Menzilin aşağısında iki hedef var, her ikisinde de insan silüetleri ve işaretlenmiş bölümler var. Küçük sayılar, o bölümü vurmak için kazanılan puan miktarını gösteriyor.

Sean yanımda duruyor, omuzları gergin. "Daha az koruma istiyorsun. Bence kendine bakamadığın için daha fazlasına ihtiyacın var, o yüzden bu işi benim yöntemimle halledeceğiz."

"Atış yarışması mı?" Ağzımın kenarı seğiriyor.

"Evet. Beni yenersen istediğin gibi davranabilirsin. Ben seni yeneyim, sen de korumalar konusunda benimle tartışmayı bırak."

Tabancayı yere doğrultup emniyetini açık tutarak tezgâha yaslanıyorum. "O kadar iyi bir nişancı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Benden uzaklaşıyor, duruşunu genişletiyor. "Öyle olduğumu biliyorum ve denesen bile bir ahırın geniş tarafını bile vuramayacağını da biliyorum."

Yüzeye çıkmaya çalışan gülümsemeyi bastırarak omuz silkiyorum. "Silahlar konusunda pek tecrübem yok."

"En çok puanı alan kazanır."

"Önce sen." Alt dudağımı dişlerimin arasından çekiyorum, bakışlarımı ayakkabılarıma çevirmeden önce hedeflere bakıyorum. "Bence en azından neyi yenmem gerektiğini görmeliyim, çünkü çok küçük bir şansım var."

"Peki. Her biri on atış."

Sean hedeflere döner ve onları olduklarından birkaç metre daha yakına getirmek için bir düğmeye basar. Bir çift kulak tıkacı taktıktan sonra

Emniyet kapalı ve ateşleniyor. Kulak tıkaçlarımı kapıyorum, geri çekilirken tıkıştırıyorum.

İlk atış havayı yarıyor ve siluetin kafasını delip geçiyor. Sonraki kalbine isabet ediyor.

Diğer sekiz atış kalbe yakın bir yere düşüyor, ama birkaçı biraz sağa sapıyor, silueti kalbinden çok omzuna yakın bir yerden vuruyor ve Sean'a birkaç puan kaybettiriyor.

Bana sırtıyor ve tabancanın emniyetini geri çekiyor. "Doksan üç." "Bunu yenebilir miyim bilmiyorum." Sertçe yutkunuyorum, tabancaya doğru adım atıyorum.

ve duruşumu hafifçe genişletiyorum.

Ben nişan alırken, o yanıma kayıyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum, tabancayı kalbine doğrultuyorum.

Parmağım tetiğin etrafını sarıyor ve atış yankılanıyor, mermi on noktalı bölümden vızıldayarak geçiyor. Nişanımı biraz değiştirerek dokuz noktalı kısma yöneldim ve iki el ateş ettim.

Geri kalan atışlarım ya kafada ya da kalpte kalıyor, her biri bir on puan daha kazandırıyor.

On atışımı tamamladığımda emniyeti yerine itiyorum ve sırtarak ona dönüyorum. "Sanırım bu doksan sekiz eder."

Koyu kahverengi gözleri kısılıyor, o kadar koyu ki bu ışıktaki neredeyse siyah görünüyorlar. "Benimle oynadın."

Omuz silkip kulak tıkaçlarını çıkarıyorum. "Düşmanını incelemek için zaman harcamaya zahmet etmeyen sensin. Benim patronummuş gibi davranmak yerine soru sormak için biraz daha zaman harcasaydın, bunu öğrenebilirdin."

O öfkelenirken şarjörü yeniden doldurduktan sonra silahı yerine koyuyorum.

Sean beni takip ediyor, silahını saklıyor ve paneli kapatmak için kodu giriyor. "Bu iş bitmedi, bunu biliyorsun. Ben artık senin kocanım ve senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Korumalara ihtiyacın var."

"Yani bu sözünün eri olmadığını anlamına mı geliyor?"

"Öyleyim."

"Harika, o zaman yarışmaya katılmadan önce şartlarınızda belirttiğiniz gibi kazandığım için kaç korumam olacağına ben karar vereceğim." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Ben ve *tek* korumam eve gidiyoruz, böylece işe hazırlanabileceğim."

Sean'ın eli dışarı fırlıyor, bileğime dolanıyor ve ben ayrılamadan beni durduruyor. "Ne planlıyorsun?"

Ensemde boncuk boncuk terler belirliyor.

Buradan kaçmak için bir plan üzerinde çalıştığımı bilmesine imkân yok ama bunu anlayabilmek için dahi olmaya gerek yok.

"Bir şey yok."

"Aiden bana, seni kilit altına aldığında evden gizlice kaçtığın zamanlardan bahsetti." Eli bileğimi sıkıca kavırıyor, parmakları nabzıma bastırıyor. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Yine de hiçbir şeyin peşinde değilim. Sen sadece paranoyaksın çünkü tüm hayatını insanlara kazık atarak geçirdin ve şimdi hayatın seni cezalandırmasını bekliyorsun."

Alay ediyor, bileğimi yanmış gibi bırakıyor. "Sevdiğin herkesin ölümüne sebep olmadan önce her ne yaptığını sanıyorsan bıraksan iyi edersin."

"Kız kardeşinle uğraşmak, kendimi çıplak bir şekilde cam kırıklarıyla dolu bir yatağa sürüklemek ve sonra ikinci kez geri dönüp bunu sırf eğlence olsun diye yapmak gibi bir şey." Parmaklarımın arasında yanan sigaradan uzun bir nefes çekiyorum ve dumanın gökyüzüne doğru kıvrılmasına izin veriyorum. "Eğer ondan kurtulabilseydim, kurtulurdum."

Aiden gözlerini deviriyor. "Bir buçuk hafta oldu. Bunu sineye çekmeli ve kabullenmelisin."

"Oh hayır. Sorunlara neden olan ben değilim." Sigaranın izmaritini araba yoluna fırlatıp botumun altında eziyorum. "Ellie tanıdığım en sinir bozucu insan ve her zaman da öyle oldu. O küçük veledi nasıl yetiştirdin bilmiyorum."

Aiden evin köşesini dönüp şarap mahzenine açılan yıpranmış kapılara doğru ilerliyor. "Onun korkunç biri olduğunu düşündüğünü biliyorum ama belki de ikinizin birbirinize dostça davranmanızın zamanı gelmiştir. Ellie sana güvendiği zaman iyi bir müttefik olur."

"Şansımı kuduz bir kaplanla denemeyi tercih ederim." Gıcırdayan merdivenlerden inip loş mahzene girerek onu takip ediyorum ve kapıların arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, babamı öldüren sendin."

"O zamanlar sadece yirmi iki yaşındaydım. Başka seçeneğim olmadığını biliyordun." "Ve on yaşındaydı." Aiden'in sesi keskindi, çünkü elinin üstünden bana bakıyordu.

omuz. "Onun gözleri önünde babasını öldürdün ve şimdi bir yetişkin olduğu için sana katlanmak zorunda. Bu dünyada şu anda biraz rahat bırakman gerektiğini düşündüğüm bir kişi varsa, o da odur."

Alay ederek onu mahzenin arka tarafındaki devasa çelik kapıya kadar takip ettim. "Eğer eve gidip bir gece daha onunla ve tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalırsam, muhtemelen ikimizden biri ölecek."

Aiden hızla dönüyor, beni duvara doğru iterken eli boğazıma dolanıyor. "Sen benim en iyi arkadaşım olabilirsin ve o da

Ama o benim her şeyden önce kız kardeşim ve eğer ona parmağını bile kaldırırsan, seni olduğun yerde öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Ona zarar vermem."

Boğazımı sıkın elini bırakıyor ama hâlâ bana tam olarak güvenmiyormuş gibi bakıyor.

On altı yıldır bana böyle bakıyor ve bunun için onu suçlayamam.

"Elini tekrar boğazıma koyarsan büyük bir sorunumuz olacak." Aiden çelik kapının kilidini açarken ben kenarda duruyorum. "Bu beni tehdit ettiğin ilk ve son seferdi."

Aiden ağır kapıyı çekerek açarken ve aşağıdaki karanlığa inen basamakların ışıklarını yakarken hiçbir şey söylemiyor. "Bu evlilik iki ailenin de iyiliği için, bunu görsen de görmesen de."

"Faydaları olduğunu görebiliyorum ama en başta neden işkence görmem gerektiğini anlamıyorum."

Evin derinliklerine inerken ayak seslerimiz yankılanıyor, merdivenlerin altındaki kısa bir koridordan geçip başka bir kapıya geliyoruz.

İçeri girdiğimizde parlak beyaz ışık steril beyaz odayı aydınlatıyor. Plastik çarşaf duvarları ve zemini kaplıyor. Odanın ortasında çıplak ve sandalyeye bağlı bir adam var.

Odanın bir tarafında çeşitli silahlarla donatılmış bir tezgah, onun yanında da içi suyla doldurulmamış büyük bir metal küvet var.

Sanırım bugün insanları boğmuyoruz.

"Sandalyedeki adam kim?" Çenemi ona doğru salladım.

Aiden başıyla odanın ortasındaki adamı işaret ediyor. "Bu Fred Rinaldo, Ellie'ye saldıran ve tüm ailemi katletmekle tehdit eden adamlardan biri."

Adamın önünde dururken gözlerim kıpkırmızı oluyor. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanakları çukurlaşmıştı. Bakışları sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde geziniyor.

Ama bulamayacak.

Aiden tezgahın bir hançer alıp bana uzatıyor. "Bu onuru senin yaşamak isteyeceğini düşündüm. Kız kardeşimin yüzeye çıkmaya devam eden öfkesini biraz olsun dindirirsin."

Bıçağı alıyorum, elimde çeviriyorum ve bıçak ışığı yakalayıp Fred'e geri yansıttığımda sırtıyorum. "Karımı tehdit eden sen miydin?"

Fred bana ters ters bakıyor, çenesi geriliyor. "Karın olduğunu bilmiyordum."

Aiden dilini şaklatıyor, başı titriyor. "Fred, bize yalan söyleme. Noah düğünü biliyor ama şu anda ilgilendiği şey bu değil, değil mi? Aksi takdirde silah depomun etrafında dolanmazdın."

Bıçağın ucunu Fred'in elinin arkasında gezdiriyorum, derinin kesildiği yerde kan birikiyor. "Bize karşı dürüst olmalısın, Fred."

Fred'in çenesini kapalı tutmaya niyetli olduğunu bilsem de, üst dudağında onu ele veren küçük bir titreme var.

Fred, konuşma zevkine eriştiğim diğer pek çok kişi gibi, uzuvları kopmaya başladığında bilmemiz gereken her şeyi anlatmaya başlayacak.

Aiden'a dönerken bıçağın keskin kenarını Fred'in eline bastırmaya devam ediyorum. "Biliyor musun, sanırım Ellie bir şeyler planlıyor."

"Evet. Muhtemelen öyle." Aiden sırtıyor ve kollarını kavuşturuyor, bir omzu inip kalkıyor.

"Tavsiyen var mı?" Bıçağı Fred'in elinin üzerinde, iplerin olduğu bileğine doğru hareket ettiriyorum.

Keskin nefes alışması umutlu olduğunu anlamama yetiyor, ben de bıçağı ipin üzerinden atlayarak kolundan omzuna doğru bir çizgi çekiyorum.

İçimi çekerek bıçağın ucunu pazusuna batırıyorum, acı dolu iniltisi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Ellie'yle uğraşmak için yani. Fred'in yardıma ihtiyacı olmadığı çok açık. Yanlış şekilde nefes aldığı için onu öldürecek bir adama karşı çok sadık bir asker."

Aiden kıkırdıyor. "Onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüren nedir?" "Her geçen gün daha az canımı sıkıyor." Fred'in kolundaki ucu çıkarıyorum,

kulağı ile kafası arasındaki birleşme noktası boyunca bir çizgi çizmek için kullanıyor. "Çoğu gün işten eve gelir ve yatmadan önce akşam yemeğini hazırlar."

Fred'in gözleri yaşıyor ama dişlerini sıkıyor, elleri sandalyenin kollarında kenetleniyor. "Noah bunun için seni öldürecek."

"Noah beni binlerce farklı nedenden ötürü öldürecek, o yüzden gözümü korkutmaya çalışıyorsan daha çok çabalamalıyım." Hançeri Fred'in tırnaklarından birinin arasından geçiriyorum.

Tırnağını elinden çekip alırken çığlıkları duvarlarda yankılanıyor. Kan birikiyor ve ayaklarımda altındaki plastiğe damlıyor.

Fred onu tutan iplere doğru hamle yapıyor. "Bunun için öleceksin amına koyayım."

Aiden sanki Fred'i duymamış gibi mırıldanıyor. "Ellie'yle başa çıkmanın en iyi yolu onun entrikalarından habersizmişsin gibi davranmaktır. Yetkinin kendisinde olduğunu düşünmeyi seviyor ama öyle değil."

"Fark ettim."

Fred homurdanıyor, kanlı parmağı sandalyenin kolunda daha sıkı kıvrılıyor. "Görünüşe göre sürtüğünü kontrol altına almakta sorun yaşıyorsun. Sadece ona boyun eğdirmek için sikmen gerekiyor. Orospuların ihtiyacı olan tek şey bu."

"Oh, Fred," diyorum, tek yapmak istediğim boğazını kesmek olmasına rağmen adını söyleyerek. "Bu bir hataydı."

Kimse burada oturup karıma hakaret edemez.

Tezgâha gidip bir kasap bıçağı alıyorum ve sırtarak Fred'in yanına geri dönüyorum. "Görüyorsun ya, ben karımdan şikâyet edebilirim ama sen Noah'ın şu anda ne planladığını söylemedikçe bir bok söyleyemezsin."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden geri çekildim.

Nefes vererek bıçağı aşağı doğru salladım ve elini bileğinden kestim.

Fred'in çığlıkları delici. Elinden kan akarken çığlıklar odayı kesiyor.

Aiden bütün meşalesini alıp bana uzatıyor. "Onu dağlasan iyi olur. Bize henüz yeterince bilgi vermedi, değil mi Fred?"

Meşaleyi alıp açıyorum ve alev beyaz-sıcak olana kadar kadranı ayarlıyorum.

Fred çığlık atıp iplere karşı çırpınırken yanık et kokusu odayı dolduruyor.

Feneri kapatırken Aiden'a bakıyorum. "En azından sandalyeyi yere sabitlemişsin."

Sırıttıyor. "Son seferden sonra öğrendim. Bence oynamayı bırakmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Fred konuşmaya hazır olabilir."

Fred dişlerini gıcırdatıyor, ter vücudunu kaplıyor. "Evet."

Meşaleyi tezgâha geri koyuyorum ve hançeri tekrar kapıyorum. Pala, ne kadar ileri gidebileceğimin bir hatırlatıcısı olarak yerde yatıyor. Elim Fred'in omzunda kenetleniyor, parmaklarım o inleyene kadar kesiği deşiyor. "Eğer bir daha karım hakkında bir şey söylersen, sikin çıkıyor."

Fred başını sallar, gözleri sıkıca kapanmıştır ve ağzının kenarından kan damlamaktadır.

Bir ara d u d a ğ ı n ı ısırmış olmalı ama şu anda en az endişeleneceği şey bu olmalı.

Aiden'in ayak sesleri yerdeki plastiğe çarparak hışırdıyor. "Pekâlâ, biz bilgi almadan önce onu öldüreceksin. Ona gerçekten zarar vermek istemiyorum ve senin de istemediğini biliyorum."

Bırakmadan önce parmaklarımı kesiğin daha derinlerine sokuyorum. "Belki de bu konuda haklısın."

Aiden Fred'in önünde çömeliyor ve gözlerini açar açmaz bakışlarını yakalıyor. "Seni gerçekten incitmek istemiyorum Fred. Arkadaşım biraz fazla hevesli ama duyduğun gibi, evlilikle ilgili bazı sorunları var. Şimdi, neden bize bildiklerini anlatmıyorsun, böylece daha fazla sorun yaşamayabiliriz."

Fred gülüyor, boğazının derinliklerinden gıcırtılı bir ses geliyor. "Her halükarda beni öldüreceksiniz, o yüzden neden size bir şey söyleyeyim ki?"

İyi prova edilmiş bir dansla tezgâhtan boru makası alıp Fred'e doğru yürüyorum ve o daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan sikinin ucunu kesiyorum.

Acıyla inliyor, vücudundan daha fazla ter akıyor ve iplere karşı çırpınmaktan oluşan kızarıklık izleriyle karışıyor.

Aiden iç çekti. "Sean, bir adamın aletini kesmek bu işi halletmenin yolu değil. Biz burada medeni insanlarız."

Boru makasını uzattığı zaman eline bastırıyorum. "Oops."

Fred ikimize ters ters bakıyor. "Siz canavarsınız. Onun olabileceğinden bile daha kötüsünüz."

Aiden dilini şaklatarak ayağa kalkıyor. "Şimdi Fred, Noah tüm ailemi katletmek istiyor. Ben sadece bir sonraki hamlesini bilmek istiyorum."

Fred başını sallıyor, bacaklarının arasındaki kana iyice baktıktan sonra gözleri başının arkasına kayıyor.

Aiden tek bir yumuşak hareketle bıçağını alıyor ve ucunu Fred'in taşaklarına bastırıyor. "Ya bana Noah'ın bir sonraki hamlesinin ne olduğunu söylersin ya da vücut parçalarını karın ve çocuklarına göndermeye başlarım. Sikinle başlayacağım ama kızın okuldaki ofisine çağrıldığında ve içinde parmaklarının olduğu bir paket onu beklediğinde yaşayacağı şoku hayal et."

Fred'in yüzündeki son renk de uçup gider.

Sandalyede arkasına yaslanırken vücudunda titreme başlar.

Aiden'in arkasında duruyorum, bıçak daha derine bastırdığında sırtıtıyorum. "Tek yapman gereken bize gerçeği söylemek Fred."

Aiden bıçağı çekti. "Kızın sadece on iki yaşında. Oğlun altı yaşında, değil mi?"

Fred kendini öne atarken burun delikleri alevleniyor, önüne sıçrayan kan zaten ayaklarının dibinde olan su birikintisine katılıyor. "Onlardan uzak dur!"

"Uzak duracağım." Aiden bana bakıyor. "Yine de, eğer bana yakında gerçeği söylemezse, sanırım sözümünden dönmek zorunda kalacağım. Bunu yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Başımı sallayarak palayı ayağımla itiyorum. "Onlarla başa çıkmak için gerçekten bu kadar büyük bir bıçağa ihtiyacım var mı?"

"Duruma göre değişir." Aiden Fred'in ayağına basıyor, kemikler çatırdayana kadar ağırlığını basıyor. "Noah benim işlerim hakkında nasıl bilgi alıyor? Bundan sonra ne planlıyor?"

Fred derin bir nefes alıyor, kan kaybından dolayı hafifçe sallanıyor. "Bilgi almak için striptiz kulüplerini kullanıyor."

Aiden'in kaşı kalkıyor. "Striptiz kulüplerimi mi?"

"Evet." Fred'in başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Orada onun için çalışan kadınlar var. Adamlarını baştan çıkarıyorlar. Bilgi topluyorlar."

"Peki bu bilgilerle ne yapmayı planlıyor?" Aiden soruyor, Fred'e yaklaşırken sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkıyor. "Eğer bana gerçeği söylemezsen, Sean çocuklarının peşine düşecek."

İkimiz de çocukları öldürmediğimi bilmemize rağmen Fred'in gözleri açılıyor, alt dudağı titriyor.

Fred benim masum bir çocuğun peşine düşecek türden bir canavar olduğumu düşünüyor.

Bilmediği şey ise bunu yapan piçleri öldürmekten zevk aldığım ama asla onlardan biri olamayacağım.

"Noah kardeşlerinin peşine düşecek. Onları teker teker avlayacak. Sadece bunu yapmak için daha fazla bilgiye ihtiyacı var." Fred bana baktı, gözlerinde dehşet vardı. "Çocuklarıma zarar vermeyin. Size bildiğim her şeyi anlattım."

Aiden bıçağı Fred'in boğazına dayadı. "Evet, söyledin. Bunun için ölümün çabuk olacak."

Bıçak Fred'in boğazında kayıyor, kan göğsünün düzlemlerinde birikiyor. Aiden bıçağı metal küvete atmadan önce bana bakıyor. Palayı aldım ve onu da içine attım.

Temizlikçiler geldiğinde Fred'in cinayetiyle ilgili her şeyi ortadan kaldıracaklar ama cesedinin Noah'ın adamları tarafından bulunmasını sağlayacaklar.

Bunu yapanın Aiden olduğunu bilecekler.

Aiden iç geçirdi ve bana döndü. "Striptiz kulüpleri bir sorun olacak. Bazılarında personel değişimi çok yüksek ve ben de oraya girip sorular sormaya başlayamam."

"Bunu yapabilecek biri var mı?" Ellerimdeki ve tırnaklarımın altındaki kanı temizlemek için zaman ayırarak odanın karşı köşesindeki lavaboya doğru ilerliyorum.

"Sen."

Başımı sallıyorum, ellerimi kâğıt havluda kuruladıktan sonra soyunuyorum ve plastik panellerden birini kenara çekip orada saklı dolaptan yeni bir kıyafet alıyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Artık bu boku yapmak için hiçbir arzum yok. Bunu biliyorsun."

Aiden başını sallayarak ellerini temizliyor ve üstünü değiştiriyor. "Biliyorum ama sorabileceğim, güvendiğim başka kimse yok. Personel Royce'la konuşmayacak ve ben de kız kardeşlerimden hiçbirini göndermeyeceğim."

"Bu da geriye bir tek benim kaldığım anlamına geliyor."

Aiden ve ben dışarı çıkarken temizlikçiler odaya süzülüyor. "Öylesin ve etrafta Ellie'yle birbirinize aşık olduğunuz ve evlenmek için kaçtığınız söyleniyor ki bu beni çok kızdırdı. İnsanlar sizinle aramızın açık olduğunu ve bu kavganın sonunda gemiyi devrilme noktasına getireceğini düşünüyorlar."

"Senin kan peşinde olduğunu düşünüyorlar, bu da beni Noah'ın ittifak kurmaya istekli olabileceği birkaç kişiden biri yapıyor."

Aiden benimle arabama kadar yürüdü. "Bunu yapmana ihtiyacım var." "Yapacağım."

Ellie'nin bunu öğrenirse taşaklarımı kesip bana zorla yedireceğinden emin olsam da.

BİR AN İÇİN arabaya atlayıp uzaklara gitmeyi düşünüyorum, sırf sabah ilk iş Ellie'yle yeni bir irade savaşından kaçınmak için.

Ama babam beni öldürür.

Evlilik ve bir varis daha doğurmak konusunda şimdiden ensemde soluyor ama bunu yapmaya hiç niyetim yok.

En azından Ellie ile değil.

Benden bir çocuk sahibi olmaktansa taşaklarımı keser. Çocuk demek, hayatının geri kalanında birine bağlı olmak demek.

En azından bu evlilikle babamı boşanmaya ikna edebilirim.

Ben yetişkin bir adamım. Sadece birlikte yaşanıp mutsuz olacağım bir kadını terk etmeme izin vermesi bir yana, onu hiçbir konuda ikna etmek zorunda kalmamalıyım.

Mutfağa girdiğimde Ellie bana ters ters baktı. "Bir gömlek giymelisin. Kimse senin mutlu saçlarının waffle'larına bulaşmasını istemiyor."

Bir an öylece durdum, karşımda dikilen alıngan Ellie'yi görünce şoka girdim.

Buradaki ikinci haftasının geri kalanını bir melek gibi davranarak geçirdi ve şimdi iblis Ellie olmaya geri döndü.

Gidene kadar onun alaycı ses tonunu ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Eve uzun zamandır eksik olan bir enerji getiriyor.

Babam kimsenin karşılık vermesine asla izin vermez, biraz fazla cesur davranmaya cüret edenlerin dilini birkaç kez keserdi.

Mafyayı elime geçirdiğim anda değiştirmek istediğim şeylerden biri de bu.

Ellie bir elini kalçasına koyarken diğer eliyle spatulayı bana doğru sallıyor. "Az önce on beş saatlik bir vardiyada çalıştım ve

"Sana ait herhangi bir şeyi öğürme havasında değilim."

Adaya oturduğumda ağzımın köşesi yukarı doğru kalkıyor. "Bundan emin misin?"

Bana sırtını dönerken yanakları hafifçe kızarıyor. "İşe geri dönmeliyim, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmam."

"Dışarı çıkıp başka kadınları becermemi istemeyen sendin. Bu da burada oturup bununla uğraşman gerektiği anlamına geliyor."

Bir tabağa waffle koyup bana uzatırken bana bilinen en soğuk bakışını atıyor. "İstediğin kadar başka kadınlarla yat. Ben başka erkeklerle yatarım. Öğürürken çok daha iyi vakit geçireceğim."

Az önce yediğim waffle lokması neredeyse boğazıma takılıyordu.

Ellie gülüyor, sesi hafif ve müzikal. Sanırım buraya taşındığından beri ilk kez gerçekten güldüğünü duyuyorum. Burada bulunduğu sürenin çoğunda günlerini ya çift vardiya çalışarak ya da rıhtımda kitap okuyarak geçiriyor.

Birbirimizle mümkün olduğunca az görüşüyoruz ve bu da işe yarıyor.

Biz.

Beni öldürmeye çalışan waffle'ı öksürerek çıkarıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Önüme bir bardak su koydu. "Başka erkeklerle yatmayacaksın. Bunu açıkça belirtmiştik."

Gözleri kısıldı. "Benimle konuştuğunu hatırlıyor gibiyim ama bu konuda ne hissettiğimi hiç sormadın."

"Bu konuda ne hissettiğini bilmeme gerek yoktu." Yemeği elimden itip ayağa kalkıyorum ve kanepenin üzerinde duran çamaşır sepetinden bir gömlek alıyorum.

Aiden bana onunla iyi geçinmeye çalışmamı söylemişti.

İyi davranmak iyi bir fikir olabilirdi, özellikle de kaçmaya çalışacağından şüphelenirken.

"Günün geri kalanında ne yapıyorsun?" Gömleğimi çekiyorum, kot pantolonumun sertleşmiş sikimi sıkıştırmasından memnunum.

Ağzını tıkamasıyla ilgili konuşurken onu dizlerinin üzerinde, sikimi boğazına kadar sokarken hayal etmediğimi söylemek yalan olur.

O da daha fazlası için yalvarırdı.

Ellie omuz silkerek tabağındaki bir dilim çileği itti. "Bugün izinliyim, muhtemelen uyuyacağım ve sonra havuz kenarında kitap okuyarak biraz zaman geçireceğim."

Bana baktığında gözlerinde parlayan bir kafa karışıklığı var. Bu ikimiz için de yabancı bir bölge ve cehennem gibi rahatsız edici.

Başımı sallıyorum, boğazımı temizliyorum ve yaptığı yemekten biraz daha yemek için oturuyorum. "Bu çok lezzetli. Teşekkür ederim."

Dudakları hafifçe aralanıyor, gözleri kısıyor. "Bundan sonra kütüphaneyi ateşe vermeyi düşünüyordum."

Cüzdanımı çıkarıp onun için aldığım kredi kartını alıyorum. "Eğer bunu yapacaksan, en azından bunu kullanarak onların yerine istediğin kitapları alabilirsin."

Karta bir göz atıyor. "Ellie Andino mu? Kim olduğunu bilmiyorum ama ben değilim."

"Bu konuda yanılıyorsun." Krem şanti kutusunu kapıp yığının üstüne biraz sıkıyorum. "Evlendiğimiz gün ismin değiştirildi. İmzalamamız gereken belgelerde yazıyordu."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ben hiçbir belge imzalamadım."

"Jade senin imzanı taklit etmekte iyidir. Aiden ona seni güvende tutmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi, o da yaptı."

Eğer şu anda Ellie'nin kulaklarından buhar fişkiribilseydi, fişkırırdı.

Çatalını tezgâha vurdu. "Şimdi de kız kardeşlerimi bana karşı mı kışkırtıyorsun?"

"Sana karşı değil. Seni güvende tutmaya çalışıyorlar." Kredi kartını ona yaklaştırıyorum. "Bu senin. İhtiyacın olan her şey için kullan. Hesaplarıma bağlı."

Pembe boyalı yumuşak tırnakları karta sürtünerek kartı ona yaklaştırıyor. "Benim iznim olmadan adımla değiştirdiğin için bir uçak alacağım."

"Ne istersen al. O kartta bunu karşılamaya yetecek kadar para var."

Ellie yer değiştirerek kartı keten şortunun arka cebine soktu.

Bıçağını ve çatalını kapıyor, bana bakarken gözlerini kısıyor.

"Hayatımla oynamayı bırakacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" Waffle'ları sanki onu kişisel olarak rencide etmişler gibi kesiyor. "Evde yaşarken Aiden'ın bunu yapmasından bıktım. Şimdi, bir evden diğerine geçtim ve hâlâ kendi hayatımı kontrol edemiyormuşum gibi görünüyor."

Kahvaltımı bitirip tabaklarımı bulaşık makinesine yerleştiriyorum. "Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız. Gitmem gereken yerler var ve bunu seninle yapmaya devam edecek zamanım yok."

Onu mutfakta ayakta bırakırken, sırtıma bir bıçak saplanmasına saniyeler kaldığından eminim.

Bıçağı adamın boğazına dayıyorum, yanaklarından süzülen gözyaşları karşısında dudaklarım kıvrılıyor. "Acınacak haldesin."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışırken kirpikleri hızla yanaklarında geziniyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Benim bir karım ve bir ailem var."

"Elbette, benim de." Bıçağı daha sert bastırıyorum, deriyi kırıyorum. "Bu olacakları değiştirmez. Karımı tehdit etmeye karar verdiğinde beni aşkın Logan. Bu benim için bir sorun."

"Öyle bir niyetim yoktu. Ben sadece işimi yapıyordum. Noah bana bunu yapmam gerektiğini söyledi."

"Sorun da bu, değil mi?" Bıçağı yavaşça kulak memesinin hemen altından damarına bir santim kalana kadar sürüklüyorum. "Sen sadece işini yapıyordun ve şimdi ben de kendi işimi yapıyorum."

"Noah aslında onu kaçırmayı planlıyordu. Onu alıp işkence etmenin eğlenceli olacağını düşündü."

Logan sertçe yutkunup etrafına bakınırken boğazı düğümleniyor. Gözleri bir an için kapanıyor, dudakları ona kadar sayıyormuş gibi hareket ediyor.

Hafifçe kımıldıyor ama boğazına dayadığı bıçakla fazla uzaklaşamıyor. "Cesedini parçalar halinde Aiden'a gönderirsek, saldırı planlamak için geri çekilmek yerine öfkeyle Noah'ın peşinden geleceğini düşündü."

Patronunu ele vermesinin ödülü olarak bıçağı hafifçe çekip nefes alması için ona alan açıyorum.

Öyle ya da böyle, Ellie'ye elini sürdüğü için ölecek ama şimdilik hayatta kalma şansı olduğunu düşünebilir.

Kollarımı kavuşturarak daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

Yat limanındaki deponun hemen dışında sis düdüklerinden biri çalıyor. Dışarıda berbat bir gün var; Ellie'ye zarar vermek isteyen adamdan bilgi almak için mükemmel bir gün.

Logan'ın ağzı köşeden yukarı kıvrılır. "Ona geri çekilmemiz gerektiğini söyledim. Onu biraz korkutup ne olacağını görelim. Beni dinledi. Onu öldürülmekten kurtardım."

Alay ediyorum, bakışlarım onunkilerle aynı hizaya gelsin diye çömeliyorum. "Bunun için sana minnettar olmam mı gerekiyor?"

"Olmalısın."

Bıçak yine boğazına doğru yuvasını buldu. "Kimse karıma elini süremez ve hayatta kalamaz."

Boğazını kesiyorum, vücudundan kan çekilirken gözlerindeki korkuya bakıp sırtıyorum.

Sorgu odamın kapısı açılıyor ve Dominic içeri g i r i y o r , yanımda dururken cesede bir saniye bile bakmıyor.

Dominic uzun bir nefes verirken tüm vücudu geriliyor. "Evde bir sorunumuz var."

"ONU DURDURDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER, KARA." Ellie'nin yatak odasının kapısındaki korumaya başımla selam veriyorum.

Bana yarım bir gülümseme veriyor ama eminim şu anda kendini suçlu hissediyordur.

Aiden'dan duyduğuma göre Kara, Ellie'nin sahip olduğu tek gerçek arkadaşmış. Bu yüzden onu Ellie'nin güvenlik ekibinde çalışmaya devam etmesi için işe aldım. Eğer işe almasaydım, eminim bana daha fazla sorun çıkaracaktı.

Kara kenara çekildi. "İçeride ve çok kızgın. Patron, bunu Ellie'yi tanıyan biri olarak söylüyorum, sana ne yapman gerektiğini söyleyecek biri olarak değil, ama sakinleşmesine izin vermelisin. Sinirlendiğinde vahşi bir kedi gibi oluyor."

"Teşekkür ederim ama onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Lanet olası hayatımın son on altı yılında bunu yapıyorum." İçimi çektim ve koridorun aşağısını işaret ettim. "Gecenin geri kalanında izin alabilirsin. Ben onunla olacağım."

Kara kapıya bir bakış attı. "Bu senin cenazen patron."

Kıkırdıyorum. "Endişeni anlıyorum ama Ellie'yle başa çıkabilirim. Gecenin geri kalanında izinlisin."

Dişleri alt dudağına gömülüyor, bakışları dalgalanıyor.

O yanımda olmadan Ellie'ye ne yapacağımı düşünüyor bilmiyorum ama endişelenmemeli.

Ellie -ona ihtiyacım olduğu sürece- benim yanımda yeterince güvende.

Bir an daha tereddüt ettikten sonra Kara başını eğip koridorda yürümeye başladı.

Kulağımı kapıya dayayıp dinlemek için birkaç saniyemi ayırıyorum ama kapı ağır ahşaptan yapılmış ve diğer taraftan hiçbir şey duyamıyorum.

O kadar sessiz ki neredeyse Ellie'nin kendini pencereden attığını düşüneceğim ama Kara'nın bu olasılığı engelleyeceğini biliyorum.

Bu da onun öfkelenildiği anlamına geliyor ve o kapıdan içeri girdiğimde, bunun sonunu duyacağımdan şüpheliyim.

Elim cam düşmenin etrafına dolanıyor, çeviriyorum.

İçeri girdiğim anda kafama bir yastık fırlıyor.

Onu kolaylıkla havaya savuruyorum, Ellie'nin kitap raflarının yanındaki büyük koltukta oturduğunu görünce tek kaşım kalkıyor. "Şimdi ikimizin de iki sorunu var, Ellie."

Çenesini uzattı, o güzel gözlerinde meydan okuma parlıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Güvenliğin seni buraya sürüklemek zorunda kalmasından bahsediyorum. Buraya gelirken kameralarda gördüğüm kadarıyla, zavallı Kara'yı evden rıhtıma doğru koşturmuşsun. O iskeleye vardığında tam olarak ne planladığını bana söylemek ister misin?"

"Buradan uzaklaşmak için."

"Bu çok açık." Kapıyı kapattım ve kilidi yerine oturttum. "Bunun için cezalandırılman gerekecek. Benden kaçış yok Ellie, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu. "Bana hiçbir şey yapmıyorsun. Zaten geri götürüldüm ve son iki saattir bir odada kilitliyim."

Odayı geçiyorum, ondan birkaç santim uzakta duruyorum. "Burada kuralları senin koyamayacağını ne zaman öğreneceksin?"

"Senin kurallarını dinlemeyeceğimi ne zaman öğreneceksin?" Yanıma yaklaşıyor, yatağın kenarına tünerken eteğinin ucu yukarı doğru kalkıyor.

"Kurallarımı çiğnemeye devam edersen, yemin ederim Ellie, seni kucağıma oturtur ve o daracık kışına, el izim orada kalıcı olarak yanana kadar şaplak atarım."

Kalçalarını birbirine bastırıyor, şehvet gözlerini dolduruyor. "Buna cesaret edemezsin."

Onu yatağa kadar takip ediyorum, sikim pantolonuma doğru gerilirken çenesini elime alıyorum. "Beni test etmek mi istiyorsun, Ellie?"

"Peki ya yaparsam?" Sırıttıyor, bakışları pantolonumun önüne düşerken dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Bu fikir hoşuna gitmişe benziyor."

"Tanıdığım en büyük baş belası olabilirsin ama iki aydır başka biriyle yatmadım Ellie. Önce kışın parlayacak, sonra da bildiğin tek isim benimki olana kadar seni becereceğim."

Ona doğru hamle yaptığımda nefesi kesiliyor, onu kucaklayıp kucağıma alıyorum.

Eteğini kaldırdığımda üzerinde külot olmadığını gördüm. Bir iniltiyi bastırıyorum ama sertleşmiş sikimin göğsüne nasıl baskı yaptığını hissedebildiğini biliyorum.

Günün birinde göğüslerini de sikeceğim ama bu geceki tek amacım onu sistemimden çıkarmak.

Onun cazibesinden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi.

Elimi kıkına indirdiğimde amcığandan tahrik damlıyor, şapırtı odayı çınlatıyor.

Ellie'nin parmakları tutunduğu yerden kalçama saplanıyor, kalçaları birbirine sertçe bastırıyor.

Ona tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert, haykırışını duymak istiyorum.

Üçüncü tokatta ağlamasıyla ödüllendirildim, kalçaları uyarılmışlıkla parlarken kıkının kremi derisinde el izim parlıyordu.

Onu yukarı çektiğimde bana bakıyor, dudakları aralanıyor. Hiç düşünmeden kucağıma oturuyor, sırlıklam olmuş amını sikime sürttükçe parmakları omuzlarıma gömülüyor.

Parmaklarım kalçalarına saplanıyor, onu kendime daha çok çekiyorum. "İstediğin buydu, değil mi? Küçük bir sürtük gibi davranmak ve seni anlamsızca becermeden önce kıkına el izimi almak istedin."

"Bunun hiçbir anlamı yok."

Aramıza girip pantolonumu çözerek sikimi çıkarırken nefesi kesiliyor.

Kaygan kıvrımlarının arasından kayıyor, ben geri çekilmeden önce ucu amına dalıyor.

Ellie gömleğini başının üzerinden çekecek kadar geriye eğiliyor, yana atıyor ve sert meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

Hassas tomurcuklardan birini ağzıma alıyorum, bana karşı kıvrana kadar dilimi derinin üzerinde gezdiriyorum.

Hızlı bir hareketle onu yatağa yatırıp bacaklarının arasına diz çöküyorum ve eteğini vücudundan aşağı sıyrıyorum. "İyi bir sürtük gibi sikimi ağzına alacaksın. Her adımda benimle savaşmak yerine bana boyun eğeceksin."

Ellie ayağa kalktı, gömleğimin eteğini yumrukladı ve başımın üzerine çekti. "Ne halt istiyorsan yap; sadece seni sistemimden atmam gerekiyor."

En azından bu konuda aynı fikirdeyiz.

Kıyafetlerimin geri kalanını tekmeleyerek onu yatağa geri itiyorum.

İçine girmeden önce sikim tekrar amına doğru kayıyor. Amcığı aldığı her santimle sikimi sağıyor.

"Siktir, Ellie. Pembe sakin böyle mi hissettiriyor?" Boynunu ısıırıyorum, aynaya her baktığında ona kime ait olduğunu hatırlatacak koyu bir iz kalana kadar sertçe emiyorum.

Tırnakları sırtımı öyle sert tırmalıyor ki, eminim orada da izler kalacak ve arkasında kendi iddiasını bırakacak.

Bu sadece beni daha da sertleştiriyor.

O inlerken tüm kontrolümü kaybediyorum, uzun bacakları kalçalarımın asılıyor.

Sırtını yatağa yaslıyor ve beni itiş kakışla karşılıyor. Parmakları vücudumda geziniyor, dişleri etime sürtünüyor.

Kalçalarımı yuvarlayarak daha derinlerine giriyorum. İçime doğru sallanıyor, amı etrafımda daha sıkı sıkılıyor.

Ellerini vücudumdan ayırıp başının üstünde tutuyorum. "Benim için gel, Ellie. Son iki haftadır yapmak için can attığın gibi sikimin her yerine boşal."

"Daha fazla," diye mırıldanıyor yataktan kalkarken tenime karşı. Nabzımı emiyor ve kalçalarım daha hızlı pistonlanıyor.

Etrafımı sıkıyor, ben ona daha sert ve daha hızlı girdikçe daha da ıslanıyor. Boşalırken vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyor, amı etrafımda titreşiyor.

İtmeye devam ediyorum, horozum sertleştikçe daha hızlı hareket ediyorum. Kendimi kabzasına kadar içine gömmeden önce taşaklarım geriliyor.

İnleyerek, boşalırken başım omzuna düşüyor, itişlerim yavaşladıkça onu dolduruyorum.

Çekilip yatağın yanına düştüğümde, onun hala sistemimde olduğunu, o kadar derine gömülü olduğunu biliyorum ki onu çıkarabileceğimden emin değilim.

Ellie yana doğru yuvarlanıyor, sırtı bana dönük. Bu, bunun iki insanın birlikte gerginliklerini atmasından başka bir şey olmadığını hatırlatıyor. Stres atmanın en iyi şekli.

Yataktan kalkıp kapıya yönelmeden önce yumuşak horultularının odayı doldurmasını bekliyorum.

Aramızda hâlâ sınırlar varken ve ikimizin de hâlâ savaştığı bir çekim varken kendimi ondan uzaklaştırmak en iyisi.

Kontrolü ele geçirmeme izin vermek istemiyor ve eğer onunla dişe diş mücadele etmek şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey değilse lanetleneceğim.

Bana teslim olduğu an, her şeyin değiştiği andır. Bundan sonra Noah'ın onu öldürmeye çalışması an meselesidir.

Yalnız uyandığımdan bu yana bir gün geçti ve Sean'ın yatak odama, etrafına gümüş bir kurdele sarılmış büyük siyah bir kutu taşıyarak girmesi bu acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleyen ben olmama rağmen, tek bir kelime bile etmeden yatağımdan çıkacağını düşünmemiştim.

Koltuğa daha sıkı kıvrıldığımda Sean önümde duruyor, elimde bir kitap var ama okuduğum son birkaç sayfayı hatırlayamıyorum.

Boğazını temizliyor ve kutuyu uzatıyor. "Bunu giymen gerekiyor. Gitmemiz gereken bir etkinlik var. Ağzını açıp benimle tartışmaya başlamadan önce şunu bil ki bu gece hiç havamda değilim."

Elimdeki sayfanın köşesini katlayıp kitabı kenara koyuyorum. "Seninle tartışmayacaktım."

Koyu renk gözler benimkileri buluyor, içlerinde şaşkınlık parlıyor. "Güzel. Eğer her gün böyle davranmaya başlarsan, birlikte hayatımız çok daha kolay olur."

"Öyle bir şey olmayacak." Ayağa kalktım ve kutuyu ondan aldım. Büyük ama ince, yüzlerce kez elbise mağazasından eve getirdiğim türden bir kutu. "Benimle bebek bakıcılığı yaptığın kişi gibi değil de başka bir yetişkin gibi konuşmayı öğrenirsen bir yerlere varabiliriz."

"Dün rıhtıma koşarak inen kişinin sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Belki de sadece koşuya çıkmıştım."

"Gerçekten mi? Çünkü Kara dün gece dışarı çıktığında ve arazinin kenarındaki bir koyda sakladığın erzak dolu tekneyi bulduğunda öyle görünmüyordu."

Kutunun üzerindeki kurdeleye uzanıp elbiseyi çıkarırken ağzım kuruyor. Yumuşak lacivert ipek dalga dalga dökülüyor. Elbise vücudumun her santimini saracakmış gibi görünüyor, sadece dizlerimin hemen üzerinde genişliyor.

Tıpkı o lanet gelinlik gibi.

Bir an için Sean'ın o gece dikkatini verdiğini ve şeklini beğendiğimi bildiği bir şey bulduğunu düşünecek kadar aptalım.

Kız kardeşlerimden birinden alışverişe gitmesini istemiş olması çok daha muhtemeldi. "Teşekkür ederim." Elbiseyi yatağın üzerine serdim. tekneye.

Kaçma girişimim aptalcaydı ve bunu biliyorum ama denemek zorundaydım.

Ve şimdi Kara'nın iyi bir arkadaş olduğunu biliyorum ama buradan kurtulmak istiyorsam ona güvenemem.

En kötüsü de ona kızamamam. Babam onu yedi yaşından itibaren benim savunucum olması için eğitmişti, bu beni kendimden korumak anlamına gelse bile.

Sean iç geçirdi. "Bu konuyu er ya da geç konuşmak zorunda kalacağız."

"Ve şu anda, önlük gerektiren bir etkinlik için hazırlanmam gerekiyor."

"İyi ama bilmelisin ki kardeşinin yaydığı hikâyeye göre sen ve ben birbirimize o kadar aşıktık ki evlenmek için birlikte kaçtık. Şimdi kardeşin sözüm ona benim kanımı istiyor."

"Pekâlâ. Sana aşıkmişim gibi davran. Bunu yapabilirim."

Belki.

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Gitmiş olmasına rağmen, gerginlik hâlâ odanın havasını emiyor.

Elbiseyi üzerime geçirmem sadece birkaç dakikamı alıyor, makyaj masasına oturup saçlarımı gevşek dalgalar halinde kıvrırken fermuar hala açık. Hızlı bir makyaj yapıyorum ve bir çift uyumlu topuklu ayakkabı buluyorum.

Şu anda nereye gittiğimizi bilmek güzel olurdu ama ondan bir şeyler talep etmeye başlamadan önce birkaç gün beklemem gerekiyor. Sean'ın kaçış girişiminin zihninde kaybolmasına izin vermesine ihtiyacım var.

Odadan çıkıyorum, merdivenlerden inerken derin bir nefes alıyorum ve Sean'ı elbisemle uyumlu bir takım elbise ve kravatla karşımda buluyorum.

Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve bir an yüzümde kalıyor. Bana bu şekilde baktığında vücudumda hızla yayılan o tanıdık sıcaklık geri geliyor. Ona sırtımı dönmeden önce bir an için kalçalarımı sıkıyorum.

"Fermuarı çekebilir misin?"

Sean'ın parmakları çıplak omurgamda geziniyor, nefesi ensemdede geziniyor ve vücudumda bir ürperti yaratıyor.

Makyajımın altında morluğu sakladığım yere sürtünüyor. "Onu dışarıda bırakmalıydın. Diğer erkekler geceyi sana bakarak geçirecek."

"Uslu duracağım. Bunu biliyorsun. Beni Aiden'la etkinliklerde gördün." Fermuara uzanırken saçımı önümden çekiyorum. "Halkın gözünde görünmenin önemini biliyorum."

"Güzel. Çünkü bu gece etkilemen gereken sadece halk değil. Bu benim babam ve bizi bir şahin gibi izleyecek."

Harika.

Boku yedim.

MALCOLM'UN SALONU çok fazla paraya sahip olmanın ve onunla ne yapacağını bilmemenin özeti.

Çevresinde dev altın sütunlar yükseliyor ve tavanda her birinin yüzünün etrafında kendi küçük çerçevesi olan bir aile portresi var.

Ürperiyorum ve Sean'a bir adım daha yaklaşarak kolumu onun koluna doluyorum. "Burası da ne böyle?"

Sean kıkırdayarak köşedeki masaya doğru ilerliyor. "Burası ailemin yaptığı şey. Herkese daha fazla paraları olduğunu göstermek için siklerini salladıkları büyük etkinlikler."

"Senatör burada." Balo salonunun ön tarafında bir yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı sahneye başımla işaret ediyorum. "Malcolm'un senatörle nasıl bir ilişkisi var?"

"Öyle işte." Sean benim için sandalyelerden birini çekiyor ve masadaki yaşlı çifte bakıyor. "Bay ve Bayan Wilcox, bu benim güzel karım Ellie. Ellie, bunlar Bay ve Bayan Wilcox. Babamın bağış yaptığı hayır kurumlarından birinin yönetim kurulundalar."

Onlara nazik bir gülümseme sunuyorum, bakışlarım Bayan Wilcox'un boynundaki göz alıcı kolyeye kayıyor. "Bu zümrütler gözlerinizdeki renkleri çok güzel ortaya çıkarıyor, Bayan Wilcox."

Gülüyor, yanaklarında pembe bir kızarıklık var. "Bana Lily deyin. Herkes öyle der. Sean bezini değiştirdiğim halde hâlâ resmi olması gerektiğini düşünüyor."

Sean gözlerini deviriyor. "Tabii, bunun bana bir kadına saygılı davranmazsam kemerini postuma geçireceğini söylemenle hiçbir ilgisi yok."

Lily omuz silkerek şampanya bardağına uzandı. "Ve bu hâlâ geçerli. Sevgili karına lanet bir prenses gibi davransan iyi edersin; aksi takdirde sorun yaşayacağın kişi ben olacağım."

Sean yanımdaki boş sandalyelerden birine oturdu. "Ben her zaman saygılı oldum."

Dün gece olanlar hakkında dilimin ucuna gelen yorumu geri alıyorum. Saygılı falan değildim ama lanet olsun, çok iyiydi.

Dominic diğer tarafımdaki koltuğa kayıyor ve öne doğru eğiliyor. "Ne kaçırdım?"

"Henüz bir şey yok." Sırıttıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Sean tehdit edildi." Dominic gülerek başını sallıyor ve Lily ile kocasına göz kırpmıyor. "Görüyorum ki ikiniz de her zamanki gibi iyi bir şey yapmıyorsunuz."

Lily sırtıyor, ince omuzlarından biri kalkıyor. "Yapacak başka ne var ki? Bu etkinlikler hep iyi bir amaç için yapılıyor ama çok sıkıcı."

Sean'ın eli masanın altından kalçama indiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Parmakları kalçamın yarısına kadar tırmanan yarığın altından kayıyor.

Garsonlar masalara yemek getirmeye başlıyor, insanlar oturmaya ve kendi aralarında konuşmaya başladıkça müzik biraz daha yumuşuyor.

Ballı somon balığına yumuluyorum, dilimin tadını çıkarıyorum. Sean'ın parmakları kalçamdan yukarı doğru tırmanıyor, parmak eklemi ipek tangamın arasından amıma sürtünüyor.

Bir iniltiyi bastırarak kalçalarımı birbirine yaklaşıttıyorum ve o küçük numarayı tekrar denemeden önce elini yerinde tutuyorum.

Eğer burada oturup masanın altından beni parmaklayacağını sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir.

Lily içkisini kenara koyup çatalıyla Sean ve benim aramda bir işaret yaptı. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Sırıtarak ona bakıyorum. "Biliyorsun, kardeşimle uzun süredir arkadaştı. Her neyse, Sean benden biraz daha büyük ve bir gün

kalçasıyla ilgili sorunlar yaşıyordu. Sanırım yaşlanmanın bir yan etkisi."

Eli masanın altından kalçamı sıkıyor, görmezden geldiğim ince bir uyarı.

Bu gece onun derisinin altına girmek için bir şansım var ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

İçkimi yudumlamak için duraksadım. "Hemşire olarak çalışıyorum, bu yüzden Aiden Sean'a bakmamın bir sakıncası olup olmadığını sordu. Ne yazık ki ona yaşlılığın vücudunu yıprattığını ve şu motorlu scooter'lardan birini alma zamanının gelmiş olabileceğini söyleyen kişi ben olmak zorunda kaldım."

Dominic öksürmeye başlıyor, gülümsemesini gizlemek için yumruğunu ağzına kapatıyor.

Sean'ın parmakları bacağıma saplanıyor. Sabaha morluklar olacağından eminim, ama bir yanımdan, kışkırdaki el izinden ve boynumdaki morluktan hoşlandığım kadar hoşlanıyor.

"Bunu ona söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Sırtarak masanın üzerinden Lily'ye doğru eğildim. "Tabii ki, onu benimle doktora gelmeye ikna ettiğimde, sadece biraz fizik tedaviye ihtiyacı olduğunu öğrendi."

Lily, Sean'a bakarken gülümsüyor. "Başından beri yanında olan birine aşık olacak türden biri olduğunu biliyordum."

İnsanlar dans pistine geri dönmeye başlarken kocası gözlerini devirir. "Hadi, Lils. Gençleri rahatsız etmeyi bırak da gel benimle dans et."

Lily başını kaldırır, yıllardır birliktelermiş gibi görünmelerine rağmen kocasına hâlâ aşık olduğu bellidir.

Onlar gider gitmez Sean'ın eli kalçamdan kayıyor ve bana doğru eğiliyor. "Bu hikâyeyi ilk ve son kez anlatıyorsun."

Sırıyorum ve koltuğumda arkama yaslanırken şampanyamın kalanını yudumluyorum. "Bundan şüpheliyim. Onlara hikâyeyi anlattım ve artık her şey ortada. Eğer aynı hikâyeye sadık kalmazsak, insanlar yalancı olduğumuzu düşünecek."

"Onlara anlatmak için normal bir hikâye seçemez miydin?"

"Hayır." Sırıyorum ve bir bacağımı diğerinin üzerine atıp yırtmacın kalçamı gösterecek şekilde açılmasına izin veriyorum.

Sean ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Gel hadi. Dans etmeyi seviyorsun. Hadi gidip dans edelim."

Ona bakarken kalbim göğsümde gümbürdüyor, kaburgalarımaya çarpıyor. "Dans etmeyi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Her sabah kahvaltını hazırlarken mutfakta dans ediyorsun."

Elimi onunkine koyuyorum, beni dans pistinin ortasına doğru çekerken midemde kelekler uçuşuyor.

Bir eli benimkini kavrarken diğeri sırtımda geziniyor. Farklı renklerdeki elbiseler etrafta dönerken yaylı çalgılar dörtlüsünün sesi yükseliyor.

Garsonlar ellerinde yiyecek ve içecek tepsileriyle kalabalığın içinde ilerliyor. Diğer insanlar ellerinde haplar ve tozlarla dolaşılıyor, bunun bir hayır etkinliği olması gerektiği halde konuklara bunları sunuyorlar.

Yine de bunların hiçbirine odaklanamıyorum.

Sean'ın sıkı vücudu benimkine yaslanmışken ve benimle dans ederken olmaz.

Adam nasıl dans edileceğini biliyor. Ritme göre hareket ediyor, tek bir dönüşü bile kaçırmıyor ve beni kendine çekmek için her fırsatı değerlendiriyor.

Kollarında rahatlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum ama sanki herkes bizi izliyormuş gibi hissediyorum. İnsanlar birbirlerine fısıldıyor.

Sean elini biraz daha aşağıya doğru kaydırarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Onlar için endişelenme. Sadece bana odaklan. Birbirimizi seviyormuş gibi görünmemiz gerekiyor. Benden nefret ettiğin için bunu yapmanın zor olduğunu biliyorum ama şu anda acı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Senden nefret etmiyorum."

Kelimeler bir fısıltı kadar yumuşak ve beni de en az onu şaşırttığı kadar şaşırtıyor.

"Çok uzun zamandır öfke biriktiriyorum. Artık buna tutunmak istemiyorum. Babam yıllar önce öldü ve mantıken, yapman gerekeni yaptığını biliyorum. Malcolm'u geçtiğini biliyorum. Bu sadece acı veriyor."

Sean sertçe yutkunuyor, bakışları benimkileri arıyor. "Onu senin önünde asla öldürmemeliydim. Ondan sonra da yıllarca hayatını cehenneme çevirmemeliydim."

Bu gece birbirimizden alabileceğimizin en iyisinin bu olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Arkadaşlığa dönüşmüş bir ilişki olmayabilir ama bu bir başlangıç.

"Hadi bir içki içelim," diyor Sean, elimi tutup beni bara doğru çekiyor. Bir bakışıyla barmene işaret ediyor. "Bir sarışın bira ve bir

baharatlı margarita."

Yanındaki parlak siyah bara yaslanarak ona bakıyorum. "En sevdiğim içkiyi hatırlıyor musun?"

"Seninle ilgili pek çok şeyi hatırlıyorum." "Nasıl?"

"Sana dünyanın en büyük ilgisini göstermiyor olabilirim ama seni hiçbir zaman tamamen görmezden gelmedim Ellie. Hele beni hadım etmek için eline geçen her fırsatı değerlendireceğinden eminken."

Barmen ona içkiyi uzatırken gülüyor.

"Ne kadar tatlı değil mi?" Malcolm aramızda beliriyor ve başını iki sütun arasındaki karanlık oyuğa doğru eğiyor. "Neden ikiniz benimle buraya gelmiyorsunuz? Sanırım üçümüzün konuşması gereken küçük bir iş var."

Sean içkisinden uzun bir yudum alırken omurgası sertleşir. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Malcolm başını sallıyor, bakışları benim üzerimde. "İkiniz gerçekten iyi bir gösteri sergiliyorsunuz, biliyor musunuz? Birbirinizden hoşlandığınıza neredeyse inanacağım."

Sean hafifçe benimle Malcolm'un arasına giriyor. İkimizi de diğerinden ayıracak kadar değil ama Sean'ın gerekirse olan bitenin ortasına gireceğinin sinyalinin vermeye yetiyor.

Elimi Sean'ın sırtına koydum ve kalbinin hızla çarptığını hissettim. "Belki de bunu daha sonra konuşmalıyız."

Malcolm'un gözleri kısıldı. "Sanırım söyleyeceklerimi duymak istiyorsun." Söyleyeceklerini söyleyene kadar bizi yalnız bırakmayacağı belli olduğu için,

Onu oyuğa kadar takip ediyoruz.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Balo salonu küçülüyormuş gibi hissediyorum. Kristal avizeler her an düşebilir. Kolonlar devrilebilir ve portre tavanı çökebilir.

Malcolm sütunlardan birine yaslanıyor. "Fısıltılar şimdiden yayılmaya başladı. Hızlı çalıştığını biliyordum evlat, ama en azından balayı aşaması bitene kadar aletini pantolonunun içinde tutacağından emindim."

Boğazımda safra yükseliyor.

Bu yüzden mi bu gece herkes bize bakıyor?

Sean iç çekerek bana döndü. "Sana her ne söyleyecekse, bir açıklamam var."

Sertçe yutkunuyorum, bunun nereye varacağını zaten biliyordum ama kendim duymalıydım. Bunun sadece iki insanın evlilik acısı çekmesinden daha fazlası olabileceğini düşündüğüm için ne kadar aptal olduğumu tam olarak bilmem gerekiyor.

Bakışlarım Malcolm'a yöneliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sırtışı midemin kasırganın ortasında okyanustaki bir tekne gibi dönüp durmasına neden oluyor.

"Oh, Ellie, görünüşe göre sevgili oğlum zamanını striptiz kulüplerinde kadınlarla ilişki kurarak geçiriyor."

Tam bir aptalım.

ELLIE ön kapıyı neredeyse suratıma çarparak kapatıyor, daha geniş açıp onu içeri kadar takip ettiğimde bana öfkeyle bakıyor. Kollarını kavuşturarak dönerken gözleri öfkeyle parlıyor ama daha çok kendini tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Kapıyı kilitliyorum ve ona yaslanıp bir şey söylemesini bekliyorum.

Dudaklarını sıkıca bastırması, sol yanağında bir gamzenin belirmesi, ilk konuşacak kişinin kendisi olmayacağını açıkça ortaya koyuyor.

Normalde o lanet çenesini çalıştırma şeklinden ne hoş bir rahatlama.

Tam ona babamın neden bahsettiğini bilmediğini söyleyecekken, elleri iki yanına düşüyor. Tırnakları avuç içlerine batıyor ve bulunduğum mesafeden bile orada bıraktığı minik hilalleri görebiliyorum.

"Bu ne lan, Sean."

Bu bir soru değil, bir ifade ama şu anda aklımdan geçtiğine emin olduğum her şeyi özetliyor.

Babamın bize doğru geldiğini gördüğümde onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. O gelip her şeyi mahvedene kadar güzel bir gece geçiriyorduk.

İç çekerek omuz silktim. "Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Gözleri kırmızı çerçeveli ama camsı b i r parlaklık yok.

Üzgün ya da incinmiş değil.

Öfkeli.

"Sana beni aldatmanın tahammül edemeyeceğim tek şey olduğunu söylemiştim." Bana yaklaşırken öfkeden kuduruyor. Bana ters ters bakıyor. "Aiden'a söylediğimde ölü bir adam olacaksın."

Topuklarının üzerinde dönerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıp yatak odasına doğru uçuyor.

Onu takip ediyorum, öfkem alevleniyor. "Beni öldürtmekle tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Ailelerimiz bizi bir ittifak için evlenmeye zorladı, Ellie.

Aiden'in yapacağı son şey beni öldürmek olur."

Beyaz bir gece çantası yatağının üzerine uçtu ve koluna doladığı birkaç farklı kot pantolonla dolaptan çıktı. "Peki. Eğer o seni öldürmezse, ben kendim öldürürüm. Aletini kesip seni onunla boğarım belki."

Kıyafetleri içine tıktırmaya çalışırken çantayı elinden çekip alıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ellie kaşlarını çatıyor, çantaya doğru hamle yapıyor ve neredeyse elbisesinin eteklerine takılıyor. Çantayı yatağa çarparak geri itiyor ve bıraktığı kot pantolon yığınının alıp çantaya dolduruyor.

"Yaptığın onca şeyden sonra burada kalacağımı düşünüyorsan sende ciddi bir sorun var demektir. Bunun olmasına imkân yok. Sen gidip başka kadınları becermek istiyorsun, ben de gidip bu gece becerecek bir adam bulacağım, sonra da seks sonrası netlikte seni öldüreceğim."

Alay ederek, dolaba geri dönmeye çalışırken yoluna çıkıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Sen benim arkamdan striptizcilerle yatarken burada kalmayacağımdan eminim!"

Burnumun kenarını sıkarak derin bir nefes alıyorum.

Şu anda ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ona aldatmadığımı söyleyebilirim ama beni dinlemeyecektir.

"Ellie, bir an dur ve bunu düşün."

İç çamaşırı takımlarını çıkarıp yatağa, çantanın yanına atarken çekmeceler çarpıyor. "Neden? Bana ayağının takıldığını ve aletinin yanlışlıkla striptizcinin içine düştüğünü mü söylemek istiyorsun?"

"Ya striptizciyi becermediysem?" Çantasını açmaya başladım, kıyafetleri yatağa geri attım. "Gerçekten arkandan iş çevireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence Malcolm hayatında ilk kez doğruyu söylüyor olabilir," diyor sesi hafifçe çatlayarak.

Ellie yine bana sırtını dönüyor ve makyaj masasından siyah kapitone bir makyaj çantası alıyor. Çıkardığım kıyafetleri kapıp çantaya geri koymadan önce onu yatağın üzerine yerleştiriyor.

Bana öyle keskin bir bakış atıyor ki, kıyafetlerini çıkarmayı aklımdan bile geçirirsem ellerimi keseceğini söylüyor.

Ben de yapmadım.

Çantanın tamamını alıp ters çeviriyorum. "Gitmeyeceksin. Nereye gitmeyi planlıyorsun ki?"

"Sana söyledim. Düzüşecek bir adam bulacağım, sonra da doğruca ağabeyime gidip seni öldürmesi için ısrar edeceğim."

"Çünkü ailelerimiz arasındaki ittifak umurunda bile değil."

"Lanet olası ittifakın canı cehenneme!" Tekrar yüzüme dönerken ellerini havaya kaldırıyor. "Umurumda değil. Hiçbir zaman da umursamadım. Seninle evlendim çünkü Aiden benden bunu istedi. Çünkü Lynde ailesinin her zaman iyi bir üyesi olmak zorundayım. Aiden ne derse onu yap. Ne pahasına olursa olsun aileyi koru."

"Peki şimdi ne değişti?"

Bana baktığında, vücudundaki öfke sönmüş gibi görünüyor. Omuzları içe doğru çöküyor. "Çünkü beni kim koruyor ki?"

Ona ne diyeceğimi bilemeden şaşkın bir sessizlik içinde öylece duruyorum.

Geniş bir ailesi var ve Aiden'in söylediğine göre, Ellie her zaman onun için endişelenmesine gerek olmayan kişi olmuş. Kendi başının çaresine bakan tek kişi o.

Ve şimdi birilerinin devreye girip onunla ilgilenmesini diliyor gibi görünüyor.

Şu anda ben de bunu yapmaya çalışıyorum ama o bana izin vermiyor.

Ellie bu fırsatı değerlendirir ve çantasını yataktan kaptığı gibi koridorda kaybolur, eteği kapıyı süpürür.

"Tanrı aşkına." Bir an için tavana bakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve geçmiş hayatımda kimi kızdırdığımı ve bu hayatta onunla birlikte olmak zorunda kaldığımı düşünüyorum.

Odadan çıkıyorum, merdivenlerden koşarak inerken onun çantasını açıp cüzdanını ve telefonunu aldığını görüyorum. İkisini de gece çantasına attı.

"Bekle." Ona doğru uzandım ama benden uzaklaştı. "Seni gerçekten aldatıp aldatmadığımı sormayacak mısın?"

Neden bu konuyu açtığımı bilmiyorum.

Kulüplerdeki kadınlardan bazılarını tanıyor olabilir ve ona ne yaptığımı söyleme riskini göze alamam. Ellie onlardan birine bir şey sızdırabilir ve o zaman kadınlardan herhangi birinden bilgi alma şansım tamamen biter.

Ellie'ye güven olmaz. En azından şimdilik.

"Hayır." Çantasının fermuarını çekip topuklu ayakkabılarını bir çift koşu ayakkabısıyla değiştirdi. "Çünkü ya bana yalan söyleyecek ve yapmadığını söyleyeceksin, yıllarca seni ve Aiden'ı fetihleriniz hakkında övünerek dinlememe rağmen, ya da yaptığını söyleyeceksin."

"Peki ya seni aldatmadığım bir dünya varsa?"

"Striptizcilerle vakit geçiriyorsun, sonra da onlar yapmıyor diye eve gelip beni becermeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor, sesi bir oktav yükseliyor ve ses tonundan aptal olduğunu düşündüğü anlaşılıyor. "Sahte bir kocadan bile daha fazlasını hak ediyorum."

Ellie yanımdan geçip sağanak yağmura karşı ön kapıyı açıyor. Dışarı çıkarken bir an bile tereddüt etmiyor, bana bir bakış bile atmıyor.

Gök gürlüyor ve şimşekler çakıyor, parlak beyaz ışık koyu mor bulutların kabarıklıklarını vurguluyor.

Saçları sırtına yapışıyor, elbisesi sıırıslıklam ve vücudunun her santimine yapışıyor. Etrafında kopan fırtınayı umursamadan araba yolunda ilerlemeye devam ediyor.

Bir yanım yürümeye devam etmesine izin vermek istiyor.

Eğer bir çocuk gibi davranıp sinir krizi geçirmek istiyorsa, bu onun sorunu. Benim değil. Bu bokla uğraşmak için imza atmadım.

Onunla evlenmeyi kabul ettiğim zaman hariç. Bana aldatma dışında her şeyi halledebileceğini söylediğinde.

Ve ona onu aldatmadığımı söyleyemediğim için, uğraşmak zorunda olduğum şey bu çünkü o haklı. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama ben bile onun bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyorum.

Bu evlilik ne kadar sürecekse sürsün mutsuz olmak zorunda olmamalı.

"Ellie!" Peşinden koşmadan önce şimşek çakarken gökyüzüne bir kez daha bakıyorum, bir su birikintisinden geçerken takım elbisemin pantolonunun kenarından su akıyor.

Sırtı kasılıyor ama yürümeye devam ediyor.

Benden uzaklaşmak için fırtınanın içinden yürümeye razı olduğunu görünce göğsümde küçük bir acı hissediyorum.

Ona yetişmek için acele ediyorum, önüne geçip yolunu kesiyorum. "Bana ne kadar kızgın olduğun umurumda değil. Fırtınanın ortasında nereye gidersen git yürümeyeceksin."

"Siktir git." Omuzlarıyla yanımdan geçerken sesi kırıldı.

"Üşütmeden şu lanet eve geri dön!" "Hayır!"

Bunun için zamanım yok.

Onunla tartışmak anlamsız olacak.

Başka bir şey düşünmeden ona tekrar yetiştim ve omzumun üzerinden fırlattım, bacağım dizlerinin hemen üstünden uyluklarının arkasına dolanıyordu, böylece beni tekmeleyemezdi.

"Beni yere bırak."

Eve doğru büyük adımlar atıyorum, sağanak görüşümü bulanıklaştırıyor. "Hayatta olmaz. Benimle bir sorunun olduğunda kaçıp gidemezsin."

Sırtımı iterek kendini yukarı kaldırmaya çalışıyor. Onu merdivenlerden yukarı taşıırken tutuşum sıkılaşıyor. Eve girer girmez çantasını bırakıyor ve kapıyı kapatıyorum ama oturma odasına gidene kadar onu omzumda tutuyorum.

Vücudunun benimkinden aşağıya doğru kayması, sıırıslıklam ıslak elbisesinin tüm doğru yerlere yapışması, vücudumdaki kanın doğrudan sikime akmasını sağlıyor.

Ellie'yi her zaman en çok sinirlendiğinde, pençelerini çıkardığında ve gerçek bir zarar vermekten aciz bir kedi yavrusu gibi tükürdüğünde sevmişimdir.

Nefesi kesiliyor, meme uçları elbisesinin ince kumaşına çarpıp geriliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum."

"Yeter. Beni dinlemenin zamanı geldi."

Gözlerini benden geçiriyor, bir adım geri atıyor.

Bir anda kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Hayır. Beni dinleyeceğini söyledim."

Sikim kabarıyor ve karnının alt kısmına baskı yapıyor. Bana bakarken gözleri ateşle parlıyor, alt dudağı dişlerinin arasında yuvarlanıyor.

Onu bıraktığım anda tekrar kaçacağını bildiğimden, onu tutmaya devam ediyorum.

Şu anda onu bırakmak istesem bile bedenimin buna izin vereceğinden emin değilim. Söz konusu o olduğunda kendi akli varmış gibi görünüyor. "Ellie, onu aldatıp aldatmadığımı neden bu kadar önemsiyorsun anlamıyorum. sen ya da değil."

Gözlerindeki bakış başka bir erkeğin ondan uzaklaşmasını sağlardı. Şu anda kafese kapatılmış bir hayvan gibi ve saldırıp boğazımı parçalamayacağından tam olarak emin değilim.

"Sana beni aldatmana katlanamayacağımı söylemiştim. Aldattın da. Erkeklerin tüm şehri becerdiği ve karılarının evde oturup buna izin vermesinin beklendiği bu saçma hayatı yaşamaya devam etmeyeceğim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir an için gerçek dilimin ucuna geliyor.

Şu anda ona neden striptiz kulüplerine gittiğimi söylesem bile bana inanacağını sanmıyorum. Kafasında benim kim olduğuma dair belirli bir fikri var gibi görünüyor ve bu inancında ısrarcı.

Ellie çenesini uzatıyor, gözlerinde meydan okuma parlıyor. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor olabilirim ama birlikte kapana kısılmış durumdayız. Eğer birini becermek istiyorsan, kontrolü eline al ve beni becermek istediğini söyle."

Elim saçlarına gömülüyor ve başını geriye doğru çekiyorum, ellerinin kendini sabitlemek için göğsüme doğru uçmasına bayılıyorum.

Ağrıyan sikimle alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum. "Demek mesele gerçekten buymuş. Kıskanıyorsun. Benim sikim için ölüyorsun ve gururunu bir kenara bırakıp bunu kabullenemiyorsun."

Alay ediyor. "Rüyanda görürsün. Ben sadece seks istiyorum. Önümüzdeki bilmem kaç yılı sadece vibratörümü becererek geçirmeyeceğim."

Saçlarını daha sıkı çekiyorum, nefesi kesilirken zonkluyor. "Daha sonra benim için bir gösteri yapman gerekecek."

Elleri gömleğimin düğmelerine doğru kayıyor ve onları hızla açıyor. Ellie gömleği omuzlarımdan aşağı iterken sırtıyor. "Rüyanda görürsün."

Hırlayarak ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve öpmesini istedim. İnliyor, dili benimkine dolanırken tırnakları göğsümü tırmalıyor. Dişler birbirine çarpıyor ama beni kanepeye doğru iterken ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor.

Pantolonumun düğmesine uzanıyor, fermuarı aşağı çekmeden önce fiskeyle açıyor. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum, ağzım hâlâ onunkine değiyor.

Ellie nefesini keserek pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımıdan aşağı itiyor. Onları sonuna kadar itiyorum, sikim serbest kalıyor.

Elimi uzunluğumda aşağı yukarı gezdiriyorum, arkasını dönüp ıslak saçlarını sırtından sıyırarak bana elbisenin fermuarını gösterirken inliyorum.

Fermuarı sırtından aşağı çekerken, boynunu öpüyorum, teninde koyu bir iz kalana kadar titreyen nabzını emiyorum.

Eğer kaçmak isterse, teninde lanet bir damga olacak, böylece herkes onun benim olduğunu bilecek.

Ben geri çekilip kanepeye oturduğumda kumaş ayaklarının etrafında toplanıyor. Elim sikimde yukarı aşağı kayıyor, ucuna ulaştığımda sıkıyor ve döndürüyor, sonra tekrar aşağı iniyor.

Bakışlarım çıplak vücudunun kıvrımlarında geziniyor, sikim elimde daha da ısınıyor. "Görünüşe göre giysilerinin geri kalanını unutmuşsun."

Ellie dönüp kucağıma oturdu. Kaygan amcığı sikimin ucuna sürtünürken tırnakları omuzlarıma batıyor. "Öyle mi yaptım?"

Elim göğüslerinin yanlarında ve belinin alt kısmında geziniyor, onları yuvarlarken kalçalarının üzerinde duruyor. "Becerilmek istiyorsan, şimdi sikime gömülse iyi edersin."

Bir elimi aramızda kaydırıp parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Uyarılması elimi kaplıyor, çekirdeği zaten damlıyor.

Alt dudağını ısıyor, yavaşça amını sikimin üzerine indiriyor. İnleyerek ellerimi saçlarına gömüyorum ve beni öpmesi için onu aşağı çekiyorum, Tek bir hamleyle onun derinliklerine batmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ellie'nin yumuşak inlemeleri beni daha derine çekerken zonklamama neden oluyor. İç duvarları etrafımda nabız gibi atıyor, sıkıca kenetleniyor.

Elleri vücudumun üzerinde dolaşarak keşfetmeye başlamadan önce parmakları bir an için omuzlarımı kazıyor.

Beni tamamen içine alıp sallanmaya başladığında saçlarından bir tutam tutup başını geriye çekiyorum. Göğüsleri öne doğru itiliyor, gergin meme uçları ilgim için yalvarıyor.

Sırıtarak dilimi önce bir meme ucunun sonra diğerinin üzerinde gezdiriyorum, dokunuşumla hızı dengesizleşiyor. "Beni ne kadar çok istediğine bak. Eminim bütün gece sikime binmeyi düşünmüşsündür, değil mi?"

"Evet," diyor, sesi nefes nefese bir inilti.

"Bir gece benim sikim sana yetmedi, değil mi?" Vücudunun kontrolünü ele geçirerek aşağıdan içine doğru itiyorum. "Meme uçlarını çimdiklemini istiyorum ve sikimin üzerine boşalana kadar bırakmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Bir anlık tereddütten sonra meme uçlarını sıkarken inlemesi yeterli bir cevaptı.

Saçlarını bırakıyorum, parmaklarım kalçalarının etine batıyor, ona çarparken onu sabit tutuyorum, onu daha derinde hissetmeye ihtiyacım var.

Amcığı etrafımda kenetleniyor, her derin itişte daha da sıkıyor. Kanepede kayıyorum, bana en çok ihtiyacı olduğunu bildiğim noktaya vurmak için açığı değiştiriyorum.

Ellie meme uçlarını sertçe sıkarken kalçalarını yuvarlıyor, baskıdan inliyor.

Ben sertleştikçe vücudu titremeye başlıyor. Boşalırken onu deliyorum, onu doldururken amı sikimi sağıyor, orgazm dalgalarını sürerken vuruşlar yavaşlıyor.

Sonunda titremesi durduğunda, ayağa kalkmadan önce sadece bir dakikalığına bana doğru yığılıyor, yüzü tamamen boş.

Sanki biri kucağımda kıvranan tutkulu Ellie'yi alıp taşa çevirmiş gibi.

"Aiden'a gitmeyeceğim." Koltuklardan birinin üzerine örtülmüş bir battaniyeyi alıp vücuduna sıkıca sarıyor. "Ama bu bir hataydı. Bir daha asla olmayacak. Git ve istediğin striptizciyle yat."

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi yerden alıyorum, ona baktığımda yüzüm kızarıyor. "Tamam. Eğer istediğin buysa, o zaman böyle olacak."

"Güzel."

"Ne istiyorsan onu yap, Ellie." Tenime de ğ m e s i n d e n nefret ederek ıslak giysilerimi üzerime geçiriyorum ve anahtarlarımı alıyorum. "Zaten hep yapıyorsun."

Kapı çarparak kapanıyor, altın renkli resim çerçeveleri duvarlarda takırdıyor.

O gider gitmez başımı ellerimin arasına alıp kanepeye çöküyorum, bedenim zevkten uyuşurken zihnim kendisiyle savaşa giriyor.

Hangisinin daha büyük bir hata olduğunu bilmiyorum: onunla yatmak mı yoksa ona başkalarıyla yatmasını söylemek mi?

Bir an için kalkıp peşinden gitmeyi, ona söylediklerimde ciddi olmadığımı söylemeyi düşünüyorum. Kızgın olduğumu ve öfkelendiğimi.

Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Biz iki farklı insanız ve o kırık köprünün altında onarılamayacak kadar çok su var.

Birbirimizle bir ya da iki günden fazla iyi geçinebilseydik her şey daha kolay olurdu.

İç çekerek ve göğsümde kalbimin olması gereken yerde bir sızı hissederek ayağa kalkıyorum ve gıcırdayan merdivenlerden odama çıkıyorum.

Odama girer girmez çekmecelerimi açıp kapüşonlu bir tişört ve bir çift tayt çıkarıyorum.

Giyinir giyinmez dolaptan en küçük valizimi çıkarıp, alt kattaki gece çantam gibi sırlıklam olmayacak birkaç parça kıyafet koyuyorum.

Tuvalete gidip yanaklarımdan akan rimel izlerini temizlerken duvarlar etrafımı sarıyormuş gibi hissediyorum. Seks yüzünden mi yoksa sağanak yağmur yüzünden mi bilmiyorum.

Tek bildiğim bir ya da iki geceliğine buradan çıkmam gerektiği.

Kurduğum hayat etrafımda parçalanırken düşüncelerimi toparlamak ve bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacım var.

Her şey birkaç taşın düşmesiyle başladı ve şimdi o taşların üzerinde her gün bir matkap varmış gibi görünüyor.

Burada durup annemin yaptığı gibi sadakatsizliğe katlanmayacağım. Babam ölmeden önceki o yıllar boyunca tek yaptığı

Kendini. Çocuklarıyla ilgilenmek yerine acısını uyuşturmaya odaklanan bir anne kabuğuna dönuştü.

Benim hayatım onunki gibi olmayacak.

Kapı açılmadan önce kapı çalınıyor ve Kara odaya giriyor. Benimle yatağın üzerinde duran bavulun arasına bakarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var.

Kara iç geçiriyor, kapıyı kapatıyor ve kapıya yaslanıyor. "Ne yapmayı düşünüyorsun bilmiyorum Ellie ama bavulu kaldırman gerekiyor."

Yatak odasına geri dönüyorum, ihanetin keskin darbesi hala güçlü. "Buraya arkadaşım olarak mı yoksa bekçim olarak mı geldin?"

Yüzünde bir suçluluk ifadesi beliriyor, omuzları çöküyor. "Geçen sefer seni durdurmak istememiştım Ellie, ama kendini daha fazla tehlikeye atıyorsun. Bu tür şeyleri düşünmek zorundasın."

"Sen ne zaman bu insan oldun?" Ona bakarken sesim kesiliyor.

Kendimi bildim bileli o benim korumamdı ama aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Eskiden tanıdığım Kara, beni boğuyormuş gibi hissettiren bir yerde kalmamı söylemezdi.

Bu şekilde sürekli bebek bakıcılığı yapmak için çok yaşlıyım.

"Aşağılandım Kara ve Sean'ın bana verdiğinden daha iyisini hak ediyorum. Mutlu olmayı hak ediyorum."

Yüzü yumuşuyor, kapıdan uzaklaşmasa da gözlerinde sempati var. "Şu anda bunun senin için cehennem olduğunu biliyorum ama bir adım geri atmalısın. Sen aşk için evlenmedin."

"Ve bu şu anda hayatımda yanlış olan her şeyin buzdağının sadece görünen kısmı."

Bana birkaç adım daha yaklaşıyor ama gözlerindeki sempati kaybolmuş. Onun yerine, beni bastırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Bu sefer işe yaramayacak.

Kara kendini tekrar bana yaklaşıyor. "Bunun şu anda senin için zor olduğunu biliyorum ama seni güvende tutmak zorundayım. Gecenin bir yarısı kaçıp gitmene izin vermek seni güvende tutmayacak."

"Bu beni bir odaya kilitleyeceğın ve Sean'ı tekrar arayacağın anlamına mı geliyor?"

"Yapmak zorundayım." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatırken Kara'nın sesi yumuşaktı. "Bunun beni zor bir duruma soktuğunu biliyorsun. İşimi yapmak zorundayım ve gerçekten de burada kalıp bazı şeyleri çözmeye çalışman gerektiğini düşünüyorum."

"Bana çözülecek ne olduğunu söyle." Dolaptan dizüstü bilgisayarımı ve başka bir bez çantayı alıp bilgisayarı şarj cihazıyla birlikte içine atıyorum.

"Bilmiyorum." Kara bir an için yere baktı. yenilgiyi kabul eder. "Bakın, bu durumun hayatınızın geri kalanını nasıl yaşamanız gerektiği konusunda size katılmıyorum ama işler böyle yürüyor."

Çantayı yatağın üzerine koydum. "Öyle olmak zorunda değil."

Kara ağırlığını sağ ayağına vererek hamle yapmaya hazırlanıyor. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu gece her şeyi düşünmek için zaman ayır."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum ama bunu bu evde yapamam. Buradan çıkmam gerek." Bavulu kapatıp fermuarını çekiyorum ve yatağın yanına, yere bırakıyorum. "İstersen beni durdurmaya çalışabilirsin ama geçen sefer yaptığım gibi kendimi tutmayacağım."

Kara kişisel alanıma girmeye çalışarak saldırıyor.

Yan tarafa doğru hareket ediyorum, onun ulaşamayacağı bir yere dönüyorum, ellerim yüzümün önünde yumruk oluyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu yaptığina pişman olacaksın."

"İlk seferinde beni durdurduğunda yapmalıydım ama biz arkadaşız. Seni incitmek istemedim. Ama belli ki artık bu duyguyu paylaşmıyorsun."

Kara sol yumruğunu savurup kolumu sertçe yakalıyor. Acı koluma yayılıyor, tekrar savurduğunda bedenim hafifçe kıpırdıyor.

Onu engellemek için kolumu tam zamanında kaldırıyorum, kolunun açıklığına girmek için hızla hareket ediyorum ve yumruğumu kaburgalarının yan tarafına çarpıyorum.

Nefes nefese kalıyor, bir adım geriye sendeliyor ve işte o zaman ona doğru ilerliyorum. Ayağımı dizinin arkasına atarak onu yere düşürdüm.

Ona doğru hamle yaptığımda yana doğru yuvarlanıyor ve ayağa fırlıyor. Yere çarpmadan önce dönüyorum, omzuma çarpıyorum, sonra tekrar ayağa kalkıyorum.

Kara'nın ayağı fırlayıp karnıma çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

İki büklüm, ayağa kalkmadan önce düzensiz bir nefes alıyorum.

Kolları belime dolanıyor ve beni yere yapıştırıyor, sabaha bir çürük bırakacağından eminim.

Kara üstüme çıkmaya çalışıyor ama ben ondan önce bacaklarımı gövdesinin altından geçirip onu üstümden atmayı başarıyorum.

Duvara sertçe çarptığında ağır bir gümbürtü duyuldu, başının çarpmasıyla alçıpanın bir kısmı girintili çıkıntılı hale gelince inledi.

Hâlâ kafası karışıkken yanına koşuyorum, boynundaki baskı noktasını tutuyorum ve bana her uzandığında ellerini tekmeleyerek uzaklaştırıyorum.

Birkaç dakika sonra bilinci yerinde değildi ve duvara yaslanmıştı.

Yatağın çarşafını yırtıp yorgani yere fırlatıyorum.

Neyse ki duvara yaslanmıştı, bu da kollarını geriye doğru manevra yapmasını kolaylaştırıyor, çarşafı etrafına sarıyor ve sıkıca bağlıyordu.

Onu dolaba sürükleyip kapıyı çarparak kapatırken normalden daha ağır hissediyor.

Makyaj sandalyemi dolabın kapısına doğru çekerken yere sürtünüyor, kolun altına sıkıştırıyorum, böylece kendini çözse bile kurtulamıyor.

Derin bir nefes almak için bir an duraklıyorum, ciğerlerim hala havasızlıktan ağrıyor.

Tekrar nefes alabileceğimi hissettiğim an, çantamı ve valizimi kaptığım gibi aceleyle merdivenlerden iniyorum.

Garaja gitmeden önce telefonumu ve cüzdanımı gece çantasından almak için oturma odasında hızlıca duruyorum.

Dışarı ilk çıktığımda düşünmüş olsaydım, garaja gider ve arabalardan birini alırdım. O sırada düşünemeyecek kadar kızgındım ama şimdi değilim.

Dominic ya da Sean ne yaptığımı görmek için kameraları kontrol edene kadar sadece birkaç dakika, şanslıysam belki de yarım saat geçecek. Beni ya da Kara'yı görmediklerinde, birileri ortaya çıkacaktır.

Ne yazık ki onlar için o zamana kadar çoktan gitmiş olacağım.

Sean'ın eski model arabalarının anahtarlarının bulunduğu duvardaki buzlu cam kutuya yöneldim, değerli bebeğinin anahtarını arıyordum.

Şık siyah 70 model Chevelle SS, altı arabalık garajın uzak tarafında duruyor ve bir sürüşe çıkarılmak için yalvarıyor.

Onu aldığımı bilse beni öldürürdü ama o gittikten sonra gök gürültüsü kesildi ve dışarı baktığımda yağmurun durduğunu gördüm.

Sırtarak Chevelle'in anahtarlarını alıyorum, eşyalarımı arabaya taşıyorum ve yolcu koltuğuna yerleştiriyorum.

En sevdiği arabasının kayıp olduğunu öğrendiğinde aklını kaçırarak. Arabayı 18 yaşındayken almıştı.

O zamanlar sadece altı yaşında olmama rağmen, zar zor çalışan bir arabayla eve gelişini ve Aiden'a arabayı restore edip geliştireceğini söyleyişini hala hatırlıyorum. Hafta sonlarını garaj yolunda geçirirler, parçaları değiştirirler ya da köşedeki kanepede oturup arabaya bakarak içki içerlerdi.

Ve şimdi, arabası küçük bir gezintiye çıkıyor.

Çok sert çarpmamaya dikkat ederek kapıyı kapattıktan sonra arabanın ön tarafına geçip sürücü koltuğuna oturuyorum.

Deri tereyağı yumuşaklığında. Emniyet kemerini çekiyorum, kontak anahtarını çeviriyorum ve motorun mırıltısını dinliyorum.

Açmak için düğmeye bastığımda garaj kapısı kayarak açılıyor, vitese geçmeden önce arabanın birkaç dakika rölantide çalışmasına izin veriyorum.

Gülerek camları indiriyorum, evi arkamda bırakıp kalacak başka bir yere doğru giderken esintinin saçlarımın arasından geçmesine izin veriyorum.

Kafamı toparlamak için tek ihtiyacım olan bu gece ve belki yarın gece. Sean'ın bir daha asla bedenime dokunmayacağı fikrine bağlı kalmam gerekiyor. Striptizcilerle dışarı çıkıp sonra da eve benim yanıma gelebileceğini düşünürken olmaz.

Bu gece de onunla seks yapmamalıydım ama bu son seferdi.

"Çok aptalım."

Düşüncelerimi bastırmak için müziğin sesini açıyorum ve doğruca Royce'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katı dairesine gidiyorum. Uzun bir yolculuk olacak, ama kafamı boşaltmak için zaman hoş bir mola olacak.

Yukarı Doğu Yakası'na yaklaştıkça trafik yoğunlaşıyor, bir saat sürmesi gereken yol daha da uzun sürecektir bir karmaşaya dönüşüyor.

Kırmızı ışıkta durduğumda telefonum çalmaya başlıyor, ekranda Aiden'ın adı yanıp sönüyor.

Sean onu aramış olmalıydı. Ona Aiden'a neden gittiğimi söylemeden kaçtığımı anlatmış olmalı. Ben Aiden'a her şeyi anlatma fırsatı bulamadan bunun kardeşimle başımı belaya sokmanın bir yolu olduğunu düşünecekti.

Sean'a bunu yapmayacağımı söylemiş olsam da, bir kez olsun kardeşimin hâlâ vermeye çalıştığı anlamsız savaş yerine beni seçip seçmeyeceğini görmek istiyorum.

Telefonu elime aldım ve müziğin sesini kısmadan önce başparmağımı ekranda kaydurdum. Bu konuşmanın çabucak bitmesini umarak telefonu hoparlöre alıyorum. "Aiden."

"Neden Dominic beni aradı ve evden Kara olmadan çıktığını söyledi? Sean'a da ulaşamadığını söyledi."

"Sean evde değil, o yüzden telefonuna neden cevap vermediği hakkında hiçbir fikrim yok." Göstergedeki saate bakıyorum. "Muhtemelen yarım saat önce çıkmıştır."

Aiden'in iç çekmesi, en başta bu aramayı yapmak zorunda kalmaktan bile rahatsız olduğunun kesin bir işareti. Ofisinde bir ileri bir geri volta attığından, lanet viskisini içtiğinden ve bunun kendi başına gelen bir şey olmadığını iddia ettiğinden eminim.

"Bu bana hâlâ neden yanında kimse olmadan evden çıktığını söylemiyor."

Ona karşılık vermeden önce yanağımın içini ısııyorum. "Beni arayan bir arkadaşım vardı. Klinikte çalışan kızlardan biri. Eski erkek arkadaşı onu sürekli dövdüğü için evden atılmış ama geri dönmüş ve kız yalnız kalmak istemiyor."

"Şu anda güvende mi? Onu kontrol etmesi için birini gönderebilirim."

Işık yeşile dönerken parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "O iyi. Adamın gittiğini söyledi ama geri gelebileceğini düşünüyor, bu yüzden kardeşi gelene kadar onunla kalacağım. Her halükarda geceyi burada geçireceğim."

Aiden duraksıyor, arka planda bir şey çarparak kapanıyor. "Pekâlâ, eğer oraya gittiğinde fikrini değiştirirsen beni ara, birkaç adamımı gönderirim."

"Teşekkürler, Aid. Yine de her şey yoluna girecek. Bir şişe şarabı ve izlenmeyi bekleyen filmlerin bir listesi var."

Kıkırdıyor. "Sonunda olan biten her şey hakkında daha iyi hissetmeye başlamana sevindim. Senden çok şey istediğimi biliyorum ama aileye yardım etme şeklini takdir ediyorum."

"Sen de benim için aynısını yapardın," diyorum, artık bunun doğru olduğundan pek emin olmasam da.

Kardeşimi seviyorum ama o kusurlu bir adam. Yaptığı seçimlerin bir gün ona her şeye mal olacağını görmek için bir adım geri atamıyor.

Aiden mırıldanarak onaylıyor. "Arkadaşının evine ne kadar yakınsın? Bu gece hava oldukça kötüydü."

"Biliyorum." Yine hafiften yağmur yağmaya başlıyor ama görüş mesafesi hâlâ iyi ve Royce'un dairesinden o kadar da uzakta değilim. "Şu anda o kadar uzakta değilim. Trafik bu haldeyken belki on dakika daha sürer."

"Pekâlâ. Dominic'i arayıp endişelenmemesini söyleyeceğim."

"Teşekkürler, Aid. İyi geceler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Ellie. Eğer bu adam geri gelir ve daha fazla sorun çıkarırsa bana haber ver."

"Haber veririm."

Tam Royce'un binasının otoparkına dönüp bana verdiği kodu küçük kutuya girerken aramayı sonlandırıyor.

Kapı açılırken vınlıyor. İçeri giriyorum, çatı katına çıkan asansörün yanındaki ziyaretçi noktalarından birine park ediyorum.

Asansöre binerken derin bir nefes alıyorum. Royce'un beni gördüğüne sevineceğinden şüpheliyim ama en azından herkesten uzak bir geceye ihtiyacım olduğunu anlayacaktır. Bu yüzden onun dairesi var ve diğer herkes hâlâ evde yaşıyor.

Kapılar kayarak açılıyor ve Royce'un ön kapısının önündeki küçük fuaye ortaya çıkıyor.

Bavulumu yanıma çekiyorum, tote kalçama çarpıyor.

Ben kapıyı çalamadan kapı açılıyor, Royce dudaklarının arasında bir esrarla diğer tarafta duruyor.

Yanımdaki bavula bakıyor. "Burada ne işin var?" "Bir günlüğüne burada saklanabilir miyim? Lütfen?"

Bana baktığında yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bana sıkıca sarılmadan ve beni içeri çekmeden önce kapıyı daha geniş açıyor. Esrarı bana uzattı ve bavulu aldı. "Her ne oluyorsa,

Bunu atlatacağız."

Sigaramdan uzun bir nefes çekip, nefesimi vermeden önce dumanı bir saniye tutarken, keşke ona inanabilseydim diyorum.

Yolda yürürken başım çatlıyor, keşke geceyi yerel bir barın kabininde uyuyarak geçirmemiş olsaydım diyorum.

Boynumun dibinde sıkı bir düğüm var ve tüm vücudum kaskatı kesilmiş durumda. Böyle geceler geçirmek için çok yaşıyım ama Ellie'nin dün gece kendini nasıl tamamen kapattığını gördükten sonra başka ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilemedim.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açarken zihinsel olarak kendimi başka bir savaşa hazırladım. "Ellie?"

Kapıyı arkamdan kapatıp ayakkabılarımı tekmelerken evin içinden hiçbir ses gelmiyor. Yine de şaşırmadım. Bana sessizlik muamelesi yapmak tam ona göre bir davranış olurdu.

Her gün aramızdaki gerginlikle uğraşmaktan yoruldum. Sonunda birbirimizle anlaşabildiğimiz bir noktaya gelebilseydik hayat çok daha kolay olurdu.

Oturma odasına girdiğimde etrafıma bir göz attım, gece çantası dün gece ayrıldığında olduğu gibi yerde buruşmak yerine sehpanın üzerinde duruyordu.

"Ellie? Gel hadi. Konuşmamız lazım. Bu saçmalıktan bıktım." Hiçbir şey söylemedi.

Gürültü yok. Bana "*siktir git*" diye bağırmadı. Beni duyabildiğini ya da duysa bile umursadığını gösteren hiçbir şey yok.

İnleyerek mutfığa giriyorum ve lavabonun sağındaki dolabı karıştırıp baş ağrımı geçirecek beyaz ibuprofen şişesini arıyorum. Ellie'nin odasına gitmeden önce kafamın içinde çıldıran küçük çekiçlerin durması gerekiyor.

Terasta olabilir, bu da bana cevap vermemesini açıklar.

Bir hapi geri atıp suyla yıkadıktan sonra üzerime daha rahat bir şeyler giymek için odama gidiyorum. Elbisemi değiştiriyorum.

Ellie'nin kapısını çalmaya gitmeden önce eşofman ve bol bir tişört giydim.

Cevap vermiyor ama ben tokmağı çevirince kapı açılıyor.

Odaya adım attığımda kalbim boğazıma düğümlenerek olduğum yerde duruyorum. Yorgan yerdeydi ve kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırılmıştı.

Ya öldüyse?

Çalışanlarımdan hiçbiri bana birinin zorla girdiğini ya da Ellie'ye bir şey olduğunu söylemedi.

Sandalyeyi çekip odanın diğer tarafına fırlatırken kırmızıyı görüyorum.

Kapıyı yırtıp açtığımda Kara'nın yerde yattığını ve üzerine bir çarşaf örtüldüğünü görüyorum.

Onu omzundan tutup dolaptan dışarı çekerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Çarşafı çözüp üzerinden yırtıyorum, dolaba dönüp baktığımda Ellie'nin orada olmadığını görünce damarlarımda öfke dolaşıyor.

Kara'ya döndüğümde, iyi bir cevap vermezse onu pencereden atmaya hazırım.

"Burada ne oldu böyle? Ellie hangi cehennemde? Onu koruyan kişi sen olmalıydın, o zaman neden bir dolapta bağlısın ve o nerede?"

Kara çenesini yukarı kaldırdı, bakışları sertleşti, gözlerinin altında koyu halkalar oluştu. "Beni kim bağladı sanıyorsun?"

"Şu anda oyun oynayacak havada değilim," diyorum, sesim yükseliyor, banyoya doğru ilerlerken, Ellie'nin orada olmadığından emin olmak için içeriye bakıyorum, kafamı daha fazla karıştırmak için bekliyorum.

"Beni bağladı ve sonra çekip gitti. Kafasını toplamak için bir güne ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ve sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun?"

"Bilebilirim." Kara omuzlarını silkti ve ellerini ceplerine soktu. Bana bakarken omuzlarını geriye atıyor. "Yine de emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bilsem bile sana söylemezdim."

Odanın etrafına bakıp alçıpanda bir çentik gördüğümde ellerim yumruk oluyor. "Kimin kafası alçıpanın içinden geçti?"

Kara yüzünü buruşturdu. "Benim. Bana tekme attı."

Göğsümde küçük bir gurur kabarması oluyor ama öfke bunun önüne geçiyor.

"Peki neden bana onun nerede olduğunu söylemek zorunda olmadığını düşünüyorsun?" Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak kollarımı kavuşturuyorum. "Nerede benim

Kara?"

"Düşünmek için bir güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona ne yaptığının farkında mısın? Onu içten içe parçaladığın hakkında bir fikrin var mı? Dün gece karşımda duran kadın, çocukluğumuzdan beri tanıdığım Ellie değildi. O içten içe ölüyor ve senin umurunda bile değil!"

"İşte burada yanılıyorsun."

Bana bir şey söylemeyeceğini bildiğim için ondan uzaklaşıyorum. Ellie'ye sadık ve bunun için onu suçlamak istesem de, Ellie'nin yanında birinin olmasından memnun olan küçük bir yanım var.

Olmadığımı biliyorum.

Telefonumu almak için yatak odama döndüğümde Kara'nın sözlerini aklımın bir köşesine itiyorum. Rinaldo'ların izini sürmek ve kimsenin onu öldürmemesini sağlamakla uğraşırken Ellie'nin içten içe nasıl acı çektiğini düşünecek vaktim yok.

Bir molaya ihtiyacım var.

Yine de Ellie işler ne zaman çok zorlaşsa kaçıp gidebileceğini düşünüyor. Aiden hayatının çoğunu onu şımartarak geçirdi, sanki onu hizaya getirirse kırılacakmış gibi davrandı.

Porselen bebek olduğu günler sona erdi.

Dominic'i aradığımda telefon çalıyor. "Karımın dün gece gittiğini neden bana söylemedin?"

Dominic esniyor. "Seni aramaya çalıştım. Cevap vermedin. Aiden'i aradım ve bir şey bilip bilmediğini sordum. Onu arayacağını ve ne dediğini bana bildireceğini söyledi."

"Peki neden onu kendin aramadın?" Anahtarlarımı şifonyerin üzerinde düşürdüğüm yerden alıp garaja doğru ilerledim.

"İkimiz de biliyoruz ki kaçıyor olsaydı, denesem bile bana cevap vermezdi." İç geçiriyor ve arka planda bir şey kapanıyor, gürültü donuk bir gümbürtü. "Aiden beni geri aradı ve geceyi bir arkadaşı ve arkadaşının erkek kardeşiyle geçirdiğini söyledi."

"Cep telefonunu takip etmeye başla ve nerede olduğunu bulduğunda bana mesaj at." Aramayı sonlandırıp merdivenlerden garaja doğru koşmaya başladım.

Yatacak başka bir adam bulmak için dışarı çıkmıştı.

Suçluluk duygusu içimi parçalıyor, öfkeyle savaşa giriyor. Eğer dün gece ona gerçeği söyleseydim, bana yaşadığımız seksin sadece bir seks olduğunu düşünmeyebilirdi.

işlemsel. Ben gitmezdim, o da başka bir adam bulmak için çekip gitmezdi.

Bunu ilk ve son kez yapıyor.

Karımın arkamdan başkalarıyla iş çevirmesine izin vermeyeceğim ve bunu gözümün önünde yapmasına da kesinlikle izin vermeyeceğim.

Garaja girdiğimde ilk fark ettiğim şey kayıp Chevelle'im oldu.

Bir gün bunun bedelini ödeyecek ama şu anda tek umursadığım onu eve sürüklemek ve evliliğimizin nasıl bir şey olacağı konusunda onu doğru yola getirmek.

Bir bacağımı motosikletimin üzerine atıp telefonu kaskımdaki hoparlörlere ve mikrofona bağlarken Aiden'ı arıyorum.

Arama bağlandığında Aiden inliyor. "Saat sabahın altısı. Beni neden arıyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatarak garaj kapısını açmak için düğmeye basıp motoru çalıştırıyorum. "Ellie sana dün gece nereye gittiğini söyledi mi? Söylediğinde isteydim ve unuttum ama bu sabah ona şarj aleti getirmemi istedi ve eğer ona mesaj atmak zorunda kalırsam dünyanın en büyük pisliği olarak anılacağım."

Aiden kıkırdıyor. "Bana bir adres vermedi. Klinikteki kadınlardan birinin yanında kalacağını söyledi ama sanki şehirdeymiş gibi geldi."

Gülmeye zorluyorum kendimi. "Pekâlâ. Ona bir mesaj gönderirim. Teşekkürler."

Ben garaj yolundan çıkıp şehre doğru ilerlerken telefon görüşmesi sona eriyor.

Onu bulduğumda yine tartışacağımıza hiç şüphem yok. Nasıl yapacağımızı bildiğimiz tek şey bu gibi görünüyor, ama artık bu şekilde devam etmek istemiyorum.

Çok yorucu ve işler iyi gittiğinde ondan gerçekten hoşlanabileceğimi düşünüyorum. En azından birazcık.

Bir mesaj geliyor ve bakmak için kenara çekiyorum, Royce'un adresini gördüğümde inliyorum.

Tabii ki ona gidecekti.

Royce'la hiç iyi geçinemedim. Benden pek hoşlanmıyor ve onu kendi tarafıma çekmeye çalışmak Ellie'nin kız kardeşlerini etkilemekten çok daha zor.

Telefonumu bir kenara koyduktan sonra, ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadan Royce'un evine gidiyorum.

Apartman tepemde yükseliyor, cam panelli duvarlar güneş ışığını ve etrafındaki daha küçük kırmızı tuğlalı binaları yansıtıyor, içeri girmeden önce iki arabanın arasına park ediyorum.

Doğruca çatı katındaki asansöre yöneliyorum ve kata çıkmak için şifreyi giriyorum. Aiden bunu bana birkaç hafta önce Royce bir parti verirken vermişti. Bir daha kullanmak için bir nedenim olacağını düşünmemiştim ama asansör en üst kata doğru ilerlerken, ona sahip olduğuma seviniyorum.

Asansörden indiğimde öfkem geri geldi. Dizginlerimi sıkı tutuyorum ama kapıya gereğinden biraz daha sert vuruyorum.

Kapı açılıyor ve Royce bana bir bakış attıktan sonra kapıyı tekrar çarparak kapatıyor.

"Tanrı aşkına." Yumruğumu tekrar beyaz kapıya vurup açılana kadar çerçevenin içinde sallıyorum.

Ellie kollarını kavuşturup bana bakıyor. "Sadece bir gün yalnız kalmaya ihtiyacım var ve sen bunu bile bana veremiyor musun? Beni şehrin her yerinde takip ettiriyorsun, ne için? Ne senin umurunda ne de benim."

Yanından geçip koridordan misafir odalarına doğru ilerliyorum. İlk odada eşyaları odanın her tarafına yayılmış, dizüstü bilgisayar masanın üzerinde açık, hafif bir müzik çalıyor ve ekranda bir tür tıbbi dergi var.

İlk iş olarak bilgisayarını kapatıp koltuğun üzerinde duran çantaya koyuyorum.

Ellie arkamdan odaya giriyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Aynı şeyi benim de sana sormam gerekirdi." Arkamı dönüp şifonyerin çekmecelerini açıyorum, içindeki giysileri çıkarıp Ellie'nin bavuluna atıyorum. "Öylece kaçıp gidemezsin. Seni kızdırmak için ne yaptığım umurumda değil."

Alay ediyor. "Bunun beni kızdırdığın için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seni aldatmadığımı ve aldatmayacağımı söylediğimde beni dinlemek istemediğini düşünürsek."

Ellie ellerini havaya kaldırdı. "Ne olmuş yani? Striptiz kulüplerine gitmedin mi?"

Yerdeki son giysilerini de alıp bavula tıktırıyorum ve fermuarını çekiyorum. "Öyleydin ama bunun nedeni Aiden'ın etrafa yaydığı söylentileri öğrenmek için oraya gitmemi istemesiydi. Onlarla

arka ofiste. Tamamen örtünüyorlar ve ben odanın diğer tarafında kalıyorum. Mutlu musun?"

Ellie dudaklarını birbirine bastırıyor. "Eğer bunu bana ilk başladığında söyleseydin, şu anda bunu yapıyor olmazdık."

Bavulu yatağın üzerine atıyorum, telefonunu masadan alıp dizüstü bilgisayarıyla birlikte çantaya tıkıyorum. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi nasıl bilebilirim ki?"

"Sanırım yıllar içinde aile işlerinde bana güvenilebileceğini kanıtladım."

"Evet ama sen ve ben sürekli birbirimizi boğazlarken buna inanmakta zorlanıyorum."

İç geçirdi ve yatağın kenarına oturdu. "Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, Sean. Endişelenmemen için Dominic'e ya da bir başkasına mesaj göndermeliydim ama incindim."

Gözlerindeki samimiyeti görerek önünde duruyorum. "Aramızdaki bu gidip gelmelerden bıktım artık."

"Ben de." Bir elini saçlarında gezdiriyor, gözleri sulanırken bakışlarını üzerimizdeki parlak ışığa çeviriyor. "Sadece yapabileceğim en mutlu hayatı yaşamak istiyorum, sevgisiz bir evlilikte bile."

"Arkadaş olmakla başlayalım." Boğazımı temizliyorum, çantalarını iki elime alıyorum. "Hadi eve gidelim."

"Beni aldatmama konusunda ciddiym, Sean."

Bakışlarını karşılayarak başımı salladım. "Birbirimizle seks yapacağız. Başka kimseyle değil. Ve birbirimizi öldürmek istemeden nasıl yaşayacağımızı bulmaya çalışacağız."

"Bu işin yürümesinin tek yolu yattığın tek kişinin ben olmam. Aksi takdirde, bu işi cehenneme çeviririm, ittifakın canı cehenneme."

Onunla birlikte apartmandan çıkarken, tehdidinden bir an bile şüphe duymuyorum.

Karyolayı sarsan şiddetli bir gürültüyle yatakta doğruldum ve geceye karşı gözlerimi kısarak baktım.

"Güzel," diyor yumuşak bir ses, iri yarı biri yatağın üzerinde beliriyor, yüzü siyah örgü bir kar maskesinin ardına gizlenmiş. "Uyanmışsın. Ben de seni bekliyordum."

Sesi derin ve hırıltılı, insanların günde bir paket sigara içerek elde ettikleri türden bir ses.

Yana doğru hamle yapıyorum, kalbim boğazıma kaçıyor ve bedenim kaçmam için çığlık atıyor.

İri bir el bileğime dolanıyor ve beni geri çekiyor. "Bu aptalcaydı, Ellie. Bunun olması gerekenden daha zor olmasını istemedim. Eğer uslu bir kız gibi davranırsan, sana iyi davranacağım. Söz veriyorum."

Ayağımla tekme atıp çenesini yakaladım. "Siktir git."

Bileğimi kavrayışı, kıpırdanıp kendimi yataktan atmama yetecek kadar gevşiyor.

Adam ayağa kalkıp kapıya uzanmamdan daha hızlı bir şekilde yatağın ayak ucuna doğru ilerliyor. Beni belimden yakalayıp tekrar yatağa fırlattığında irkiliyorum.

Başım yatağın yanındaki komodine çarpıyor, tekrar doğrulmak için mücadele ederken görüşümde yıldızlar dans ediyor.

Başıma aldığım darbe çok sertti ve kendimi yataktan tam olarak kaldıramıyorum.

"Uslu durman gerekecek Ellie," diyor ve bana bakarken başını sallıyor. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama bana fazla seçenek bırakmıyorsun, değil mi?"

Yerden kitaba benzeyen bir şey alıyor ve komodinin üzerine koyuyor.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama eliyle ağzımı kapatıp beni yatağa geri yatırıyor.

Boncuk gözleri maskedeki küçük deliklerden bana bakıyor. "Eğer ses çıkarırsan, seni hemen şimdi burada öldürürüm."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ağızma tükürük doluyor. Tırnaklarımı kalın siyah eldivene geçirmeye çalışarak elini pençeliyorum.

Ellerimi koparıp başımın üzerinde tutarken alçak sesle kıkırdaması omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Karşı koymaya çalışabilirsin ama kurtulmanın hiçbir yolu yok. Burada işim bitene kadar olmaz."

Battaniyeleri tekmeleyerek çırpınıyorum.

İç geçiriyor. "Bunu neden zor yoldan yapmak zorunda olduğumuzu bilmiyorum Ellie, ama eğer istediğin buysa, o zaman böyle olacak."

Adam elini cebine atıyor ve pencereden giren ay ışığını yakalayan kavisli kenarlı bir bıçak çıkarıyor.

Tekrar saldırmadan önce bir an hareketsiz kalıyorum, bıçağı elinden alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Ağır iç çekişi midemi bulandırıyor. "İşbirliği yapacağını düşünmemiştim ama hayatına bundan daha fazla değer verdiğini sanıyordum."

Kıkırdayarak arkasını dönüyor ve yumruğunu karnıma indiriyor, etrafında kıvrılıp nefes almaya çalıştığımda sırtıyor, ancak eli ağızımı kapattığı için nefes almam imkansız.

"Şimdi yapacağın şey iyi bir kız gibi davranmak ve çeneni kapalı tutmak. İşe yaramaz kocanın şu anda burada olmadığını ve güvenlik görevlilerinin hiçbirinin evde olmadığını biliyorum. Özellikle de geçen hafta yaptığın numaradan sonra seni yakından izleyecek birileri vardır diye düşünüyorsun."

Bir nefes daha alırken gözlerim açılıyor, kıkırdamadan dururken karnıma ağrı giriyor.

Mücadele etmeye devam edersem bu işin sonu benim için kötü olacak.

Ne istediğini bilmiyorum ama beni öldürmek istediğini sanmıyorum. İsteseydi çoktan yapardı.

Burada olmasının başka bir sebebi var.

"Seni bir süreliğine bırakacağım ve sen de çeneni kapalı tutacaksın. Bağırırsan bile dışarıdaki gardiyanlar seni duymayacak."

Elini ağızımdan çekerek benimle kapı arasında duruyor.

Adam makyaj masasına doğru ilerliyor ve sandalyeyi yere çekerek odanın ortasına koyuyor.

Bana geri döndüğünde eli pazuma dolanıyor ve beni yataktan çekiyor. Beni sandalyeye doğru sürüklüyor, beni sandalyeye zorla oturturken eli omzuma gidiyor.

"Şimdi, bu iş şöyle olacak. Burada oturacaksın ve biraz sohbet edeceğiz. Ondan sonra belki özgür olacaksın ama henüz karar vermedim. Senin kadar güzel birini öldürmeyeli uzun zaman oldu."

Göğsüm sıkışıyor ve oda inanılmaz derecede büyük görünüyor, benimle odanın dışındaki kapılardan herhangi biri arasındaki mesafe her zamankinden daha büyük.

Elini bırakmadan önce omzuma daha sert bastırıyor. "Ve eğer konuşmaya devam edersen, dilini koparırım."

Muhtemelen o beni yakalamadan önce kapılardan birine ulaşabilirdim ama o uzun boylu. Onun bir adımı benim iki adımına eşit.

Yerden ip gibi görünen bir şey almak için eğildiğinde, gömleği beline sıkıştırdığı parlak tabancayı görmeme yetecek kadar yükseliyor.

Ayağa kalkıyor ve köşedeki lambalardan birini yakıyor, vitray gölgenin altından süzülen loş ışık zeminin küçük bir bölümünde parlıyor.

Bana doğru yürürken onu loş bir şekilde görebilmek için yeterli.

Sertçe yutkunuyorum, vücudum geriliyor. "Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorsun, değil mi? Eğer para istiyorsan, sana para bulabilirim. Patronun her kimse ondan kurtulmanın bir yolunu arıyorsan, bunu da yapabilirim."

Adam kendi kendine mırıldanıyor, ipi vücudumun üst kısmına doluyor ve sıkıca bağlıyor. "Biliyor musun, benimle işbirliği yaptığında bu çok daha kolay oluyor."

Tam ayak bileklerimi sandalyenin ayaklarına bağlamak için diz çöktüğü sırada dizimi sertçe yüzüne doğru kaldırıyorum.

Geriye yaslanırken çıkardığı iniltiden önce mide bulandırıcı bir çıtırtı geliyor. "Lanet olsun, seni aptal kaltak."

Bana arkadan vurdu. Başım yana savruluyor, ağızma metalik bir tat doluyor ve yüzümün yan tarafında acı çiçekleri açıyor. Yanağım sıcak ve gözümün kenarlarında yaşlar yanıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, seni aptal sürtük." Bana ters ters bakıyor, sanki burnu tıkalı bir şekilde konuşuyormuş gibi.

Ayaklarına kan tükürüyorum, elini kaldırdığında gülüyorum. "Devam et ve tekrar yap. Bu lanet sandalyeden kalktıgımda seni öldüreceğim."

Topuğunun üzerinde dönüp banyoya dalıyor, tuvalet kâğıdı rulosunu kocaman bir tomar halinde çekerken tutucuya çarpıyor.

Eğer yanağımda bir el izi olduğundan emin olduğum bir sandalyeye bağlı olmasaydım, adamın maskesinin altından bir tomar tuvalet kâğıdı çıkarmasını komik bulabilirdim.

Bana sırtını döndüğünde, gözyaşlarımı tutarak derin bir nefes alıyorum.

Sandalyede kayarken nefesim kesiliyor, ip hareketlerle derime daha da batıyor. Sert bir his veriyor, derimi kesiyor, ben hareket ettikçe kan çıkıyor.

İpler gevşetilemeyecek kadar sıkı ama şu anda elimdeki tek seçenek bu gibi görünüyor.

Adamı konuşturmaya devam et.

Bakalım ipleri yeterince gevşetebilecek miyim ve sonra bir silah bulmaya çalışacağım.

Etrafıma bakındım, birkaç adım ötede bıçağı gördüm. Gövdem sandalyeye bağlıyken ona ulaşmamın imkânı yok. Ayaklarımla bile ulaşip almaya çalışamıyorum.

Komodinlerin üzerindeki lambalar biraz hasar vermek için yeterli olabilir ama önce onlara ulaşabilmem gerekir. Kitaplıkta bazı ağır dekoratif eşyalar var.

Ve yatağın altındaki küçük kasada saklı bir silah var.

Ona ulaşabilirsem, bu işi bitirebilirim ama bağlıyken ona ulaşmanın bir yolu yok.

Adam odaya geri döndüğünde, başını yoldan uzak tutuyor, bir bacağına yaslanırken diğerini bağlıyor.

"Seni buraya kim gönderdiyse beni öldürmeni ya da çok kötü yaralamanı istemiyor; aksi takdirde şu anda dilimi kaybetmiş olurdum. Bu da demek oluyor ki iplerini elinde tutan güçlü biri var, değil mi?"

Bıçağı alıp önümde dururken hiçbir şey söylemiyor.

Adam parmağını bıçağın ağzında gezdirdikten sonra parmağını bana çeviriyor ve derideki kesiği gösteriyor. "Sence bu, benim senin canını yakacağını düşündüğüm kadar acıtacak mı? Umarım acır."

Kalbim hızla çarpıyor, göğsüm sıkışıyor. Çığlık atmak istiyorum ama biliyorum ki o haklı ve etrafta beni duyacak kimse yok. Turlar atılıyor ama burası devasa bir mülk ve bu adam bir şekilde görünmeden buraya girmiş.

"Sen hasta bir piçsin."

Elini kalbine götürüyor. "Bu bir kadından aldığım en iyi iltifat olabilir."

"Kadınlar senden hoşlanmıyor mu?" Alay ediyorum, gözlerimi deviriyorum ve bunun onu sadece çileden çıkaracağını biliyorum. "Bir düşünsene. Kadınlar, gecenin bir yarısı uyuyan bir kadına saldırma ihtiyacı hissedecek kadar küçük bir aleti olan bir adamdan hoşlanmıyor. Ne kadar acınası."

Bana yaklaşırken gözleri öfkeyle parlıyor. Kırık burnundan kan kokusu yayılıyor. "Ne kadar kaltak gibi davranırsan, o kadar canını yakacağım."

Onu konuşturmak ve oyalamak, silaha ulaşamadığım için bu işten canlı çıkmak için tek şansım olabilir.

Eninde sonunda Sean eve gelmek zorunda kalacak. Sabah kahvaltıya gelmediğimde beni arayabilir.

Ya da Kara uyanacak ve beni kontrol edecek. Gerçi bunu yapıp yapmayacağını bilmiyorum. İkimiz de ben evdeyken bana daha fazla alan bırakacağı konusunda anlaşmıştık.

Arkadaşlığımızın da tamamen düzelip düzelmeyeceğini bilmiyorum.

Adam mırıldanıyor ve yatağıma oturuyor, elini çarşafların üzerinde gezdiriyor ve orada kan bırakıyor. "Belki de onun yerine seni öldürmeliyim."

"Ve patronunu kızdırma riskini mi alayım? İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Parayı ve yeni bir hayat şansını bile kabul etmezken."

Patronu beni öldürmesini istemese de gözlerinde, aldığı emirlere rağmen bunu yapabileceğini düşündüren bir parıltı var.

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum. Burada bir saat yok ve telefonum komodinın üzerinde şarj oluyor.

Tek yapabildiğim yakında birinin gelmesini ummak.

Adam tekrar ayağa kalkıyor, önüme geçiyor ve bıçağı uzatıyor. "Sana rahatlamamı söyledim ama bence bunu yapmazsan daha eğlenceli olacak."

Sandalyede sallanıyorum, kendimi yana atmaya ve kırılmasını ummayı düşünüyorum. İp çıplak kollarımı ısırtıyor, sürtünme donuk bir ağrıya neden oluyor. "Buna pişman olacaksın."

"Sana çenenin kapamamı söylemiştim," diyor, bıçağı yanağıma doğru sürüklerken sesi alçak ve ölümcül. "Bu gece katı emirlere uymak zorunda kalabilirim ama bir gün patronum seni umursamayı bırakacak ve o zaman seni bulacağım ve seninle zaman geçireceğim. Şimdiden adımları haykırdığını duyabiliyorum."

Bıçaktan ürküm. "Ölmeyi tercih ederim."

Gülüğü yumuşak. "Şanslısınız ki eğlencenin başlama vakti geldi ve inanın bana, canınız yanacak."

"Eğer çılgılık a t a r s a n , seni öldürürüm." Sırıttıyor, bıçağın ucunu yüzümün ve kolumun yan tarafında gezdiriyor, ipin üzerinden atlayıp elimin arkasında duruyor.

"Peki ya patronun? Beni öldürmeni istemeyecektir. Kendin söyledin." Olabildiğince hareketsiz duruyorum, makyaj sandalyesinin kollarına tutunuyorum.

İç geçiriyor, ucu batırıyor ve derimin ortasında küçük bir nokta bırakıyor. "Artık umurumda değil. Eminim beni affedecektir. Bir Lynde sürtüğünün ölmesi oyunu mahvetmek için yeterli değil. Senin kız kardeşlerin var."

"Kız kardeşlerimden uzak dur." Kafamı öne doğru çarpıp çenesini yakaladım.

Göt herif beni yatağa fırlattığında komodine çarptığım için başım zaten ağrıyordu ama şimdi daha çok ağrıyor. İnliyorum ve arkama yaslanıyorum, eli kafasına doğru uçarken hala ona bakıyorum.

Avucunu siyah örgüye bastırıyor ve çektiğinde elinin yıpranmış çizgilerinde kıpkırmızı lekeler var. "Onlarla vakit geçirmekten keyif alacağım."

Yanağımın iç tarafını ısıyorum, kanın tadı tekrar ağzıma doluyor. Ona Long Island'dan SoHo'ya kadar duyulabilecek tehditler savurmamak için yapabildiğim tek şey bu.

Bu lanet ipten kurtulduğumda ölü bir adam olacak.

Sandalyede tekrar kayıyor, öne doğru eğiliyor ve iplere karşı zorlanıyorum. Kaba lifler derime daha da batıyor, kan kollarımdan aşağı damlıyor.

Kıkırdıyor ve kanlı elini yüzümün yan tarafına, daha önce bana vurduğu yere siliyor. "Acınası kocan cesedini bulduğunda üzerindeki izim hakkında ne düşünecek?"

"Önce ben seni öldürmezsem, o öldürecek."

Sean'la yakın bir ilişkim olmasa da, onun özünde bir mafya adamı olduğunu biliyorum. Birinin karısını öldürmesine ve bunun yanına kâr kalmasına asla izin vermezdi. Onları dünyanın öbür ucuna kadar avlar ve zamanını onlara bunu ödetmekle geçirirdi.

Bu işten kurtulamasam bile Sean'ın, o ya da patronu kız kardeşlerimden birine zarar vermeye kalkışmadan çok önce onu yakalayacağını düşünmek içimi rahatlatıyor.

Adam gülüyor ve başını sallıyor. "Gece bitmeden önce üzerinde çok daha fazla marka olacak olması çok kötü. Kocan seni başka bir adama ait olduğunu bilmeden göremeyecek."

"Monolog yapman bittiyse, buraya ne halt etmeye geldiysen onu yap."

Diğer yanağıma tokat atıyor, yapışkan ve kanlı avuç içi sertçe birleşerek başımı diğer tarafa çeviriyor.

Yüzümün her iki tarafı da ağrıyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor ama bu adama gözyaşlarımla tatmin olma fırsatı vermeyeceğim, aradığı şey bu olsa bile.

Aiden beni bundan daha güçlü olmam için yetiştirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kalbim göğsüm patlayacakmış gibi hissedene kadar dörtünela koşuyor.

Adam sağ elimin arkasına çapraz bir çizgi çiziyor. Daha uzun oturuyorum, kaçmak isteyen acı tıslamasını tutuyorum.

Gülüyor ve ilkinde dik bir başka çapraz çizgi kesiyor.

X çizgisi boyunca kan birikiyor ama kesikler sığ. Acı bir kağıt keşiğinden daha kötü değil, ama vücudumun her yerine yapmayı planladığı şey buysa, daha çok acıtacak.

Acıyı hissetme. Sadece derin bir nefes al ve bunu atlatmaya çalış.

Aiden beni ve kardeşlerimi işkenceyle eğitmek için zaman harcadı. Bunun bizim iyiliğimiz için olduğunu söylerdi. Düşmanın bize yaşatacağı her şeyi atlatabilmemiz gerektiğini söylerdi.

Bu hiçbir şey değil. Daha kötülerini de yaşadım. Saatlerce sorgulandım ve kemiklerim kırıldı.

Önümdeki adam, Aiden için çalışan bazı eğitmenlerle kıyaslanamaz bile.

"Biliyorsun, bu kesikler çabuk iyileşir." Adam sol elime geçiyor ve aynı izi taşıyan deriyi kesiyor. "Kabuk bağlayacaklar."

Günün sonunda, bir ya da iki hafta içinde orada olduklarına dair hiçbir iz kalmayacak."

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes daha alıyorum. Nefesimi tuttukça ipler daha da gevşiyor.

Odanın diğer tarafına doğru yürüyor ve kitaplıktaki altın renkli resim çerçevelerinden birini alıyor. "Sen ve kız kardeşlerin hepiniz çok güzelsiniz. Ağabeyinizin hepinizi evlendirmeye başlamamış olması bir mucize."

Resmi yere fırlatıyor ve cam kırılınca gülüyor.

Alyanslarımı sakladığım soluk leylak rengi kaseyi eline aldığı anda alay ediyor.

"Bu noktada kocanın seni becermeye istekli olması bile bir mucize." Yüzükleri yere atıyor ve bir tanesini tekmeleyerek odanın içinde başka bir yere uçuruyor.

Lütfen havalandırmaya kaçmayın.

"Sean seni eline geçirdiğinde derini yüzecek. Derimi nasıl çizdiğine bir kez bakacak ve seni öldürecek. Umarım seni keserken acele etmez. Sinirlendiği zaman tam bir piç oluyor."

Derin bir nefes daha alıyorum, adam tabağı duvara fırlatırken iplerin arasında daha fazla kıpırdanıyorum.

Adam sırtıyor ve kolunu raflardan birinin üzerinden geçirerek kitaplarımı yere savuruyor.

Dizüstü bilgisayarımı masadan söküp yere düşürdükten sonra botunun topuğunu masaya vuruyor. Çıtırtı odayı dolduruyor, dizüstü bilgisayar çarpmanın etkisiyle kendi üzerine çöküyor.

Bana döndüğünde gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Sen ve babanı katleden adam nasıl bir araya geldiniz? Patronum bu durumda bir gariplik olduğunu düşünüyor."

"Birbirimize aşık olduk." Ses tonumu sabit ve dengeli tutuyorum, tüm dikkatini bana verdiğinde kurtulma çabalarım yavaşlıyor. "Bir gün kliniğe geldi ve konuşmaya başladık, sonra bir şey diğerine yol açtı."

Adam bıçağını duvardaki tabloların birine saplıyor, tuvale doğru sürüklüyor, yırtılma sesi midemi bulandırıyor.

En sevdiğim tabloların biriydi ve şimdi onu yok etti.

Eşyalarımı yok etmesinin beni üzmemekten ve Sean'a kimse yokken neler yapabildiğini göstermekten başka bir amacı yok.

beni izliyor.

Bundan sonra bir an bile yalnız kalabileceğimi sanmıyorum.

Adam dilini şaklatarak tekrar bana yaklaşıyor. "Buna tam olarak inanmıyorum. Söylentilere göre Aiden Sean'la evlenmene kızmış, her ne kadar ikisi dost olarak bilinse de."

"Artık değil." Aiden ve Sean'ın geçinemediği düşüncesine üzülmüştüm gibi görünmeye çalışıyorum, oysa gençken tam da bunu dileyerek yıllarımı geçirmiştım. "Aiden Sean'ı arka cebinde tutuyordu ama onlara asla sadık olmadı."

"Peki ya sonra?" Önümde durdu, ayağını benimkinin üzerine bastı. Herhangi bir şeyi kıracak kadar sert bastırmıyor ama ayağımdaki hissi sıkıştırmadan dolayı kaybetmeye başlıyorum.

Bu iğrenç işkence her ne haltsa devam ettiğinde en azından bir parçam uyumuş olacak.

"Sonra evleneceğimizi öğrenince Sean'ı öldüreceğini söyledi. Kötü bir kavgaya tutuştular. Sean'ı öldürmemesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Eğer onunla evlenirsem bir daha ikimizle de konuşmayacağını söyledi."

Adam boğazının arkasından bir ses çıkarıyor.

Bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum ama hayatımızdaki herkese anlatılan hikâye bu.

Düğünde olan insanlar bile bu hikayeyle beslendi.

Teras kapısına yönelip bahçeye bakarken onu izliyorum. Vücudunun sertleşmesi bana dışarıda birinin olduğunu düşündürüyor.

Şimdi çılglık atmanın tam zamanı ama belindeki silahı unutmuş değilim.

Kimse beni kurtarmak için buraya gelemeden beni öldürebilir.

Onun dikkati üzerimdeyken, iplere karşı kıvranmaya devam ediyorum ama derimi keserek emmeye başladıkları kanla bile hala gevşemiş gibi görünmüyorlar.

Bana geri dönüyor. "Burada seninle olduğuma dair hiçbir fikirleri yok." "Biliyorum."

Kıkırdaması omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderiyor. "Kocan gecenin bir yarısı uzakta olduğuna ve senin için evde güvenlik bulundurmadığına göre seni pek umursamıyor olmalı."

"Sean'ı neden önemseydiğini anlamıyorum zaten. Benim için buradasın, değil mi?"

Omuz silkiyor, bıçağın ucunu boğazıma dayıyor, başım dönmeye başlayana kadar damara bastırıyor. Bıçağı çektiğinde yıldızlar görüşümde dans etmeye başlıyor.

Adam eğilip bacağıma *bir X işareti* daha çizerken yüzünü benden uzak tutuyor. "Ailen bir savaşın eşiğindeyken kardeşinle kavga başlatman bence ilginç."

Bıçağı koluma doğru sürüklemeyen önce diğer b a c a ğ ı m a *bir X işareti* daha koyuyor. İpi sıyrıyor ama onları kesecek kadar yakın değil.

Deri kaplı parmakları omzumu kavrayıp beni yerimde tuttuğunda, boğazımda safra yükseliyor.

"Kimi kurtaracağını sanıyorsun sen?" diye soruyor bıçak iç çamaşırımın ince askılarının altından kayarak onları keserken.

"Bunun için öleceksin."

Gülüyor, bıçağın ucu omzuma o kadar derin saplanıyor ki acıdan inlemekten kendimi alamıyorum. "Hayatının geri kalanında damgalanacaksın, Ellie. Bu kesikler diğerleri gibi geçmeyecek. Lanet hayatının sonuna kadar Noah'ın baş harflerini taşıyacaksın."

Bıçak derime saplanıyor, *NR*'yi derime oyuyor.

Başım dönüyor, yıldızlar tekrar görüş alanıma giriyor. Bıçaktan uzaklaşmaya çalışarak geriniyorum ama beni orada tutuyor, harfleri ikinci kez oyuyor.

Kan sırtımdan aşağı akıyor, yapışkan ve sıcak.

Acıya karşı o kadar sert ısıyorum ki dişimi kıracağımdan emin oluyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Ancak o uzaklaştığında kesik kesik nefes alabiliyorum ama bu yıllardır yaşamadığım türden bir acı.

İpleri keserken ne yaptığını zar zor fark ediyorum.

Çenemi avucunun içine alıyor. "Kocana söyle, Noah onu da öldürecek."

Ben sandalyeden yere yığılırken adam oradan ayrılıyor. Kendimi banyoya doğru sürüklerken omzumdaki acı vücudumu saran bir ateş gibi hissediyorum.

Soğuk küvete doğru yığılıp, kanı silmek için bir havluya uzanırken, Sean'ı aramak için telefonumu bulmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum.

Bu evde tek başımayım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kendimi kurtaran ben olmalıyım.

Babamın ^{evinden} taşındığımdan beri ^{EVE GİTMİYİ HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM} ama şu anda kendimi dev bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum ve tek seçeneğim ya içine atlayıp ölmek ya da bir şekilde duvara tırmanıp sağ salim dibe ulaşmayı ummak.

Yumruğum anahtarlarımın üzerine kapanıyor, küçük dişler avucumun içine giriyor.

Eve gelmek yerine bara gitmeliydim. Birkaç kadeh içki Ellie'nin başıma açacağı belalarla başa çıkabilmem için beni daha iyi bir ruh haline sokabilirdi.

Ama onsuz geçen bir hafta beni alışık olmadığım bir şekilde huzursuz hissettirdi.

Aramız bozuktu ve şimdi daha da bozuk.

Onunla tek kelime etmeden geçirdiğim bir hafta onu iyi bir ruh haline sokmayacaktı ama telefonu her elime aldığımda ve onu aramayı düşündüğümde bir şeyler ters gidiyordu. Sanki karım olmasına rağmen onu aramak bana düşmezmiş gibi hissediyordum.

İçimi çektim ve içeri girdim.

"Ellie?" Cevap yok.

Cevap gelmedi. Her şey o kadar sessizdi ki bir an için burada olmadığını düşündüm. Yine de dışarı çıkmış olamaz. Güvenlik ekibi ben yokken onu ev hapsinde tutmak için kesin emir almıştı.

Bu da muhtemelen onu kızdırdı ve pencereden kaçmasına neden oldu.

"Ellie?" Işıkları yaktım ve merdivenleri çıktım, döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu.

Kapısının önünden geçerken yumuşak hıçkırık sesleri geliyor.

İlişkimiz hakkında ağlamayı kesmesini dileyerek burnumun kenarını çimdikliyorum. Bu geceyi ağlayarak geçirdiği ilk sefer değil ve son olacağından da şüpheliyim.

Ama artık hayatımız bu.

Hoşuna gitse de gitmese de -ki bunu kabullenmeye başladığını sanıyordum -İşte geleceğimiz böyle olacak.

Omuzlarım çöküyor, kendi odamın kapısını iterek açıp doğruca duşa girerken yorgunluk çöküyor. Seyahat etmekten en çok nefret ettiğim şey, her seferinde cildime yapışan o his. Sanki ilk bir iki gün asla yeterince temizlenemeyecekmişim gibi geliyor.

Kaynar suyun buharı aynanın üzerinde sisli bir tabaka oluşturuyor.

Duşa girmeden önce kıyafetlerimi çıkarıp köşedeki sepete atıyorum. Sıcak su sırtımdan aşağı akıyor ve düğümlerin bir kısmını çözüyor.

Saçlarımı geriye doğru tararken, duşun gürültüsünden bazı yumuşak hıçkırıklar yükseliyor.

İnleyerek duvara yaslanıyorum.

Bu evliliğin bu kadar imkânsız olacağını düşünmemiştim.

Belki de ondan benimle gelmesini istemeliydim.

Gerçi seyahati planlarken onun benimle gelmek isteyeceğini düşünmemiştim. İrlanda'da sahibi olduğum otellerden biriyle ilgili bazı işleri halletmem gerekiyordu. Bir otele hapsolmuş ve sıkılmış olacaktı ama belki de bu, burada tek başına olmaktan daha iyi olurdu.

"Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Duvarı itip saçıma biraz şampuan sürerken, Ellie konusunda ne yapmam gerektiğini düşünüp duruyorum.

Su soğuk akıyor ve evin içinde bir gürültü yankılanırken dışarı çıkıp havluyu kalçalarımın sarıyorum.

Kapıyı hızla açıp koridora fırlıyorum ve Ellie'nin kapısına yumruk atıyorum. "Orada neler oluyor, Ellie?"

"Git buradan!" Sesi yüksek, ama bağırışının ardından gelen bir soluk sesi tüylerimi diken diken ediyor.

İçeride ters giden bir şeyler var.

Kapı kolunu çeviriyorum ama kilitli. "Kapıyı aç. Beni içeri al." "Az önce bir şey düşürdüm."

"Sanki koca bir dolabı devirmiş gibiydin." Düğmeyi tekrar çevirmeye çalışıyorum ama yine de zorlukla kımıldıyor. "Ellie. Eğer bir şey varsa bilmek istiyorum. Sadece kapıyı aç."

"Hayır. Beni yalnız bırak, lütfen. Ben iyiyim."

Ancak, yumuşak bir nefes alıp verdiğiğinde, midemin dibinde bir çukur açılıyor ve doğruca yere düşüyor.

İyi davranmayı bıraktım.

Hışım la odama girerken, komodinden kapının ana anahtarını almadan önce bir çift basketbol şortu giymek için bir saniyemi ayırıyorum.

Birkaç dakika içinde kapısını açtım ama gördüğüm şey beni durdurdu.

Terasın kapısı açık, soğuk hava odayı dolduruyor.

Çarşaf lar yatağ a ve yere dağılmış ama hepsi kanla lekelenmiş. Kıp kırmızı el izleri kumaş boyunca sürükleniyor.

Kitaplıkların dibinde kırılmış cam ve seramikler var ve odanın ortasında bir sandalyeden ve bir ipten banyoya uzanan kanlı bir iz var.

"Ellie!"

Kanlı izleri banyoya kadar takip ediyorum, ancak kapının da kilitli olduğunu görüyorum.

İçeri dalmak yerine nefes alıp kapıya yaslanıyorum ama şimdiden en kötüsünden korkmaya başladım.

En azından ölmemiş.

Henüz ölmedi.

"Ellie, bana içeride her şeyin yolunda olduğunu söylemeni istiyorum."

"Sana beni yalnız bırakmanı söylemiştim." Sesi kesiliyor, kapının diğer tarafından bir hırıltı ve ardından keskin bir tıslama geliyor.

Bir an bile düşünmeden anahtarı kilide sokup çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Ellie lavabonun kenarında oturuyor, sırtı aynaya dönük, kaşkol u göğsünden sarkıyor ve askıları aşağıya sarkıyor.

Kanlı ve morarmış, her iki yanağında da tokat yemiş gibi görünmesine neden olan izler var. "Sana içeri girmemeni söylemiştim."

"Burada ne oldu böyle?" Önünde duruyorum, morluklarını daha iyi görebilmek için yüzüne uzanıyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

"Önemli değil, tamam mı? Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

Alay ederek çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Fark eder. Seni kim incitti, Ellie?"

Sakin kalmaya çalışıyorum ama şu anda patlamak istiyorum. Bağ ırmamak için kendimi zor tutuyorum ama şu anda buna ihtiyacı yok.

İsteyeceğim son şey onun duvarlarını daha da yükseltmesi - özellikle de bu gibi şeyleri benden saklaması anlamına geliyorsa.

Ellie benden uzaklaşırken tıslıyor ve işte o zaman sırtına bakabiliyorum.

Ellerimi yumruk yapıp çenesini düşürdüğümde görüşüm kırmızıya boyanıyor. "Ellie."

Alt dudağı titriyor, sulu bakışları bana dönüyor. "Bak. Lütfen beni yalnız bırak. Bununla başa çıkabilirim. Bana yardım etmene ihtiyacım yok."

"Hayır." Derin bir nefes alıp ondan uzaklaşarak duşun yanındaki raftan bezlerden birini aldım. Sırtındaki kesiklere bastırmadan önce ılık suyla ıslatıyorum. Kanı sildikçe sırtındaki baş harfleri görmek daha kolay oluyor. "NR. Lütfen bana bunun düşündüğüm anlama gelmediğini söyle."

Ellie yere bakarak başını sallıyor. Ben yaradan sızan kanı temizlerken çenesi sıkılıyor ve keskin bir nefes alıyor.

"Onu öldüreceğim." İç çekerken bakışlarını karşılıyorum.

"Ona tek başına ulaşamayacaksın ve bunu sen de biliyorsun." Bu sözleri söylerken canı yanıyormuş gibi geliyor ve bu durumdan nefret ediyorum.

Eğer acıyı dindirebilseydim ve onun yerine Noah'ın baş harflerini takabilseydim, takardım.

Sonunda onu elime geçirdiğimde ölecek. Kimse evime girip karıma zarar veremeyecek. Ellie'nin yüzündeki kırık ifadeyi bir daha görmek istemiyorum. Bu o değil ve ona ait değil.

Dolabı açıp ilk yardım çantasını çıkarmadan önce kanı temizlemeyi bitiriyorum. "Üzerine bir bandaj koyacağım, sonra da dikiş attırmak için hastaneye gideceğiz."

"Hayır." Sanki onu inciten benmişim gibi dokunuşumdan geri çekiliyor. "Hastaneye gitmiyoruz."

"İyi o zaman. Kliniğe o zaman."

"Oraya da gitmiyoruz." Yanağından aşağı süzölmeye cüret eden bir damla gözyaşını silmek için elini uzatıyor. "Bunu kimse bilmemeli, Sean. Eğer insanlar bunu öğrenirse, bu sadece Noah'a daha fazla güç verir."

"Birine nasıl dikiş atılacağını bilmiyorum."

Ellerimi itti ve ilk yardım çantasına uzanarak antiseptik çıkardı. "Önce bunu bölgenin üzerine dök."

Şişeyi ondan alırken bunun kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. "Ellie, eğer bunu diken ben olursam çirkin bir yara izi kalacak."

"Her halükarda çirkin bir yara izim olacak." Sırtını daha çok bana dönecek şekilde döndü. "Sadece şu lanet antiseptiği dök. Bu işi bitirmek istiyorum."

Kapağı çıkarıp bana uzattığı gazlı bezlerden birini alırken midemde sıkı bir düğüm oluşuyor. "Bence bunu yapması için başka birini bulmalıyız."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu başka kimse görmeyecek."

"Bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum." Antiseptiği gazlı bezin üzerine döküp yarayı temizliyorum. "Eminim bunu kim yaptıysa Noah'a yapıldığına dair kanıt göndermiştir. Emri veren ben olsaydım adamlarımdan bunu isterdim."

Bana bir iğne ve iplik uzatırken yanaklarındaki son kızarıklık da süzülüyor ve onu solgun bırakıyor. "Harika."

"Vermemiş olabilir." Titreyen parmaklarımla iğneyi ondan alıyorum.

Yapmak istediğim son şey onu daha fazla incitmek ama hastaneye gitmek konusunda haklı. Eğer bunu yaparsak, haber bir yangın gibi yayılacak. New York'ta ailesiyle bağlantısı olan herkes onun damgalandığını öğrenecek.

İğneyi derisinden geçirmeden önce derin bir nefes alarak iğneyi geçiriyorum.

Ellie acıya karşı ısırıyor, arada bir tıslıyor ama irkilmiyor. İğnenin her batışını bir profesyonel gibi karşılıyor ve bir an için böyle bir şeyi kaç kez yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yara dikildikten sonra bana yarayı nasıl düzgün bir şekilde saracağımı anlatıyor.

Ellerimdeki kanı yıkarken su kırmızı akıyor, pembe suyun giderin etrafındaki her girdabında kendimden daha çok iğreniyorum.

"Adamın kim olduğunu bilmiyorum," diyor Ellie tezgahıdan kayarak inerken, gözlerinde boş bir bakış. "Noah için çalıştığını ve iri yarı olduğunu biliyorum. Defans oyuncusu gibi iriydi. Aksanı yoktu. Noah'yı memnun etmek ve işi doğru yapmak istiyor gibiydi ama yapmazsa da rahatsız olmazdı."

Başımı sallayıp dönüyorum ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum. Söyleyecek bir şey kalmadı. Şu anda yok. Her şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Yatak odasından çıktığımda Dominic koridorda duruyordu. "Bir sorunumuz var."

"Kesinlikle haklısın." Onu boynundan tutup duvara doğru itiyorum. "Bu gece Ellie'ye kimin saldırdığını neden kimse görmedi?"

Oksijensizlikten yüzü kıpkırmızı oldu. "Saldırıya uğradığını bilmiyordum."

"İşte sorun da tam burada." Gitmesine izin vermeden önce boğazını daha da sıkıyorum. "Birisi evime girmeyi başardı ve tek bir kişi bile fark etmeden onu damgaladı. Bu, o piçin içeri girmesine yardım eden biri olmadan olmaz."

"İçeri kimin girdiğini bilmiyorum." Derin bir nefes çekti. "Görüntüleri izleyeceğim."

"Çok haklısın, izleyeceksin. Ve sonra bu gece çalışan herkesi getireceksin ve sorgulanacaklar. Kapsamlı bir şekilde. Noah'nın adamlarından birinin evime girmesine kim izin verdiyse bulunmasını istiyorum."

"Ellie iyi mi?" Dominic açık kapıya doğru bakar. "Gecenin geri kalanında onunla kimin ilgilenmesini istersin?"

"Öngörülebilir gelecekte onunla birlikte olacağım. Eğer ben olmazsam, sen olacaksın. Başka kimseye güvenmiyorum."

Dominic başını sallar. "Son yirmi dört saat içinde çalışan herkesi toplamaya çalışacağım ve sonra görüntülerle oturacağım. Eğer biri suçluysa, siz ona ulaşmadan kaçmasını istemeyiz."

"Güzel." Dönüp odaya bakıyorum. "Git ve icabına bak. Onları kilit altında tutun. Hikayelerini düşünecek zamanları olduktan sonra onlarla konuşacağım."

Sırtarak merdivenlere yöneldi ve ellerini ceplerine sokarak koşar adımlarla merdivenleri indi.

Dominic endişelenmediğim tek kişi olabilir. Babam onu bana karşı kışkırtmaya çalıştığında bile yıllardır yanımda durdu. Ona hayatım pahasına güvenirim ve Ellie'yi korumak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum.

Bu da Noah'nın başka birine ulaştığı anlamına geliyor.

Kim olduğunu bilmiyorum ama onları bulduğumda bana karşı geldikleri için pişman olacaklar.

Lekeli çarşafı toplarken Ellie'nin odasına geri döndüğümde göğsüm sıkışıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Temizlik." Ellie başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. "Bu gece senin odanda kalabilir miyim? Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Ve doyamıyorum.

Ellerim vücudunun üzerinde gezinirken, kıvrımlarını takip ederek şortunun bel bandına kadar inerken kısık bir inilti kaçıyor içimden. Şortunu uzun bacaklarından aşağı indirirken acele etmiyorum, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalçasında ulaşabildiğim her yeri öpüyorum.

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır." Dilimi dizinin iç kısmında gezdiriyorum. "Sana hak ettiğin şekilde tapmak için zaman ayırıyorum."

Dilimi kaygan kıvrımları boyunca kaydırduğımda nefessiz kalan küçük nefesi, devam etmem için gereken tüm cesaretlendiricidir.

Parmaklarım çekirdeğini bulup içine doğru kayıyor. Etrafımı sıkıyor, ben iki parmağımı daha derine sokarken bacakları titremeye başlamıştı bile.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Saçlarımı çekiştirerek başımı amına yaklaştırıyor. Dilimi etrafında döndürüyorum, parmaklarımla aynı anda fiske vuruyorum, ta ki o parmaklarımı sertçe emene kadar.

Klitorisini emip onu orgazmın eşiğine getirdiğimde pantolonu odayı dolduruyor. Uyarılmışlığı parmaklarımı kaplıyor, bacakları titrerken amcığı kayganlaşıyor.

İç duvarlarına masaj yaparak orgazmı olabildiğince uzatıyorum. Vücudunu yuvarlayarak beni daha derine çekiyor.

Sonunda ayağa kalktığımda, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

Yarasına çarpmamaya dikkat ederek eteğini vücudundan sıyrırken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

"Çok güzelsin, Ellie." Yatağa doğru geri geri yürürken onu tekrar öpüyorum, giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Ancak yatağa çarptıktan sonra bizi döndürüp sırtüstü uzanıyorum ve onu üstüme yatırıyorum.

Ellerini göğsümün ortasına yerleştiriyor, kalçalarım biniyor ve sikimin üzerine doğru eğiliyor. Dolgun dudakları ayrılıyor, kirpikleri dalgalanıyor.

Kalçalarını tutup içine daha derine soktuğumda sikim ağrıyor. Ona oksijene ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Onun iyi olduğunu ve bunun gerçek olduğunu bilmem gerekiyor. O burada benimle ve bir daha kimse ona zarar veremeyecek.

O bana binerken zonkluyorum, kalçalarını döndürüp bacaklarını daha geniş açtığında taşaklarım sıkılaşıyor. Bunu yapana kadar beni daha fazla kaldıramayacakmış gibi hissediyorum.

Bir iniltiyle daha hızlı ve daha sert itiyorum. Tırnakları derimi tırmıklarken, göğsümde kırmızı küçük izler bırakırken amı etrafımda titreşiyor.

Boşaldığında sertçe boşalıyor, sanki bana sarılmak için yaratılmış gibi sikimi sağıyor.

Benim boşalmam onunkini takip ediyor. Sallanmaya devam ediyor, yavaş hareketleri orgazmın olması gerekenden daha uzun sürmesine neden oluyor. O tükenip göğsüme yayılana kadar içine girmeye devam ediyorum.

Yüzünü göğsüme gömdüğünde, kollarım beline dolanıyor. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum, nefesi düzleşene ve üzerimde uyuyakalana kadar onu tutuyorum.

Ona tutunmaya devam ediyorum. Benimle güvende olduğu sürece kimse ona zarar veremeyecek.

Ona kim saldırdıysa cezasını çekecek. Onları öldürmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ne pahasına olursa olsun.

AIDEN ertesi sabah yüzü kıpkırmızı, Royce da peşinden evime doğru koşuyor.

Önümdeki gazeteden başımı kaldırıp baktım. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun? Kapıyı çalmak hiç aklına gelmedi mi?"

"Seni lanet olası piç." Aiden bana doğru hamle yaptı ama Royce onu yakalayıp geri çekti. "Kız kardeşimin sırtında Noah Rinaldo'nun baş harflerinin kazılı olduğunu neden senden duymadım?"

Royce, Aiden'ın arkasından bana ters ters bakıyor ama ailesi konusunda asabi biri değil. Aiden'ın olduğu gibi değil.

Dürüst olmak gerekirse, beni en çok rahatsız eden Royce. Sanki hep orada, saldırmak için uygun anı bekliyor ama asla harekete geçmiyor. Sanki siz onun bir sorun olmayacağını düşünene kadar zamanını bekliyor.

Ayağa kalkıyorum, sandalye gıcırdayarak yere düşüyor. "Bu fotoğrafı nasıl çektin?"

Ellie'ye dün gece ortalıkta dolaşan bir resim olma ihtimali olduğunu söylediğimde, bunun doğru olmasını istememiştim. Doğru olmaması için her türlü parayı ödeyebilirdim.

İhtiyacı olan son şey, markanın kamuoyu tarafından bilinmesi. Ellerindeki ve kalçalarındaki izler yeterince kötü.

Aiden'ın ağzı açık kalır. "Affedersiniz?"

Dirseğini geri atarak Royce'u yan tarafından yakalıyor. Royce bir iniltiyle Aiden'ı tutmayı bırakır.

Aiden'ın odayı geçip yüzüme bakması için birkaç saniye yetiyor. "Lanet olası saldırıyı bana senin haber vermen gerekirdi. Bilinmeyen bir numaradan lanet bir mesaj almak zorunda kalmamalıydım."

"Ben sana rapor vermiyorum."

Doğru olsa bile bu söylenecek en yanlış şey.

Aiden'ın yumruğu yüzümün yan tarafına çarpmadan önce geri savruluyor.

Gülerek çenemi yana doğru çekiyorum, batma hissi kızgınlığımdan daha çok canımı sıkıyor. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

Aiden sözsüz bir bağırıyla kendini bana doğru fırlatıyor ama ben hazırım. Yüксеğe çıktığında eğiliyor ve yumruğumu karnına indiriyorum.

İki büküm olurken ciğerlerindeki hava boşalıyor.

Royce anında üzerine atılıp onu geri çekti. "Aiden, aptallık etmeyi bırak. Burada kimse Ellie'nin yaralanmasından memnun değil ama yetişkin gibi davranmaya ne dersin?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve Aiden doğrulurken ona ters ters bakıyorum. "Eğer bana bir daha kendi evimde saldırırsan, bu son olur."

Aiden bana yaklaşırken göğsü kabarıyor. "Seni görmek istiyorum dene."

Royce homurdanıyor. "İkiniz de şu alfa erkeği saçmalığını bir kenara bırakabilir misiniz?"

Buraya Ellie'ye ne olduğunu öğrenmeye geldik, lanet olası telefon ağacını başlatmadığımız için birbirimizi dövmeye değil."

Kollarımı indirdim ve ellerimi ceplerime soktum. "Bu sabah kahve içtikten sonra seninle konuşacaktım. Ellie'nin dün gece olanları sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Berbat durumdaydı."

Aiden'in yüzü asıldı ve yemek sandalyelerinden birine çöktü. "Biri ona nasıl ulaşmış olabilir?"

"Şu anda Dominic'in yapmakta olduğu şey de bu. Dün gece çalışan insanları sorgulamak için tutuyorum." Topuklarımın üzerinde sallanarak merdivenlere doğru bakıyorum. "Ellie hâlâ uyuyor. Yine de markayı kimsenin bilmesini istemiyor."

"Orada değilmiş gibi davranmayacağım," diyor Aiden, sesi kısık bir hırıltıyla. "O piç kız kardeşimi işaretletti."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Bu sadece bir damga. Zamanla iyileşecektir ama intikam almak sana düşmez." Boğazımın arkasında safra yükselip ağzımı acı bir tat doldursa da ses tonumu aynı seviyede tutuyorum.

Aiden'in burun delikleri alevleniyor, yumruğu masaya vuruyor. "Kesinlikle değil. O piç kız kardeşimi işaretledi."

Royce parmaklarını şakaklarına bastırarak iç geçiriyor. "Ama o onun karısı."

"Zaten şu anda bununla uğraşacak vaktimiz yok." Odaya giren Dominic'e başımla selam veriyorum. "Biz kulübeye gidip dün gece çalışan muhafızları sorgularken Dominic Ellie'ye göz kulak olacak."

Aiden ayağa fırlayıp arka kapıya yöneliyor. "Ona bunu yapan adamı öldürecek olan benim. O senin karın olabilir, ama sen

onu umursamıyorsun, o yüzden umursuyormuş gibi davranma."

Royce aramıza girmeden yumruğum Aiden'in yüzünün yan tarafına çarpıyor.

"Bunu bir daha söylersen bu iş biter." Hışım la kapıya yöneliyorum, çekip açıyorum ve arazinin en ucundaki kulübeye giden patıkaya doğru ilerliyorum.

Royce yanıma gelirken iç geçiriyor. "Onu affetmek zorunda kalacaksın. Şu anda aklından neler geçiyor bilmiyorum ama onun da Ellie için en az senin kadar endişelendiğini biliyorum."

"En başta evlenmemizi kabul eden oydu." Kulübenin anahtarını bulmak için cebimi karıştırıyorum. "Eğer Ellie benim gözetimim altındayken ona ne olacağını umursamadığımı sanıyorsa, yanılıyor."

Royce kıkırdıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Olayları bu şekilde görmeyecek. Babamın ölümünü gördükten sonra onu ne pahasına olursa olsun koruma ihtiyacı duydu. Jade, Summer ve Skyla'nın biraz daha özgür olmasına izin veriyor - yine de çok fazla değil - ama konu Ellie'ye gelince sanki içinde bir şeyler kopuyor."

"Tüm gerçeklik duygusu mu?"

Omuz silkiyor. "Belki de. Ne olduğunu bilmiyorum ama ikinizin de onun için her şeyi yapacağınızı biliyorum, yani bu konuda aynı fikirde olmalısınız."

"Bunun olacağından şüpheliyim."

"Asla bilemezsin." Royce'un çenesi kulübeye bakarken sert bir çizgiye oturur. "Bence o gün onu koruyamadığı için kendini suçluyor. Yani, babamın yaptığı pisliklerden sonra bunu hak ettiğini kabul edebilirim ama Ellie onun gölgesiydi."

"Bana anlatmana gerek yok. Eskiden onu nasıl takip ettiğini hatırlıyorum."

Royce başıyla onaylıyor, ben kulübenin kilidini açıp Aiden'in yetişmesini beklerken yanımda duruyor.

Şu anda ona ne kadar kızgın olsam da, Ellie'ye ne olduğunu öğrenme fırsatını kaçırmamasına izin vermeyeceğim.

Bunun için beni asla affetmez.

Ellie de Aiden ve Royce'a sırtındaki izlerden bahsedenin ben olduğumu düşünürse beni affetmeyebilir.

Üzüleceğini biliyorum ama bu konuda endişelenemem. Önemli olan tek şey ona bunu yapan adamı bulmakken olmaz.

Aiden benden sonra kulübeye giriyor, sağ tarafta asılı duran bıçak duvarına bakıyor, normalde onları örten resim kenara çekilmiş.

Çenemi bıçakların olduğu yöne doğru sallıyorum. "Neyle çalışmak istiyorsan onu seç, sonra da git alt kattaki odalardan birini seç ama Kara'yı bana bırak."

O ve Royce kapıdan geçip merdivenlerden karanlık bodruma inmeden önce silahlarını seçmekte acele etmiyorlar.

Ben de arkalarından gidiyorum, uzun koridorun sağındaki son kapıya yönelip iterek açıyorum.

Kara odanın ortasındaki metal masada, masanın ortasındaki halkaya kelepçelenmiş bir şekilde oturuyor. "Gitmeme izin verecek misin yoksa neden burada olduğumu söyleyecek misin?"

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturuyorum ve kollarımı masaya dayayıp öne doğru eğiliyorum. "Biliyor musun, yerinde olsam şu anda dikkatli olurum. Ellie senden hoşlandığı için tavırlarına ve iğnelemelerine katlanabilirim ama dün gece olanlardan sonra artık sana karşı o kadar hoşgörülü olmaya niyetim yok."

Kaşları birbirine yaklaştı, gözlerinde şok parladı. "Dün gece ne oldu?"

"Ellie saldırıya uğradı. Sen ve bir düzine başka muhafız görev başındaydınız."

"Mümkün değil." Kara'nın ağzı bir anda açılıp kapandı ve sert bir çizgi haline geldi. "Dün gece ona bir şey olmuş olmasına imkân yok. Ben arka bahçedeydim. Bütün gece orada kaldım. Beck ve Angel dışında etrafta dolaşan tek bir kişi bile görmedim."

Parmaklarımı masaya vurarak mırıldanıyorum. "Ellie'nin odasına gizlice girip çıkan bir adam görmedin mi? Onu defetmeye çalıştığını duymadın mı?"

Kara'nın gözleri yaşlarla doldu. "O iyi, değil mi? Lütfen bana ona bir şey olmadığını söyle. Onunla kalmam gerektiğini biliyorum. Onunla vakit geçirmek için görevimi bırakırsam ikimizin de başının belaya gireceğini düşündü ve şimdi olanlara bak. Onu kontrol etmem gerekiyordu ama etmedim."

Yalvaran gözlerle bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Belli ki her şeyin yoluna girmesini istiyor.

Bir yanım bunu mümkün olduğunca uzatmak istiyor. Ellie'ye neler olabileceğini bildiğinden emin olmak için.

Ben fırsat bulamadan kapı açılıyor, Dominic adım adım odaya giriyor. Ona bakıyorum, vücudum geriliyor. "Ne oldu?"

"Dün gece onun odasında olan adamı yakaladık." Dominic kapının girişinde duruyor, Kara ile benim aramda bakışırken gözlerinin altında koyu halkalar var.

Ayağa kalkarak onu takip ediyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Ben onu dışarı çıkarmaya hazır olana kadar Kara içeride oturup acı çekebilir.

Dün gece görev yerini terk etmemesi gerekirdi ama terk etseydi bunlar yaşanmayabilirdi. Ellie o piçin damgasını taşıyor olabilir ve ben de damgayı ona takan adamı öldürmeye gidiyor olmazdım.

"Aiden ve Royce'un onun burada olduğunu öğrenmemesini sağla," diyorum diğer kapılardan birinin önünde durduğumuzda. "Bu işi kendi yöntemimle halletmek istiyorum ve ikisi sadece daha fazla soruna yol açacak."

Dominic başını sallıyor. "Ellie üst katta. Buraya gelmek istedi ama ona beklemesini söyledim. Onu görmeleri için onları yukarı gönderebilirim."

İnliyorum, başımın arkasındaki gümbürtü yaklaşmakta olan migrenimin habercisi. "Onlara ne gerekiyorsa söyle."

Ben odaya girerken o koridorda ilerliyor.

İki gözü morarmış, dudağı patlamış ve burnu kırılmış bir adam odanın ortasında bağlı olduğu sandalyeden bana bakıyor.

Cebimden kelebek bıçağı çıkarıp açıyorum. "Umarım bunu sana o yapmıştır."

Sırıttıyor, bir omzu etrafını saran bağlara rağmen hafifçe kalkıp iniyor. "Yapmış olabilir. Gerçi ben alinganları severim. Bir dahaki görüşmemizde onu geri getireceğim."

Ona doğru adımlarken öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Dün gece onun korktuğu kadar korkmayı hak ediyor. Onunla işim bittiğinde acıdan ağlıyor ve içine kapanıyor olmalıydı.

Ama ona baktığımda tek hissettiğim içimde kabaran öfke. Tüm kontrolümü kaybedip onu öldürmeden önce ona aynı acıyı hissettirebilir miyim bilmiyorum.

Karıma yaptıkları için bunu hak ediyor.

"Ona bir daha asla elini süremeyeceksin." Bıçağı yüzünün yan tarafına bastırıyorum, ağzının köşesinden kulak memesine kadar uzun bir kesik açıyorum.

Acıya karşı dişlerini sıkıyor, bıçağı çektiğimde gülüyor. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Ona daha fazlasını yapmalıydım. Noah sadece

baş harflerini istedi. Ellerindeki ve kalçalarındaki X benim fikrimdi. Aklımda çok daha fazlası var."

"Güzel, o zaman senin için bulduğum fikirlere bayılacaksın." Yüzünün diğer tarafına da aynı şekilde bir kesik atıyorum, sıcak kanı parmaklarımı boyuyor.

"Eminim seveceğim." Gülüyor ve yere kan tükürmeden önce başını sallıyor. "Bana ne yapabilirsin ki? Karını korumak için orada değildin. Ne tür bir adam böyle zamanlarda bir kadını yalnız bırakır? Noah hepiniz için geliyor ve sen bunu biliyordun ama yine de onu terk ettin."

Söylediği sözler, bu sabah uyandığımdan beri kafamın içinde tekrar tekrar çalan sözlerle aynı.

Yumruğum zaten kırık olan burnuna çarpıyor, kan serbestçe dışarı akıyor. onun.

Adam gülüyor ve yere bir ağız dolusu kan daha tükürüyor. Tam ona tekrar vuracakken, kapı uçarak açıldı ve Aiden odaya giriyor.

Benim mülkümün kendisine ait olduğunu düşünmesinden bıktım usandım.

Aiden aramızdaki boşluğu iki adımda geçip beni geri itiyor. "Bize onun burada olduğunu söylemeyecektin. Bu benim hakkım olmasına rağmen bunu kendi başına halledecektin!"

"Sanki öyle." Bıçağı daha sıkı kavradım. "Uzun zamandır arkadaşını Aiden, ama bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi. Ellie benim karım. Benim karım."

Adamın önünde durup bıçağımı yanağının üstüne bastırıyorum.

Adam gülüyor, gözleri sertleşiyor. "İkinizin birlikte çalıştığınızı bilmemiz gerekirdi. Noah öğrenecek ve bunun için seni öldürecek."

Omuz silkerek, adamın yüzünün yan tarafına baş harflerimi kazıyorum. "Umurumda değil."

Ve böylece adamı boynunun yan tarafından bıçaklıyorum, kan bıçağın etrafından sızıyor ve omzundan aşağı damlıyor. Homurdanıyor, yüzündeki kesiklerden daha fazla kan sızıyor.

Royce odaya dalarken Aiden kükreyerek kendini bana doğru fırlatıyor. Royce onu boynundan yakalayıp yere doğru itiyor.

"Sadece başka bir savaş başlatacaksın." Aiden çırpınarak kurtulmaya çalışırken Royce onu daha sıkı tutuyor. "Bu onun hakkıydı, senin değil."

Aiden gevşemeden önce bir an geriliyor ve Royce onu tutmayı bırakıyor. Bana ters ters baktı. "Bunu unutmayacağım."

"Görmediğine emin ol." Bıçağı köşedeki küçük masanın üzerine bıraktım ve orada duran palayı elime aldım. "Biz arkadaşız Aiden, ama kız kardeşinle evlendiğim için bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyor gibisin. İşler öyle yürümüyor. Benim sana gösterdiğim saygıyı senin de bana göstermenin zamanı geldi."

Aiden köşeye sinmiş, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyor. "Bu arkadaşlığımızı sonsuza dek değiştirecek, biliyorsun değil mi?"

"Beni kız kardeşlerinden biriyle evlenmeye zorladıktan sonra her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmedin, değil mi?" Derin bir nefes alıyorum, adamın iplerini kesiyorum ve onu yere itiyorum.

Royce iç çekerken kafasını vücudundan ayırıyorum.

Royce benimle Aiden arasında kalıyor. "Sanırım ikinizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Aiden, Sean bu konuda haklı. Eğer saldırıya uğrayan senin karın olsaydı, sen de aynısını yapardın."

"Benim bir karım yok." Ben kafasını yana doğru tekmelerken Aiden bana doğru yaklaşıyor ama Royce onun yoluna çıkıyor. "O benim kız kardeşim. Aileme yaşattığın cehennemden sonra onu ben büyüttüm. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Birkaç haftadır seninle birlikte ve sonra saldırıya uğruyor. Noah'nın onu izlediğini bildiğin halde onu yalnız bıraktın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Odanın kapısını açtım. "Dominic!"

Koşarak merdivenlerden indi ve odaya girdi. "Evet?"

"Kafayı al ve Noah'ın iş yerlerinden birine postala. Hangisi olduğu umurunda değil. Sadece onun aldığından emin ol."

Hışım la odadan çıktım ve koridorun sonundaki küçük banyoya gittim. Tırnaklarımın altını temizleyerek, ellerimdeki kanı ovalamak için zaman harcıyorum.

Aiden birkaç dakika içinde arkamda oluyor. "Buna hiç hakkın yoktu."

"Her türlü hakkım vardı." Aynada ona bakıyorum, omuzlarım sertleşiyor.

Onunla kavga etmeye devam etmek istemesem de, bana bu şekilde saygısızlık etmesine izin vermeye devam edemem.

Arkadaşlığımızın bile bir sınırı var.

"O *benim* karım. Bir adım geri atmalı ve istediğin şeyin bu olduğunu fark etmelisin ve elde ettiğin şey de bu." Muslukları kapatıp ellerimi kuruladım ve yüzümü ona döndüm. "O adamı öldürmek için her hakka sahiptim ve öldürdüm."

Royce kapı aralığında belirdi. "İkiniz bunu yapmaya devam edemezsiniz." "Y a p m ı y o r u z ." Kâğıdı çöp kutusuna attıktan sonra kollarımı kavuşturuyorum. "Burası her şeyin bittiği yer. Ya bunu kabul edersin ya da daha büyük bir sorun başlatırsınız."

Aiden'in çenesi sıkılıyor, dişleri birbirine çarpıyor ve başını sallıyor. "Dün gece Ellie'yle bir şey olduğunu bana söylemedin."

"Çünkü o benim karım. Şu anda benim önceliğim o. Senin duyguların değil. Dün gece ihtiyacı olan şey, yanında oturup ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek biriydi. Benim koşarak ağabeyine gidip olanları anlatmama ihtiyacı yoktu."

Royce kapı çerçevesine yaslandı. "Aiden, kes şunu."

"Bana söylemeliydin." Sesi gergin, gözleri öfkeyle parlıyor. "Neye ihtiyacı olduğu umurumda bile değil."

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan yumruğum yüzüne çarpıyor. Tekrar üzerine yürüyüp onu duvara doğru itmeden önce tökezleyerek bir adım geri atmasına neden oluyorum. "Eğer Ellie'nin ihtiyaçlarının benim için öncelikli olmayacağını düşünüyorsan yanıyorsun. Senin kırılgan duygularını incitse de incitmese de o her şeyden önce gelir."

Aiden beni iterek merdivenlere doğru ilerliyor. "Onun konusunda sana asla güvenmemeliydim. Ailemize verdiğin onca zarardan sonra olmaz."

Merdivenleri tırmanırken, Royce bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra peşinden geliyor, haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Babalarını öldürdükten sonra güvenilmesi gereken son kişi benim ama Rinaldoları alt etmek için birbirimizin tek şansı biziz.

Umarım Aiden bunu yakında görür.

Hayatının geri kalanını evde saklanarak ve hiçbir şeyin sana zarar vermemesini umarak geçiremezsin," diyor Rebecca şezlongda öne doğru oturup kollarını bacaklarına sararken. "Buradan çıkmalı ve o piç kurusuna hâlâ ayakta olduğunu kanıtlamalısın."

Margaritamı yudumlarken havuzun kenarının hemen ötesindeki okyanusun pırıl pırıl mavi sularına bakıyorum. "Sadece bir hafta oldu."

"Çok uzun bir hafta." Gülümsüyor ve bana doğru dönüp bir bacağını uzatarak ayak parmağını kalçama bastırıyor. "Cehennemden sağ çıktın. Güçlüsün. Bunu onlara göster."

Yanağımın iç tarafını ısıyorum, bırakmasını diliyorum.

Sean kız kardeşinin bugün bana eşlik etmek için geleceğini söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim.

Kara ile aramız gergindi. Sean'ın saldırıdan sonra ne söylediğini ya da ne yaptığını bilmiyorum ama benden uzak durmaya çalışıyor.

Rebecca şu anda konuşmam gereken tek kişi. Kafamda neler olup bittiğini anlayabilecek tek kişi o.

Ayağının üstünü okşayarak iç çektim. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama henüz dışarı çıkabileceğimi sanmıyorum. Çıkmak istiyorum - burada çıldırmak üzereyim - ama o kapıdan çıkmak başka bir saldırıya davetiye çıkarmak olacakmış gibi geliyor."

Gülümsemesi yumuşuyor, gözlerinin kenarı kırışıyor. "Bunun çok korkutucu olduğunu biliyorum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum ve tamamen iyileşmenin uzun zaman alacağını biliyorum, ama bunun seni engellemesine izin veremezsin."

"Burada güvende olduğumu hissediyorum."

Gerçi bu da pek doğru gelmiyor. Kendi odama adımımı atamadım. Her gece Sean'ın yatağında uyuyorum ama o yanımdayken bile gecenin bir yarısı çığlık atarak uyanıyorum.

Rebecca şezlongun kenarına kayarak bana yaklaşıyor. "Sean seni çok rahatsız ediyor olmalı. Öyle olduğunu biliyorum. Zorluktan başka bir şey yapmıyor."

Gülerek omuz silkiyorum. "O kadar da kötü değil."

Bana düz bir bakış atıyor, tek kaşını kaldırıyor. "Hadi ama, doğruyu söyle. Onun çok olduğunu biliyorum."

"İyi, biraz zorba. Evdeyken sanki bir şey olacakmış gibi sürekli başımda dolanıyor. Gözünün önünde her zaman bir güvenlik görevlisi var ve eminim benim göremediğim daha fazlası da vardır."

"Bu, oraya geri dönüp hayatını yaşaman için daha fazla neden gibi görünüyor. Bununla başa çıkabileceğini kanıtladığında geri çekilecektir."

Ayağa kalkıp beyaz taş avluyu geçerek havuzu çevreleyen karmaşık beyaz ve altın rengi fayanslara doğru ilerliyorum, kenarına oturup ayaklarımı suya sarkıtıyorum. Rebecca ayağa kalkıyor ve elinde içkisiyle yanıma oturuyor. "Bilirsin işte,

Bence bunları yaşadığın için çok güçlüsün."

Margaritayı yudumluyorum, tekilanın vücudumdaki gerginliğin bir kısmını uzaklaştırmasına izin veriyorum. "Teşekkürler."

"Gerçek bu. Sevmediğin bir adamla evlendin. Kısa bir süre içinde iki kez saldırıya uğradın ama hâlâ buradasın ve ayaktasın. Bunun bir anlamı olmalı ve bence bunun farkına varmalısın. İyi olacağından emin olmak için elinden gelen her şeyi yaptın."

"Evlenmeye zorlandım." Kelimeler ağzımdan boğuk boğuk çıkıyor. Evlilik konusunda hâlâ kızgın olmam gerekiyormuş gibi geliyor ama geçtiğimiz birkaç hafta içinde Sean'ın daha önce görmediğim yeni yönlerini gördüm.

Bu çok korkutucu.

"Noah hayatını sonsuza dek kontrol edemez," diyor Rebecca ayağıyla suda izler bırakırken usulca.

Margaritayı bitiriyorum ve yivli bardağı kenara koyuyorum. "Buradan çıkmayı düşünüyordum ama her seferinde işten çıktıktan sonra o adamların beni götürdüğünü görüyorum. Daha kötüsü hariç."

"Sana göz kulak olan insanlara güvenmelisin."

"Bana göz kulak olacak birilerinin olmaması gerekiyordu. Bu hayattan kurtulmam gerekiyordu. Zamanımı hemşire olarak ve insanlara yardım ederek geçirecektim. Mafyadan olabildiğince uzaklaşıp arkama bakmayacaktım."

"Bunu biliyorum ve hiçbir zaman düşündüğün kadar iyi sonuç vermiyor." Dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "Böyle bir yerde yaşamanın güzel olduğunu kabul etmelisin."

"Filmlerden fırlamış gibi, ama hayatta güzel bir evden ve diğer insanlar üzerinde güç sahibi olmaktan daha fazlası olmalı." Havuzun üzerinde küçük bir su dalgası gönderiyorum. "Hemşireliği özledim. Hayatımı özledim. Erkeklerin parmakları altında sıkışıp kalmaktan, bir şeyi yapıp yapamayacağıma karar vermelerini beklemekten yoruldum."

Bana doğru eğilip başını omzuma koyarken gülümsemesi sempatikti. "Sonunda her şey yoluna girecek. Bunu göreceksin. Sean kontrolcü bir adam değil. Normal hayatında değil. Sadece Noah'la ilgili tehlike yüzünden daha da kötüleşti."

"Evet, bunu görmeye başlıyorum." Şu anda başka bir yerde olmayı dileyerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bazen. Gece yarısı olmadığı sürece benden çok kaçıyor. Bu evde yalnız olmaktan bıktım."

"Çoğu gün evde olduğunu sanıyordum."

"Arazinin diğer ucundaki kulübede. Bana oraya gitmeme izin vermediğini söyledi. O ve Aiden kavga ederken ve bana zarar veren adamı öldürürken orada olduktan sonra olmaz."

"Evet, şu anda Aiden'la zor zamanlar geçiriyor."

"Kardeşim bazen zorba bir hıyar olabiliyor. Herkesin kendi iradesine boyun eğmesi gerektiğini düşünüyor ve insanların aksini yapmasına izin vermek istemiyor."

Rebecca gülüyor ve suya girmeden önce dik oturuyor. Başını suya daldırıyor, koyu renk saçları tekrar yukarı çıkana kadar etrafından akıyor. "İkimizin de biraz zorba olmayı seven aileleri var."

"Biliyorum." Sırtarak ayağa kalkıyorum ve şezlongların kısmen suya battığı sığ kısımdaki platforma doğru ilerliyorum. Omzumdaki kesikleri hâlâ suyun dışında tutmak zorundayım, bu yüzden şezlonglar yüzmeye en yakın olduğum yerler.

"Şimdilik sırt ve katlan, işler yoluna girdiğinde hayatına devam etmesi için ona baskı yapmaya başlayabilirsin. Ben babamla böyle yapıyorum."

"Taşınmak senin için nasıl gidiyor?" Konuşmayı benden ve hayatımdan uzaklaştırarak soruyorum.

Değiştiremeyeceğim şeyler hakkında konuşmaktan yoruldum. Keşke değiştirebilseydim ama hiçbir şey daha iyiye gitmeyecek gibi görünüyor.

Bu da onun haklı olduğu anlamına geliyor. Sırtmalı ve katlanmalıyım ve umarım zamanla hayat değişecek. Daha kolay olacak.

Rebecca inliyor, başını arkaya atıyor ve gökyüzünde süzülen kabarık bulutlara bakıyor. "İşler iyi gitmiyor. Birinin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor."

Beni yakalayacaklarını ve gidersem başarılı olacaklarını düşünüyor." "Sence sadece Noah için mi endişeleniyor?"

Başını sallıyor. "Babam Noah gibi önemsiz biri için endişelenecek biri değil. Başka bir şeyler oluyor."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Bana doğru yüzüyor, kollarını şezlongların bulunduğu platformun kenarında kavuşturuyor. "Bir an bana dışarı çıkamayacağımı çünkü beni yakalamak isteyen insanlar olduğunu söylüyor, sonra da buradan çıkıp uzaklara gitmem gerektiğine dair yorumlar yapıyor."

Malcolm'un iyi bir gününde ne kadar değişken olabileceğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Yıllar boyunca bunu birçok kez gördüm.

Bir gün iyi olabiliyor ve Sean eve gelmekten mutlu oluyor, ertesi gün Sean babasına yanlış baktığı için kolu alçıda geliyor.

"Sence onunla her şey yolunda mı?" Nazik bir ses tonuyla soruyorum. Ona onun bir piç olduğunu söylemek istesem de Malcolm hâlâ onun babası.

Aile ile karmaşık ilişkileri bilen biri varsa o da benim.

Rebecca parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Erken bunama başlangıcı olabileceğinden endişeleniyorum. Ailede onun tarafında da var ve söylediği bazı şeyler büyükbabamın eskiden söylediği şeylere benziyor."

"Özür dilerim." Parmaklarımı suyun içinde gezdiriyorum, ileri geri küçük dalgacıklar gönderiyorum. "Sean'a bundan bahsettin mi? Yardım etmek için yapabileceği bir şeyler olabilir."

Yere bakıyor, suçluluk duygusu yüzünde parlıyor. "Henüz ona söyleyemem. Bunun iyi bir fikir olacağını hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Sean'ı bilirsin." Saçlarını yana doğru örüyor. "Olabilecek en kötü sonuca atlayacaktır çünkü babamla araları çok kötü. Bir de şu varis meselesi var aralarında."

"Varis meselesi mi?"

Gözleri genişledi. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır, muhtemelen söylememeliydin." Dizlerimi göğsüme çekerek öne doğru oturuyorum, midem şimdiden bulanıyor. "Ne varis sorunu?"

"Babam Sean'ın dün seni hamile bırakması gerektiğini düşünüyor ve Sean da ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söylüyor. Bu normal bir gün değil."

telefonda birbirlerine bağıırıp çağırıyorlar."

Midem ayaklarıma dolaniyor. "Bunu bilmiyordum."

"Özür dilerim. Sean'a bunun seninle konuşması gereken bir konu olduğunu söylemeye çalıştım ama böyle bir şey olmayacağı için hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağını düşünüyor." Rebecca gülümsemeye zorluyor ve kalçamı okşuyor. "Hepimizin hayatında çılgın mafya liderleri vardır. Zor olan her şeyle nasıl başa çıkacağımızı bulmak."

"Neredeyse her şeyle başa çıkmak zorunda kalmayacaktım." Sesimin bu kadar bozuk çıkmasından nefret ediyorum. Sanki dünyanın yükü omuzlarıma çökmüş gibi hissediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aiden beni mafya hayatından çıkaracaktı. Kendi başıma olacaktım. Evlilik gerçekleşmeden önce onu neredeyse ikna etmişim ve şimdi tekrar mafyanın tam ortasındaım."

Rebecca kendini platforma attı, benimle birlikte şezlonga oturdu, sırlıklam örgüsü bir omzunun üzerinden sarkıyor, uçları mavi bikini ipine dolanıyordu.

"Bir gün yine kendi hayatına sahip olacaksın."

"Bir gün bu saçma savaş bittiğinde mi?" Alay ediyorum ve sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Bunun olacağını hiç sanmıyorum."

"Bir gün olacağına eminim. Şu anda işler zor ama daha iyiye gidecek; yoksa tüm bunlar ne içindi?"

"Keşke bilseydim."

Rebecca iç geçirir. "Keşke istediğin hayata sahip olabilseydin."

"Dürüst olmak gerekirse, evlenmeden önce bile buna sahip değildim. Bunu elde etmek için çalışıyordum ama Aiden beni kavgadan sonra adamlarını temizlemek için kliniği kullanmaya zorladı." Yanaklarıımın içini ısııyorum, üzerime çöken duygu dalgasını zapt etmeye çalışıyorum. "Eğer yapabileceğim tek bir şey olsaydı, o da hemşirelik olurdu. Özlüyorum ama güvenlik ekibiyle bu imkânsız."

Gözlerim açılırken eli bileğimin üzerine kapanıyor. "Bir gün en iyisinin ne olduğunu anlayacak. Söz veriyorum."

"Umarım haklısındır."

Sean'a daha fazla bulaşmak tehlikeli. Bu karanlık bir dünya ve o bu dünyada büyüyor. Bana zarar veren adamı öldürdükten sonra yüzündeki ifadeyi gördüm. Hoşuna gitmişti.

Ve beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını bilmenin çekici bir yanı olsa da, içimde küçük bir ses de vardı

aklının bir köşesinde beni rahatsız ediyordu.

O küçük ses bana hayatımın geri kalanını beni koruyacak ama beni asla sevmeyecek bir adamla evliliğe hapsolmuş bir şekilde geçireceğimi söyleyip duruyor. Bana kendim olmam için gereken alanı asla vermeyecek.

Tek istediğim özgürlüğümdü ama şimdi onu asla elde edemeyecekmişim gibi geliyor.

"Karınla aradaki bu boku çözmen gerekiyor çünkü bu onu yiyip bitiriyor ve er ya da geç bir insan kabuğuna dönüşecek ve sen de onu mahvettiğin için kendinden nefret edeceksin."

Önümdeki evraklardan başımı kaldırıp Rebecca'ya bakıyorum, az önce söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum. "Ne?"

"Öğleden sonrayı Ellie'yle geçirdim ve onun içten içe öldüğü çok açık." Rebecca bej rengi kanvas çantasını omzunda daha yukarı kaldırıyor, gözleri kısılıyor. "Seninle sıkışıp kalmadan önce sahip olduğu hayatı özlüyor."

"Kimse onu o hayattan alıkoyamaz." Masadan geriye doğru itiliyorum, sandalyenin ayağı masaya çarptığında masa örtüsünün üzerine dağılmış kalemlerden bazıları yere düşüyor. "Neden bizim işimize karışıyorsun?"

"Onu yıllardır tanıyorum, Sean. Bunu unutmuş gibisin. Evlenmeden önce nasıl biri olduğunu biliyorum ve şimdi nasıl biri olduğunu da görebiliyorum. Eskiden olduğu kişi değil."

Rebecca düşündüğüm her şeyi yüksek sesle dile getiriyor ve bundan nefret ediyorum. Ellie'deki farklılıkların sadece benim fark ettiğim farklılıklar olmasını umuyordum.

Benimle ve bana davranış biçimiyle ilgili bir şey.

İsteyeceğim son şey bu evliliğin onun hayatını mahvetmesiydi.

İçimi çektim ve masaya dönerek köşedeki anahtarları aldım. "Bak, şu anda onunla aramızın kötü olduğunu biliyorum. Onlar üzerinde çalışmam gerektiğini de biliyorum ama şu anda bunu yapacak zamanım yok."

"Zaman yaratmalısın."

"Dışarıda sana ne söyledi de buraya böyle hücum ettin?"

Rebecca alay ediyor. "Karınla yaptığım özel konuşmanın her ayrıntısını sana anlatacak değilim. Sana bu kadarını bile anlatmamalıyım ama bunu yapıyorum çünkü sen benim kardeşimsin ve sana değer veriyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Yeterince mutluyum. Kendime ait bir evim ve dünyanın dört bir yanında birkaç işim var." Masamın kenarına tüneyip bir bacağıma diğerinin üzerinden geçiriyorum. "Evliliğimiz gayet iyi. Arkadaşız."

"İki insan arasındaki bir evliliğin *arkadaşça* olmaktan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musun?" Bu kelimeyi zehir gibi söylüyor, belki de öyledir.

Ellie'yle arkadaşlığımız birbirimizden hoşlanmakla nefret etmek arasında ince bir çizgide gidip geliyor gibi görünüyor ama ilişkimiz bir türlü o tarafa ya da bu tarafa kaymak istemiyor.

Oradaki gerilimi hissedebiliyorum, sanki ikimiz de nefesimizi tutmuşuz ve diğerinin ne olacağımıza karar vermesini bekliyoruz.

Rebecca iç geçiriyor ve beni hayal kırıklığına uğratmış gibi kollarını kavuşturuyor. "Bazen gerçekten hiçbir şeyden haberin olmuyor. Bence bir adım geri atmalısın Sean. Bu evliliği ikiniz için de nasıl iyi bir hale getirebileceğini düşün; aksi takdirde birbirinize kızmaya devam edeceksiniz."

"Evliliğimizin neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun."

"Ellie ile saatlerce oturdum. Onunla güneşin altındaki her şey hakkında konuştum ve hayatını özlediğini biliyorum. Hemşire olmak ve normal bir insan gibi yaşamak istiyor."

"Bu asla olmayacak. Bu onun hayatı. Her zaman onun hayatıydı ve her zaman da öyle olacak."

"Ve bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" Rebecca cevabı çok açıkmiş gibi söylüyor.

Ve öyle de.

Şu anda Ellie için her şeyin kötü olduğunu biliyorum ve bunu düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. İkimiz çok farklı insanlarız ve onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum.

Çoğu gün neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum.

Kız kardeşime bakarken omuzlarım çöküyor. "Deniyorum. Deniyorum."

"İkiniz birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz. O da bir bakıma senin gibi. Tek istediği kendi başına bir insan olmak."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çenemi sıkıyorum. "Bak, onunla konuşacağım. Bunu çözmeye ve onu mutlu etmeye çalışacağım ama şu anda seni eve götürmeden önce babam hakkında konuşmam gerekiyor."

Yüzünün rengi soluyor, ağırlığı solundan sağına doğru kayıyor. "Peki ya babam?"

"Garip davranıyor mu? Tanımadığın insanlarla görüşüyor mu?"

"Onu hiç toplantı yaparken görmedim." Kollarını göğsünde daha sıkı tutuyor. "Dikkat etmem gereken bir şey var mı?"

"Olabilir." Pencereden dışarı bakıyorum, Ellie'nin güneşin altında uzanırken bir kitabı daha yüksekte tutmasını izliyorum. "Dün yazlıktaki bir adamla bazı işleri hallediyordum-"

"Ah, zamanının çoğunu karından kaçarak geçirdiğin yazlık mı?" Rebecca devam etmemi işaret etmeden önce bana muzip bir gülümseme veriyor.

"Evet, o yazlık." Gözlerimi deviriyorum ama suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı bile. Ellie'nin geceleri attığı çığlıkları duyduktan sonra, sabahları uzaklaşmam gerekiyor. Uyandığında ona yakın kalmak için kendime çok fazla öfke duyuyorum.

Bu öfke, adamlarımın Noah için çalışırken yakaladıkları piçlerden çıkarılıyor.

"Babam fark ettiğim kadarıyla hiç toplantı yapmadı ama ben işle meşguldüm. Ben dışarıdayken bir şeyler yapmak için bolca vakti oluyor."

"İşte ben de bundan endişeleniyorum. Kulübedeyken, depolardan birinin etrafında gizlenen bir adam buldum. Noah için çalışmıyor. Yine de kimin için çalıştığını söylemedi."

"Bunun babamla ne ilgisi var?" Rebecca bana dönmeden önce Ellie'ye bakarken sesi hafifçe titreyerek soruyor. "Onun için bir tehdit oluşturacağını mı düşünüyorsun?"

"Hiç sanmıyorum." Masadan kalkıp kapıya doğru yöneldim. "Adam patronunun babamla toplantılar yaptığını söyledi ama Ellie'nin adının geçtiğini hiç duymadığını da söyledi."

Rebecca başıyla onaylıyor ve kapıya yöneliyor. "Babam günün büyük bölümünde yok olacak. Eve döndüğümde ofisine bakıp senin için bir şey bulabilir miyim diye bakabilirim."

"İçeri geliyorum." Evin içinden geçip arabaya kadar onu takip ediyorum. "Eğer bir şey planlıyorsa, ne olduğunu bilmem gerek. Neredeyse bir haftadır benimle görüşmedi."

Çantasını arabamın arka koltuğuna fırlattı. "Eşyalarını karıştırdığını öğrenirse hiç mutlu olmayacaktır."

"Ne yaparsam yapayım benimle mutlu olmayacak. Bu benim hayat hikayem oldu." Sürücü koltuğuna geçtim ve o arabayı çalıştırırken

arabaya biner. "Hoşuna gitmemesi umurumda değil. Şu anda elimizde daha büyük sorunlar var."

Rebecca iç geçiriyor ve koltuğa yaslanıp ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. "Biliyor musun, eğer ikiniz birbirinizle iyi geçinmeyi öğrenerseniz, aranızdaki şeyler o kadar da kötü olmayabilir."

"Otuz yılı aşkın süredir geçinemiyoruz. Neden şimdi başlayalım?"

Gülüyor ve ellerini yüzünden çekiyor. "Pekala, eve dönelim ve sen de onun eşyalarına bakabilirsin. Belki sen oradayken eve gelirse onunla konuşursun."

"Bu bir konuşmadan daha fazlası olacak, bunu sen de biliyorsun." "Sadece ikinizin birbirinizi öldürmeyeceğinize söz verin."

Sırtarak otoyola çıktım, rüzgâr arabanın içinden akıyor, ağaçlar yeşilin farklı tonlarından oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değil. "Bu sözü vermeyeceğim."

"Babam yaşılanıyor. Belki de aldığı bu toplantıların yaşıyla bir ilgisi vardır."

"Kötülük yaşılanmaz." Babamın evine giden yola sapıyorum. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum ve eğer bu Ellie'yi de öyle ya da böyle ilgilendiriyorsa, bunu öğreneceğim ve buna bir son vereceğim."

Rebecca parmaklarını aramızdaki konsola vuruyor. "Bence bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Belki de büyükbabamın gittiği yoldan gitmeye başlamıştır."

"Bunama mı?" Omuz silkiyorum. "Bu mümkün olabilir ama bence hikâyede bundan fazlası var. Bir şeylerin peşinde."

Beyaz kolonyal evin önüne geliyorum, arabayı park ediyorum ve iniyorum.

Rebecca evin içine doğru ilerliyor ve o üstünü değiştirmeye gittiğinde ben de uzun koridordan evin güney ucundaki ofise doğru ilerliyorum.

Oda hatırladığım kadar karanlık ve rahatsız edici, duvarda babamın bazı cinayetlerinin kupaları asılı.

Bir kameranın yansıtıcı lensi için etrafa bakıyorum. Eminim burada sakladığı bir şeyler vardır ama arayacak vaktim yok. Hele benden ne sakladığını görmek istiyorsam.

Masasının alt çekmecesini çekip açtığımda bir düzine kalem yuvarlanıyor, bazı kağıtlar yana kayıyor.

İçlerini karıştırmak birkaç dakikamı alıyor ama kokain sevkiyatı makbuzları ve geçen ay yapılan bir silah anlaşmasından başka bir şey yok.

Çekmecelerin geri kalanının çoğu aynı, kâğıtlara karalanmış akılsızca saçmalıklar. Hala onları karıştırıyorum, neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu olabilecek bir şey arıyorum.

Rebecca görmek istese de istemese de babamın tanımadığım başka bir adamla konuşması bir sorun. Bu, benim bilmemi istemediği bir şeyin peşinde olduğu anlamına gelir.

Belki de Ellie'den henüz bir çocuk sahibi olmadığım için beni cezalandırmak için aileye yeni bir varis buluyor olabilir. Önemsiz olurdu ama böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu.

Maun masayı karıştırmayı bitirdikten sonra, eşleşen dosya dolabının önünde duruyorum.

Üst çekmece kolayca açılıyor, zaten kilitli değil. İçindeki sahte tabanı çekip açıyorum. Babamın bir şeyleri saklamayı sevdiği yerlerden biri ve toplantıyla ilgili herhangi bir bilgi varsa, orada olacak.

Anneme kolye aldığı mağazalardan birinin eski makbuzlarından başka bir şey yok. Bir an duraksıyorum, hayatın biraz daha kolay olduğu zamanları hatırlıyorum.

Annem öldükten sonra aynı adam değildi ve bunun için onu suçlayamam.

Ellie'ye karşı ne hissettiğimi tam olarak bilmesem de, onu kaybedersem aynı adam olacağımı da sanmıyorum.

"Bir şey mi arıyorsun?" Babam kapıda belirlediğinde sesi odanın içinde gürleyerek soruyor. "Eğer öyleyse, ne olduğunu bilmem gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Çekmeceyi kapattım ve yüzümü ona döndüm. "Evet, aslında. Bir şey arıyordum ama gençliğimden beri daha iyi saklanma yerleri bulmuşsun gibi görünüyor."

"Peki sen ne aradığını sanıyorsun?" Babam ellerini ceplerine sokuyor ama bir silaha uzanmadığını düşünmek için aptal olmak lazım.

"Benden ve Aiden'dan başka insanlarla buluşacaksan, izini kaybettirmek için daha iyi bir iş çıkarmalısın."

"Bahsettiğin şeyi bilmediğime eminim."

Sırıttığında, benimle oynadığı çok açık.

Bu onun en sevdiği oyun. Kafamı karıştırmak ve beni neye inandırabileceğini görmek. Yüzümün önünde güç havucunu sallandırıyor, ancak sonunda ondan almaya çalıştığımda havucu geri çekiyor.

Başkalarını kontrol etmekten zevk alan bir piçten başka bir şey değil.

Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onda kendimden parçalar görebiliyorum.

Başka bir çekmeceyi açıp karıştırırken, bana doğru yaklaşıyor. Eli pazuma dolanıyor ve onun yaşındaki bir adam için şaşırtıcı bir güçle beni geri çekiyor.

"Evime girip bir tür suçluymuşum gibi eşyalarımı karıştırmaya başlayamazsın."

"Bundaki ironiyi görüyorsun, değil mi?" Elini sıkıp ondan uzaklaşıyorum. "Kiminle görüşüyordun sen?"

"Seni ilgilendirmez. Ben hâlâ Andino ailesinin reisiyim ve bir adım geri çekilip bunun farkına varmanın zamanı geldi."

"Lyndes ile yaptığın anlaşmaya sadık kalmak yerine kendi niyetlerinle yola çıkıp çıkmadığını bana söylemenin zamanı geldi. Eğer her şey boka sararsa, bunun bedelini ödeyecek olan benim ve bunu sen de biliyorsun."

Alay ediyor, gözleri kısılıyor. "Sırf o küçük fahişeyle evlendin diye artık burada kararları senin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Az önce karım hakkında ne dedin sen?" Yüzüne bakarak soruyorum. Normalde geri çekilirdim. Babam hâlâ benim babam ve patronum.

Ama şu anda burada duran ve karıma hakaret eden adam o ve bu hafife alacağım bir suç değil.

Başına gelen onca şeyden sonra olmaz.

Daha uzun durup ona bakıyorum. "Ellie söz konusu olduğunda çeneni kapalı tutacaksın ve eğer kendi çıkarların varsa, onları hemen şimdi yatağa atsan iyi edersin."

"Kendi çıkarların olmaması için aptal olman gerekir." Babam sırtarak ellerini ceplerinden çıkardı. "Sana bir adım geri atmanı öneririm."

"Ben de sana bana doğruyu söylemeye başlamanı öneririm."

"Benim de kendi çıkarlarım var. Aileye daha faydalı olabilecek insanlarla görüşmelerim var ve eğer yön değiştirmeye karar verirsem, bu kararı desteklemen beklenir."

"Desteklemeyeceğim."

Gözlerindeki bakış yırtıcı olsa da iç çekiyor. "O zaman başarısız bir varis ve kocasın. Karını daha fazla tehlikeye atıyorsun."

"Senden mi?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Belki."

Onu yakasından tutup koyu mavi duvara çarpıyorum. "Eğer karım için bir tehdit oluşturuyorsan, seni burada ve şimdi öldüreceğim."

Başını sallayarak gülüyor. "Sana sadece onun için bir tehdit olabileceğimi söyledim, tehdit olduğumu değil. Ona ne olacağını biraz daha az önemsemeyi öğrenmelisin. Karına fazla bağlanıyorsun ve bu sana yükten başka bir şey getirmiyor."

Onu bıraktığımda tüm vücudum öfkeyle titreşiyor gibi hissediyorum. "O zaman senin gibi olmamı tercih ederdin. Önemsemem gereken herkesi kendimden uzak tutmamı istiyorsun. Belki de ölürlerse iyi olacağımı açıkça belirtmemi."

"O kadını önemsiyormuş gibi davranma."

Ellerim yumruk oluyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve tırnaklarımın ısırmasıyla avuç içlerime küçük hilaller giriyor. "Onu önemsiyorum. Ellie benim karım. O iyi bir insan."

"Ve bir evliliği yürütmek için gereken tek şey bu, öyle mi?" Babam homurdanıyor ve topuklarının üzerinde dönerek ofisten çıkıp mutfığa doğru yürüyor. "Noah onun için geldiğinde boku yiyeceksin. Bunun olmaması için elimden geleni yapıyorum."

"Bu seninle ilgiliymiş gibi davranma. Benim yaşamam ya da ölmem umurunda değil. Bunu birçok kez açıkça belirttin. Tek umursadığın şey aileni kendi çıkarların için nasıl kullanabileceğin."

Buzdolabını açıp bir bira çıkardı ve üstünü kırdı. "Sen Andino imparatorluğunun varisisin. Önemsiyorum."

"Sadece imparatorluğa ne olacağı umurumda." Alay ediyorum ve ona ters ters bakıyorum, buna nasıl bu kadar uzun süre katlandığımı merak ediyorum. "Her ne yapıyorsan başımızı daha çok belaya sokacaksın. Bunun farkındasın, değil mi? Noah'la asla tek başına başa çıkamadın ve şimdi Aiden bize yardım etmeye istekli olduğuna göre, bir şansımız olabilir."

"Aiden ilk başta sana gelmemiş olsaydı aileyi kurtarmak umurunda bile olmazdı." Birasını yudumlarken boynu sallanıyor.

Ağzının kenarında beliren salya çenesinden aşağı yuvarlanıyordu.

"Baş olmadığım için aileyi kurtarmanın bana düştüğünü düşünmedim." Sözlerini ona geri fırlatırken alay ediyorum.

Aynı anda hem kontrolün bende olduğunu iddia edip hem de her şeyin ters gitmesinden beni sorumlu tutamaz.

Babam bira kutusunu tezgâha çarpıyor, köpükler üstünden taşıyor ve elinin üzerine dökülüyor. "Arkana yaslanıp pis işleri benim yapmama izin verdiğin için çok rahatsın. Sen yetişkin bir adamsın ve bu ailedeki yerini uzun zaman önce almalıydın, ama bunun yerine arkana yaslanıp izliyorsun."

"Benden istediğin her şeyi yaptım!" Kutuyu elinden alıp lavaboya fırlatıyorum. "Sen istedin diye katlanamadığım bir kadınla evlendim. Sen istedin diye insanları öldürdüm."

Sırıttıyor ve yüzüme bakıyor, nefesinde bayat bira kokusu var. "Bunu benim için yapmışsın gibi davranma. Sen de en az bizim kadar karanlığı arzuluyorsun. Güç sahibi olmayı seviyorsun."

"Hayatım boyunca ne zaman güç sahibi oldum ki?" Homurdanarak dönüyorum ve koridorda ön kapıya doğru ilerliyorum. "Senin istediklerinden başka bir şey yapmadım ve bak beni nereye getirdi."

Babamın ağır ayak sesleri koridorda beni takip ediyor. "Bu konuda haklısın. Seni ne kadar güçlendirmeye çalışsam da hep zayıf kaldın. Asla bu aileye liderlik edebilecek türden bir adam olamayacaksın ve bunu uzun zamandır biliyorum."

"Belki de her fırsatta beni dövmek yerine bir baba gibi davranmayı deneseydin, daha iyi bir evlat olabilirdim."

"Daha iyi bir evlat mı?" Kolumdan tutup beni duvara fırlatıyor, diğer elini göğsümün ortasına yerleştiriyor. "Ne yapacağın hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Bu cehennem evinde yaşarken bile hep tek başımaydım. Bana sırtını döndün ve benim bir dekordan başka bir şey olmadığımı karar verdin."

"Herkes bu kadar." Cebinden bıçağı çıkarıp boğazıma dayadı. "Kalbin küt küt atıyor. Eminim Ellie de ilk saldırıya uğradığında öyleydi. O zaman yapabileceğin bir şey olduğunu bile bilmiyordun."

Elimi onunkine dolayarak bıçağı boğazımdan uzaklaştırıyorum. "Beni eskisi gibi tehdit edemezsin."

"Hayır, ama Ellie'yi tehdit edebilirim, değil mi?"

"Yap o zaman." Onu bir adım geriye itiyorum ve tökezliyor, ayağı halının kenarına takılıyor ve dizi koridordaki masaya çarpıyor.

Düşmeden önce kendini yakalıyor. "Babanı ittiğin için kendini büyük bir adam mı sanıyorsun?"

Acı bir kahkaha attım. "Lütfen, şu lanet tiyatroyu bırak."

"Haklısın. Karşılık vermeyi her zaman sevdin. Biliyor musun, harika bir suikastçı olabilirdin ama doğru ve yanlış anlayışının önüne geçmesine izin verdin."

"Ofisimde bir duvar dolusu kupa saklamaktan iyidir." Kollarımı kavuşturdum, ona bakarken öfkelen dim.

Buraya hiç gelmemeliydim.

Bunun sadece bir kavgayla sonuçlanacağını bilsem de yaptım, gerçeği bilmek istedim ve bu evde birbirimizin yanında olduğumuz her zaman olduğu gibi patladık.

Babam ayağa kalktı, elindeki bıçağı düzeltti. "Defol git evimden. Artık burada istenmiyorsun."

"Memnuniyetle." Koridorun geri kalanını hışım la geçiyorum, ön kapıyı öyle sert açıyorum ki alçı duvarda kulpun izi kalıyor.

Peşimden uçarak geliyor ve beni verandadan aşağı itiyor. Ayağım basamaklardan birine takılıyor ve yere yığılıyorum, çimento düşüşümü hiç engellemiyor. Omzumdan keskin bir ağrı yayılıyor.

"Şimdi bir erkek gibi hissediyor musun?" Ayağa kalkıp omzumu yuvarlayarak ağrıyı biraz hafifletirken soruyorum.

"Bu araziye bir daha adımını atmayacaksın. Eğer adım atarsan, seni olduğun yerde vururum." Kollarını kavuşturup burnunun ucuyla bana bakıyor.

"Bu senin için uğraşacak bir sorundan daha az olurdu."

Her ne kadar onu yere fırlatmak ve artık itilip kakılamayacağımı öğretmek istesem de, adamlarının arazisinin kenarlarında sıralandığını biliyorum. Ona saldırırsam beni öldürmek için iki kere düşünmezler.

İlk yumruğu atacak kişi o olmalı. Ondan sonra, tüm bahisler kapanır.

"Dur!" Babam merdivenlerden bana doğru hücum ederken Rebecca evden uçarak çıktı. "İkiniz bir gün birbirinizi öldüreceksiniz."

Babam göğsü kabarmış ve elleri yumruk olmuş bir halde önümde dururken sırtıyorum. "Rebecca, içeri girmelisin. Bu hiç hoş olmayacak."

Babamın burun delikleri şişti. "Küçük fahişesinin birileri tarafından damgalanmasına izin veren bir adamdan gelen sert sözler."

Ben kendimi tutarken Rebecca'nın eli ağzına gidiyor, dişlerim gıcırıyor, tüm vücudum sımsıkı sarılıyor.

Gülüyor ve beni itiyor. "Bir şey yapmayacağını biliyordum. Her zaman acınacak haldeydin."

Onu durdurmaya fırsat bulamadan - ki bunu yapmayacağım, çünkü onun canına okumak için can atıyorum - yumruğu ileri fırlıyor ve beni daha önce Aiden'in bana yumruk attığı yerde yakalıyor.

Eğer orada henüz bir çürük yoksa, sabah morun koyu bir tonunda parlayan bir çürük olacak.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek gevşek bir diş olup olmadığını kontrol ediyorum. Olmadığına karar verdiğim anda hamle yapıyorum.

Onu yere yatırıp üstüne çıktığımda babam inliyor.

Kalçalarımı kollarını vücudunun iki yanına bastırırken yumruklarımı birbiri ardına sıralıyorum. İnliyor, başı bir taraftan diğerine kayıyor.

Yanaklarında kesikler açılıyor, ağzının kenarında kan birikiyor. Burnu başka bir yumruğun altında çatırıyor, Rebecca arka planda tam olarak çıkaramadığım bir şeyler haykırırken yüzünü daha fazla kan kaplıyor.

Ancak lastiklerin gıcirtısını ve havaya sıkılan bir silahın sesini duyduğumda onun üzerinden yuvarlanıp yana doğru atıyorum.

Babam adamlarına bağırırken sessiz mahallede daha fazla silah sesi yankılanıyor.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum, belimden silahımı çekiyorum ve uzaklaşan beyaz arabaya ateş ediyorum.

Araba iki kat geri gidiyor, siyah bandanalı ve silahlı bir adam camdan fırlıyor. Bir el daha ateş ediyorum, silah tam yanımdan geçiyor.

Rebecca'nın acı dolu haykırışını ve ellerini karnının üzerinde birleştirdiğini duymak için tam zamanında döndüğümde midemin dibinde bir çukur açılıyor.

Ön basamaklara oturup uzanırken ve sık nefesler alırken ellerinin etrafından kıpkırmızı kan sızıyor.

Hemen yanına koştum, gömleğimi yırtıp bir tomar haline getirdim. "Bunu yarana tut. İyi olacaksın, beni duyuyor musun? Her şey yoluna girecek ve bunu atlatacaksın. Sadece bunu tutman gerekiyor."

Titreyen eliyle gömleği benden aldı ve yarasına bastırđı. Yüzünün rengi gitmiş, teni o kadar solgun ki neredeyse yarı saydam, alnında boncuk boncuk ter olsa bile.

Erkekler arazinin kenarlarından koşup babamı yerden kaldırıyor ve içeri taşıyorlar.

Ben ayakta durup etrafa bakarken bir çift benimle ve Rebecca'yla birlikte geride kalıyor, beyaz arabadan hiçbir iz yok sokakta.

Kırmızı bir araba kaldırımın kenarına yanaştı ve kapısı açıldı.

Gerginleşiyorum, nişan alırken parmaklarım silahımın tetiğine sarılıyor.

Noah arabadan iniyor, el sallarken yüzünde geniş bir gülümseme var, araba iyi bir çekimi engelliyor. "Kız kardeşinin başına gelenler utanç verici."

Birkaç metre öteden bile ses tonundan damlayan alaycılığı duyabiliyorum ve tek gördüğüm kırmızı.

Parmağımı sıkıyorum ama atışım arabaya çarparak geniş bir alana yayılıyor.

Noah gülüyor, gözleri kısılıyor. "Elinden gelenin en iyisi buysa, bu savaşın sonucu hakkında içimde iyi bir his var."

Ona yaklaşmakla Rebecca'ya dönmek arasında kaldım. "Yakalayın onu."

Yanımdaki adamlar havalanıyor, bahçede koşuyor ve Noah arabasına geri dönerken ateş üstüne ateş ediyorlar. Anladığım kadarıyla tek bir atış bile isabet etmiyor.

Dönerek Rebecca'ya dönüyorum ve ellerimi onunkilerin üzerine bastırıyorum. "Sana yardım getireceğim, tamam mı? Sadece dayanman gerek."

Rebecca'nın nefesi soluk soluğa geliyor. "İyi olacakmışım gibi hissetmiyorum. Vurulmanın bu kadar acıtacağını düşünmemiştim."

Kötü şakasına gülmek için kendimi zorlarken göğsüm sıkışıyor. "Normalde daha iyi hissettirir."

Öksürmeye başlamadan önce gözlerini deviriyor, korkunç hıçkırıklar hırıltıya dönüşüyor. "Bence acele edip yardım çağırmalısın, Sean."

Yaranın üzerine daha sert bastırırken gözyaşlarım görüş alanımın kenarlarını bulanıklaştırıyor. Telefonuma uzanıp yardım edebileceğini bildiğim tek kişiyi ararken ellerim titriyor.

"Selam." Ellie'nin sesi sıcak ve dostça ama içinde bir gerginlik de var. "Neler oluyor? Dominic babanla buluşacağını söyledi."

"Rebecca ölüyor. Hemen buraya gelmen gerekiyor."

Arka planda cam kırılması gibi bir ses duyulur. "Yola çıkıyorum. Ben ve Dominic şimdi çıkıyoruz, birazdan orada olurum."

"Acele et."

Aramayı sonlandırıp telefonu kenara fırlatıyorum ve Rebecca'ya odaklanıyorum. "Eğer benim yüzümden ölürsen, çok sinirleneceğim. Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Yüzünü buruşturmadan önce gülüyor. "Bensiz de iyi olacaksın."

"Dayan, Rebecca." Daha sert bastırıyorum, göz kapakları kapanmaya başladığında bir elimle yanağına dokunmak için uzanıyorum. "Uyanık kal, tamam mı? Ellie yolda ve her şeyi daha iyi hale getirecek."

Umarım.

Parmak uçlarımdaki kan lekesi, kıl fırçayla yaptığım ovalama işlemine rağmen sonsuza dek orada kalacak.

Ön verandada bir an durup, kapıdan içeri girdiğimde Sean'ın içinde bulunacağı ruh haline kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

Ben Rebecca'ya dikiş atarken o da eve gidip Noah'nın izini süreceğini söylemişti ama sanırım bunun asıl nedeni kız kardeşinin kanıyla kaplı bana zar zor bakabilmesiydi.

"Sean?" Kapıyı iterek açtım ve ağır bir gümbürtüyle arkamdan kapattım, mutfığa gitmeden önce ayakkabılarımı çıkardım.

Lavabonun yanındaki limon kokulu sabunu alıp ellerime müstehcen bir miktar döküyorum. Haşlayıcı su cildime akarken, kalan kandan kurtulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Rebecca bu akşam vurulduktan sonra görmesi gereken son şey onun kanı.

"Sean?" Ellerimi kurulayıp merdivenlere yöneliyorum.

Belki de gece için çoktan yatmıştır.

Gerçi bundan şüpheliyim. Saat gece yarısını biraz geçiyor ve o bir gece kuşu. Çoğu gece ben ondan önce uyurum, gerçi ben uykuya dalarken o yatakta yanımda oturur, kitabını okur.

Sanki gerçek bir evli çift gibiyiz.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı çıkıyorum ve koridordan onun odasına iniyorum.

"Sean?" Kapıyı çalıyorum, karşı taraftan bir nefes sesi ya da bir onay sesi duymak için kulak kabartıyorum ama ses gelmiyor.

Kapıyı bir kez daha çaldıktan sonra tokmağı çevirip kapıyı iterek açıyorum ve karşı tarafta karşılaşılabileceğim her şeye hazırlıklı oluyorum.

Kapıyı açıp sıcak tonlu ışıkları yaktığımda Sean'ın burada olmadığını görüyorum.

Odamızdan çıkıp eskiden uyuduğum odaya gidip kapıyı iterek açarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Lütfen onun da benim gibi burada olmasına izin verme.

Günlerdir girmediğim odaya adım atmak için kendimi zorladığımda, ciğerlerimi sarmalayan bir kavrama ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

Her şey normale dönmüş, kan gitmiş ve kırık camlar temizlenmiş ama yine de sanki sırtımda yeni kazınmış baş harflerle yerin ortasındaymışım gibi hissediyorum.

Banyoya geçerken nefesim boğazımda düğümleniyor ama orada da yok.

Aceleyle merdivenlerden inip ofisine gidiyorum, eğer iki yatak odasında da yoksa orada olması gerektiğini düşünüyorum. Noah'ı bulmaya çalışacağını söylemişti. Orada olması mantıklı olurdu.

Ancak odaya gittiğimde, tıpkı diğerleri gibi boştu.

Ön kapının çarpmasıyla arkamı dönüyorum, göğsümde bir umut çırpınırken vücuduma bir sarsıntı gönderiyorum.

Ben aceleyle salona girdiğimde Dominic bana bakıyor, gözlerinin altında derin halkalar ve çukur yanakları var. "Ne yapıyorsun?"

"Sean nerede?" "Sean nerede?" diye soruyorum, sesim yükseliyor ve dönüp eve gelip gelmediğine bakmak için garaja yöneliyorum. "Seninle birlikte olduğunu sanıyordum. İkinizin Noah'nın izini sürdüğünüzü sanıyordum."

Eski model arabaların sırası hâlâ orada duruyor, Chevelle sıranın sonunda yok.

Dominic beni garaja kadar takip etti. "Ne demek istiyorsun? Beni aradı ve Rebecca'nın vurulmasından sonra seninle birlikte olacağını söyledi."

"Yaklaşık üç saat önce beni Malcolm'un evinde bıraktı. Bana Noah'yı bulmaya gideceğini söyledi, ben de işim bitince Kara'ya beni buraya getirmesini söyledim. Daha yeni geldim ama bütün gece buradaymış gibi görünmüyor."

"Pekala, bir dakikalığına nefes al Ellie. Eminim onun için her şey yolundadır ve sadece bir şeyler içmeye falan gitmiştir. Yakında eve gelir."

Yüzü morarmış bir yaban mersini rengine dönene kadar onu boğazlama dürtüsüne karşı koyarken ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

"Gerçekten kocam kayıpken bana *biraz nefes almamı* mı söylemek istiyorsun? Aynı adam katı bir programa uyuyor çünkü programsız çalışmıyor. Kız kardeşinin öldürülmesini izleyen adam.

vuruldu. Vurulduktan hemen sonra Noah'ın ona el sallayıp suçunu kabul etmesini kim izledi?"

Dominic zorlukla yutkunur.

"Evet." "Canın cehenneme."

Garajdan hışımla çıkıp evin içine giriyorum, Sean'ın silahları koyduğu dolaplardan birine yönelirken cebimden telefonumu çıkarıyorum. Silah kasasını açtığımda telefon çalıyor ve çalıyor.

Telefon beni genel sesli mesaja yönlendirene kadar zil sesi kesilmiyor.

Aramayı sonlandırıp bir tabanca alıyorum ve bel kemerimin arkasına sokmadan önce şarjörünü ve emniyetini kontrol ediyorum.

Kasayı kapatırken Dominic'in eli benimkinin üzerine kapanıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun, Ellie?"

"Dışarı çıkıp kocamı bulacağım." Ona ters ters bakıyorum, acaba aptal mı yoksa Sean'ın nerede olduğunu biliyor ve şimdi bilerek hayatımı zorlaştırıyor mu diye düşünüyorum.

Sean her neredeyse, bir çukurda olabilir.

Noah onu kaçırıp öldürmüş olabilir ya da rehin tutuyor olabilir.

Belki de şu anda Noah'ın cesedinin başında duruyor ve sırtıma baş harflerini kazıyan piçi öldürme şansımı elimden alıyor.

Dominic'in elini itiyorum. "Eğer yoluma çıkacaksan, seni vururum. Sean için kim olduğun umurumda bile değil."

"Peki sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye soruyor, kollarını kavuşturup bana bakarken sesi keskinleşiyor. "Sean senin umurunda bile değil. Bu evlilik bir ittifak içindi, ama sen burada durup kocanı umursuyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Onu önemsiyorum."

Kelimeler yakıyor ama doğru. Zaman zaman beni çileden çıkarsa da, ona değer veriyorum. Düşündüğümden çok daha fazla.

Ve şimdi kayıp olduğuna ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığına göre, ne yapmam gerekiyorsa yapmaya ve kimi incitmem gerekiyorsa incitmeye hazırım.

Dominic de dahil.

Sertçe yutkunuyor, teslim olmak ve benimle savaşmak arasında kalmış gibi görünüyor. "Bu kadar sinirliyken onun peşinden gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Öfkeli bir kadını ne asla sakinleştirmez biliyor musun?" Ona yaklaşp silahı çıkardım ve çenesinin hemen altına tuttum. "Ona kocasının nerede olduğunu söylemeyecekmişsin gibi göründükten sonra sakinleşmesini söylemek."

"Şu anda yalnız kalmak istiyor."

Silahın emniyetini açıp çenesinin etli alt tarafına daha sert bastırıyorum. "İhtiyaç duyulduğunda ailemin geri kalanı kadar acımasız olmadığımı düşünme hatasına düşme."

Dominic kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Gascan Pub'da ama oraya bu şekilde saldırman hata olur."

"Umurumda bile değil."

SEAN barın köşesinde siyah bir masada oturuyor, önündeki kehribar rengi içkiye bakıyor.

Barda yoluma çıkmaya çalışan insanlardan kaçarak ilerliyorum. Şu anda Sean'ın adamlarıyla ya da yaşlı kadınlarıyla uğraşacak vaktim yok.

Yanıdaki tabureye kayarken gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Burada ne halt ediyorsun, Ellie? Rebecca'yla ilgilendikten sonra Kara'yla birlikte eve gitmen gerekiyordu."

"Ve gittim de." İçkiyi ondan alıyorum ama ılık. Barda bulunduğu süre boyunca hiç dokunulmadan önünde durmuşsa hiç şaşırmam. "Ve oraya gittiğimde, bana orada olacağını söylemene rağmen orada olmadığını öğrendim, bu yüzden şimdi buradayım."

Kaşlarını çatıyor, parmaklarını şakaklarına bastırıyor. "Evine git."

"Hayır." İçkiyi alıp geri atıyorum, gecenin büyük bir kısmını Rebecca'dan bir kurşun çıkarıp dikiş atarak geçirdikten sonra buna ihtiyacım vardı.

"Ben ciddiylim. Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok. Havamda da değilim."

Ona itaat etmem gerektiğini bilsem de -özellikle de adamlarından oluşan kalabalık bir grup barı doldurmuşken- umursamaya cesaret edemiyorum. Bu gece onu yalnız bırakmak bir seçenek değil. Kız kardeşini kaybetmek üzereyken olmaz.

Evliliğimiz en iyisi olmayabilir ama iyi ya da kötü onun yanında olacağıma yemin ettim ve bunu yapacağım.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Sean sandalyesinde geriye yaslandı, başını arkaya yatırdı ve barın diğer tarafındaki neon ışıklarına baktı. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Haklısın. Tartışmaya açık değil. Ya sen eve gitmek isteyene kadar ya da içmekten bayılana kadar burada seninle oturacağım."

"İçki içmiyorum." Bana ters ters baktı. "Defol git buradan, Ellie."

"Yap beni." Ben de ona ters ters bakarak ne yapacağına karar vermesini bekliyorum.

Bardaki diğer insanların bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum ama umurumda değil. İstedikleri kadar bakabilirler ve eğer sabah Sean'ın karısı tarafından kontrol edildiği söylentileri yayılırsa, zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz.

Ama onu yalnız bırakmayacağım.

Sean elini masaya vurdu, bardak tekrar yerine oturmadan önce yana doğru eğildi. "Sana buradan çıkmanı ve evine gitmeni söyledim. Sürekli bana meydan okumak yerine dediklerimi yapmanı bekliyorum."

"Sensiz gitmiyorum." Bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum, dudaklarında boğucu bir gülümsemeyle bize yaklaştırmaya başlayan garsona bakıyorum, gözleri kocama yapışmış.

O daha fazla yaklaşmadan taburemden kayıyorum ve bacaklarının arasına girip ona bakıyorum.

O da bana bakıyor ve bunu yaptığında kalbim göğsüme çarpıyor.

Tek yapmak istediğim gözlerinde gördüğüm acıyı dindirmek ve onu daha iyi hissettirmek ama şu anda bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Sean çenemi başparmağıyla işaret parmağı arasında kavırıyor. "Kıskandın mı, Ellie?"

"Kıskanacak bir şeyim yok." Ellerimi göğsünde gezdirip boynunun arkasında birleştiriyorum. "Benimle eve geleceksin."

Yüzü sertleşiyor, eli çenemden düşüyor. "Eve git, Ellie. Eninde sonunda eve döneceğim ama şu anda bunu yapmayacağım."

Elini tutuyorum, onu tabureden çekip kapıya doğru götürüyorum, ağır iç çekişi beni takip ederken bile. "Eve geliyorsun, Sean. Burada oturmak ve

Kızgın olmak sana yardımcı olmayacak."

Kaşlarını çatıyor ama beni takip ederek arabaya biniyor ve koltuğunda arkasına yaslanıyor. Ben yola çıkmadan önce Kara'ya diğer arabayı alması için birini getirmesi mesajını gönderirken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını her zamankinden daha da çatmış durumda.

Şehrin içinden geçip eve geri dönerken Sean tek kelime etmiyor, arabadaki gerilim arttıkça trafikten sıyrılıyor.

Arabayı garaja park ettiğimde öfkeden kuduruyor ve elleri yumruk olmuş durumda. Sean hışımla eve giriyor, ben de ona yetişmek için koşuyorum, o odamıza doğru ilerlerken ben de merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Kapıyı yüzüme kapatmasa da, bunu yapmak istediğinden eminim. Onun yerinde olsaydım, ben de isterdim.

Sean giysilerinden donuna kadar sıyrılıp yatağa uzanıyor ve gözlerini tavana dikeyiyor. "Şu anda benden ne istediğini bilmiyorum, Ellie."

Dolaba yöneliyorum ve onun gömleklerinden birini giyiyorum.

Dışarı çıktığımda bakışları çıplak bacaklarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, ince kumaşın vücuduma yapışmasından dolayı gözlerinde arzu parlıyor.

Yatağın diğer tarafına oturup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. "Noah'yı kendi başına avlamaya çalışmak yerine evde güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Şu anda dışarıda o piçi arıyor olmalıydım."

"Benimle kal."

"Ve kafamın içinde olup bitenleri mi düşüneyim? Seni ya da Rebecca'yı nasıl güvende tutamayacağımı mı? Hayır, teşekkürler."

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var." Elleri kendi isteğiyle kalçalarıma doğru hareket edince sırtarak ona sarılıyorum.

Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı. "Ve sen de o dikkat dağıtıcı olmayı planlıyorsun, öyle mi?"

"Eğer istediğin buysa."

Kalçalarını kaldırıp boxer'ını çıkarmadan önce bir süre beni inceliyor.

Sert siki amıma sürtündüğünde, uyarılma hissi kalçalarımdan aşağı damlıyor. Kalçalarımı yuvarlıyorum, zevk dalgaları üzerimde yuvarlanırken ona sertçe sürtünüyorum.

Sean bir elini saçlarıma daldırıp beni kendine çekiyor.

Ağız benimkinin üzerine kapandığında, dudakları birbirine yaklaşıp dilleri birbirine dolandığında, görüşümde yıldızlar dans ediyor. Öpücüğün içinde inliyorum, duman ve nanenin birbirine karışan tadını seviyorum.

Sikinin ucu içimde kayarken çıkardığı alçak inilti iç duvarlarımı sızlatıyor. Ona ihtiyacım var ama bu gece benimle ilgili değil.

Bu, onu mümkün olduğunca uzun süre aklından çıkarmakla ilgili.

Kalçalarımı tutup beni sikinin üzerine sürüklemeyi önce, vücudunu öpmek için acele etmiyorum.

Dilimle karın kaslarının çizgilerini takip ederken elleri saçlarımın arasında dolaşıyor.

"Dalga geçiyorsun Ellie ve benim bu gece dalga geçmeye tahammülüm yok."

Dilimi sikinin dibinden ucuna doğru kaydırıyorum, ucundaki nem damlasını emmeden önce zonklayan damarın üzerinde gezdiriyorum.

Saçımı çektiğinde inliyorum, boğazımın arkasına gelene kadar sikini dudaklarımın arasından geçirmesine izin veriyorum.

Yanaklarımı çukurlaştırıp onu daha derine aldığında inliyor, elim ağzımla aynı anda çalışmak için tabanın etrafını sarıyor.

Ucuna yakın her geçişte dilimi dikiş boyunca gezdiriyorum, dilimin üzerindeki tadyla inliyorum.

Çekip bizi ters çevirmeden önce emmemle birlikte kalçalarını sallıyor. "Oynamaktan yoruldum. Şu anda sırlıklam olmuş küçük amının içinde olmalıyım."

Kaba parmakları klitorisime bastırıyor, diğer eliyle gömleğimi gövdemden yukarı kaldırırken onu döndürüyor. Gömleğimi göğüslerimin üzerinden sıkıca çekerek, siki içime girerken beni yerimde tutuyor.

"Evet." Çarşafı tuttuğum gibi kalçalarımı onun itişleriyle aynı anda yuvarlayarak yataktan kalkıyorum.

Öne doğru eğilip içime daha derinden bastırırken gömleği bırakıp bacaklarımdan birini omzuna atıyor.

Sikinin zonklaması amımın onun etrafında daha sıkı kenetlenmesine neden oluyor.

"Siktir, sırlıklam olmuşsun." Parmakları kalçama sertçe batıyor ve sabah tenimde izler kalacağından eminim.

Bu düşünce beni daha da tahrik ediyor. "Lütfen beni boşalt."

Bana daha sert ve daha hızlı çarpıyor, siki sertleşirken beni yatağa bastırıyor.

Derin bir hamleyle daha boşalıyorum, topuklarımla sırtına bastırıp onu daha da yaklaştıırken çarşafı pençeliyorum.

Sean boşalırken hamleleri yavaşlıyor, amımın onun etrafında titremesi durana kadar beni serbest bırakmasıyla dolduruyor.

Çekiliyor ve yanımdaki yatağa düşüyor.

Birkaç dakika içinde yumuşak horultuları odayı dolduruyor, kirpikleri yanaklarına çarpıyor.

Birkaç dakika boyunca yatakta onun yanında uzanıyorum, nefes alış verişini düzelene kadar bekliyorum.

O an yataktan kalkıp kapıya yöneliyorum ve bu gece uyuyabileceğim bir dünya olmadığını **b i l i y o r u m**.

Hâlâ Sean'ın ben uykuya daldıktan sonra Noah'yı avlamak için gizlice dışarı çıkabileceğini düşünürken olmaz.

"Kal."

Arkamı dönüyorum, elim kapı koluna giderken bakışlarım onunkilerle kilitleniyor. "Çok uzağa gitmeyeceğim. Banyo yapmaya gideceğim, sonra da belki kütüphaneye gidip kitap okurum."

Battaniyeleri yana atıyor, altlarına giriyor ve benim için açık tutuyor. "Bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Sadece yatağa gir."

Aşağı inip aramızdaki çizgiyi korumam gerektiğini bilsem de, Sean'ın kollarında uyuma ve kâbuslardan bir gece daha kaçınma düşüncesi vazgeçemeyeceğim kadar güzel.

Büyük adımlarla odayı geçip onun yanındaki yatağa giriyorum. İç çekerek kolunu belime doluyor ve beni tekrar kendine çekiyor.

Boynumun arkasına bir öpücük konduruyor. "Benimle kal, Ellie."

Bu geceyi mi yoksa hayatımızın geri kalanını mı kastettiğini bilmesem de başımı sallıyorum ve tekrar kucağına sokuluyorum.

Bir süre daha onun olmanın tadını çıkarabilirim... Her şey başımıza yıkılacak olsa bile, bir süre daha onun olmanın tadını çıkarabilirim.

Dominic, "Konteynerler çıkarılır çıkarılır, " dedi, sesi kısılmıştı.

Yataktan fırlayıp Ellie'ye bakıyorum. Hâlâ gömleğimi giymiş ve yatağa yayılmış durumda, her zaman olduğu gibi varlığımın baş belasından çok bir meleğe benziyor.

Dominic ve Kara'nın geçen gece ona göz kulak olmaları gerekirken bara tek başına gelmesine nasıl izin verdiklerini bilmesem de, küçük bir parçam bunu yaptığı için memnun.

O geceyle ilgili bir şey bizi yakınlaştırdı ve o zamandan beri her gece yatağında mışıl mışıl uyuyor. Bu gece hariç. Bu gece kız kardeşleri onu dışarı çıkıp içki içmenin iyi bir fikir olduğuna ikna ettiler, Dominic'le olan olaydan sonra bile. Kapıdan koşarak çıkarken, gevşemesi gerektiğine dair bir şeyler bağırıyorlar.

Onu geri getirdiklerinde ayakta zor duruyordu ve Skyla, Ellie'nin kendisine fahişe diyen bir adama bar taburesi fırlatmaya çalıştığını söyledi.

Daha sonra izini bulup benim hakkımda bir şeyler söylediği için onu öldürmem gerekecek.

Karım.

Yine de bu gece için sorun değil.

İçimi çekiyorum ve bir elimi saçlarımda arasında gezdiriyorum. "Saldırı ne kadar kötüydü? Çok mu

Noah mı yoksa ölmek istediği zamanın geldiğini düşünen küçük bir silah tüccarı mı?"

"Noah."

Şu anda yapmak istediğim son şey gecenin bir vakti kaçıp gitmek. "Yola çıkıyorum."

"Destek de geliyor. Bu işin henüz bittiğini sanmıyorum ve diğer adamlardan bazıları Noah'ın adamlarının hâlâ marinanın kenarlarında oyalandığını görmüş ama henüz ilerlemiyorlar."

"Ben oraya varana kadar idare et." "Halledeceğim."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu yatağın ayak ucundaki şezlonga fırlatıyorum. Pelüş ve püsküllü beyaz mobilya parçası Ellie'nin ısrarı üzerine gecenin bir yarısı uyandığında kitap okuyarak vakit geçirebilsin diye oraya konmuştu.

Bu lanet şey ayak parmaklarını yere vurmak ve mırıldanılan küfürler için bir mıknaştır.

Ellie uykusunda mırıldanıyor, ağzının kenarından akan küçük bir salya izi başının altına sıkıştırdığı ve tek koluyla koza gibi sardığı yastığa akıyor.

Gidip uyumasına izin vermek istesem de, bunu yaparsam ateşle oynadığımı biliyorum. Dominic aramadan hemen önce bana bir mesaj gönderdi ve kendisine doğrultulan silahtan bahsetti.

Bu gece Ellie'nin öfkesini başka kimseye çektirmeyeceğim.

Birkaç giysi alıp aceleyle giyindikten sonra omzunu dürtüyorum. "Ellie, uyanman gerek."

Mırıldanıyor ve yastığı bana doğru fırlatarak sırt üstü dönüyor. "Uyku zamanı. Vajina bu gece çalışmayacak."

Homurdanıyorum ve battanileri geri çekiyorum. "Şu anda her ne kadar cazip gelse de, halletmemiz gereken başka şeyler var, bu da yataktan kalkıp giyinmen gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır. Uyuyacağım. Bu gece artık barlarda içmek yok. Skyla beni zehirlemeye çalıştı. Yatağa." Battanileri tekrar vücuduna çekti ve yana doğru yuvarlandı. "Uyu, Sean."

"Teknelerimden birinde bir saldırı oldu ve henüz ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum, bu yüzden oraya gitmem gerekiyor."

Esniyor ve doğruluyor, çarşafı göğsüne bastırırken yarı açık gözlerle bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Marinada bir saldırı olmuş ve arkasında Noah var. Şimdi oraya gitmek zorundayım ve geçen gece zaten bir bara girdiğin için, seni geride bırakırsam kendini bir suç mahalline sokacağını düşündüm."

Ellie yataktan kalktı ve doğruca, kaldırmak yerine sandalyeye taşıdığı giysi yığınının yöneldi. Karıştırıyor ve giydiği anda beni sertleştiren siyah taytı çıkarıyor.

Bakışlarımı kışından kaçırıyorum. "Ve ne olursa olsun, Rebecca'yla olanlardan sonra, yakın zamanda çıkmama izin vermeyeceğim."

"Bir noktada dışarı çıkmama ve hayatımı yaşamama izin vermen gerekecek."

"Sonra görüşürüz." Gözlerimi kaçırmadan önce bakışlarım yine o lanet taytın içindeki kalçasının kıvrımlarına takılıyor,

Şimdi onu omzuma atmayı ve benim için tekrar tekrar boşalmasını dinlemeyi düşünmenin zamanı değil.

Kapüşonlu bir tişört giyiyor ve elini uzatmadan önce saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapıyor.

Ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne?" "Silah mı?"

Bir an için ona silah vermemeyi düşündüm.

Bir silahı kullanabilecek kapasitede olduğunu bilsem de -ki bunu bana kanıtladı- ona bir silah verme fikri, onu güvende tutamayacağımı itiraf etmek gibi geliyor.

Yine de hazırlıklı olması onun için daha iyi, bu yüzden dolaba yönelip silah kasasını açıyorum ve onun için bir tabanca çıkarıyorum.

Belindeki kemerin arkasına sokmadan önce kontrol ediyor. "Hadi gidelim."

Kapıya doğru attığı adımlar, tamamen kontrolü elinde tutan bir kadın olduğu izlenimini veriyor. Merdivenlerden inerken başı dik ve aşağıya inip bana baktığında gözlerinde parlayan bir meydan okuma var.

Ona yetişiyorum, garaja doğru ilerliyorum ve köşede duran zırhlı arabanın anahtarlarını seçiyorum. Bu sefer onun güvenliği söz konusu olduğunda hiçbir risk almayacağım.

Rinaldolarla savaşın ortasında ihtiyacım olan son şey Aiden'la kavga etmek.

Arabayı iskenelin sonuna ^{park} edip Ellie'ye dönüyorum. "Neyin içine gireceğimizi bilmiyorum ve her zaman benimle kalmanı istiyorum. Noah'ın adamları hâlâ etrafta dolaşırken senin için endişelenmeme gerek yok."

Arabadan iniyor, kaputun etrafında dönüyor ve beni bekliyor.

Dışarı çıktığımda, silah sevkiyatımı taşıyan parlak siyah teknenin yanında ışıklar parlıyordu. Işıklar cesetlerin ve betonu kaplayan kanın üzerine sert gölgeler düşürüyor.

Ellie'nin kocaman gözleri bana dönüyor, bir eli ağzına gidiyor. "Burası kan gölü."

Olay yerine doğru ilerlerken çenem titriyor, hâlâ etrafta koşuşturan ve teknenin başında nöbet tutan adamlara bakıyorum. Kurdukları barikatı geçip karmaşaya yaklaştığımızda ikisi bana başıyla selam veriyor.

Çimento kıpkırmızı, boş gözler dosdoğru ileriye bakıyor.

İlk kişinin yanına çömelip parmaklarımı boğazının kenarına bastırduğimde midem bulanıyor.

Jared ölmüştü.

Henüz yirmili yaşlarının başındaydı ama bir karısı ve yetiştirmekte olduğu üç çocuğu vardı, dördüncüsü de yoldaydı. Bazen biraz fazla açık sözlü olsa da iyi bir çocuktü.

Kahverengi deri çizimleri kanla lekelenmiş Dominic yaklaşırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Boğazını temizliyor. "Durum kötü patron. Son sayıma göre iki düzine ölü ve on beş yaralı var."

Ellie yanıma kayıyor, inleyen bir adamın yanına gidiyor. Adamın yaralarını hızlıca değerlendiriyor ve ellerini vücudunda gezdirerek ona bir şeyler fısıldıyor.

Ayağa kalkıyorum ve parmaklarımdaki kanı pantolonuma siliyorum. "Adamlarından kaç ölü?"

"Yirmi."

Gözlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum.

Şu anda kimin hâlâ hayatta olduğunu görmem gerekiyor, sonra da burada neler olduğunu ve gemiyle birlikte burada bulunan adamların -yaklaşık dört düzine kadar- gemiyi korumak için neden yeterli olmadığını bulmaya çalışabilirim.

Ellie bir sonraki adama geçerken bana bakıyor. "Daha fazla yaralanmadan hareket edebildikleri sürece tüm yaralıların buraya getirilmesini istiyorum. Kendi başlarına yürüyemeyenlerin sedyelerle dışarı çıkarılması gerekiyor. Gemideki ilk yardım merkezinde bunların olduğunu varsayıyorum."

Dominic dudaklarını birbirine bastırıyor, gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Olmalı."

"Bir sorun mu var?" Ona bir adım daha yaklaşarak Ellie'yi görmesini engelliyorum.

"Hayır," diyor Dominic, bana bakarken sesi keskinleşiyor. "Ama sence de askerlerin işini yapmak yerine kalıp bölgenin güvenliğini sağlamaya yardım etmem daha iyi olmaz mı?"

Bir kaşımı kaldırarak kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır. Şimdi onun dediğini yap ve sana yardım edecek adamlar bul. Noah bu gece yine saldırmayacak."

"Bundan emin olamazsın."

"Olabilirim. Ölümümle ilgili bir gösteri yapmak ve öncesinde oyunlar oynamak istiyor. Bu gece beni burada öldürmek onun için yeterli olmayacak. Sana kendimi açıklamama gerek yok."

Başını eğerek bir adım geri çekildi. "Evet, efendim."

Topuklarının üzerinde bir dönüş yaparak teknenin yanında duran diğerlerine doğru ilerler ve onlar da yavaşça yaralıları çıkararak tekneye binerler. Diğerleri dışarıdaki insanların Ellie'ye yaklaşmasına yardım eder.

Bana geri döndü ve belindeki silahı çıkarıp uzattı. "Al."

"Bunu istediğini sanıyordum?" Silahı omuz kılıfının diğer tarafına sokuyorum.

"Bana ters bakan herkesi vuracağını biliyorum." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve az önce kontrol ettiği adama dönmeden önce kapüşonunu başına geçiriyor.

Kadın adamın başını kaldırıp kapüşonunu altına soktuğunda adam inliyor ve üzerinde lacivert bir spor sütyeninden başka bir şey kalmıyor.

Adamlardan biri - George - elinde bir ilk yardım çantasıyla yanında belirirken elini tutuyor ve sertçe sıkıyor. "Bu çok acıtacak ama yakında geçecek, tamam mı?"

Ellie kitin içine uzanıp alkollü mendilleri alıyor ve bir kutu eldiven çıkarmadan önce ellerini temizliyor. Gömleğini yukarı çekmeden önce onları takıyor.

Ellie kitten bir cımbız çıkarıp kurşunu aramaya başladığında adam dişlerini sıkarak başını sallıyor. Ellie kalçasını okşarken acı tıslamaları havayı dolduruyor, etrafındakilerin inlemelerine karışıyor.

"Her şey yoluna girecek, Charlie. Sadece benim için hareketsiz kalman gerekiyor." Ellie yaraya yaklaşıyor ve yüzünde sert bir ifadeyle George'a bakıyor. "Görebilmem için bir el feneri tutmanı istiyorum."

George kitten bir el feneri çıkarıp yakıyor ve Ellie onaylarcasına mırıldanırken yaraya yakın tutuyor.

Durumun kontrolünü ele alışı izlerken, onu omzuma atmayı tekrar düşünmemi sağlayan bir şey var. Kurşunu çıkarırken kendi halinde görünüyor.

George el fenerini ağızına götürüyor ve dikiş setini almak için çantaya uzanıyor.

Ona doğru yürüyorum ve el fenerini almak için elimi uzatıyorum. George feneri vermeden önce bana bakıyor.

Ellie iğneyi geçirirken bana bakıyor. "George. Gidip bana daha fazla iğne ve iplik getirmeni istiyorum. Arabada içinde bazı malzemeler olan başka bir kit olmalı. Sonra da buraya nakil aracı çağırmanı istiyorum çünkü bazı adamların kliniğe gitmesi gerekecek."

Ellie Charlie'ye dikiş atarken o başını sallar ve sıvışır.

Ellie derin bir nefes alır. "Pekâlâ Charlie, çirkin bir yara izin olacak ama en azından kadınları elde etmene yardımcı olur."

Charlie alay ediyor ve kadın iğneyi derisine batırırken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Evet. Kız arkadaşım savaş izine bayılacak."

Ellie gülerek hızlıca çalışıyor, bağlayıp ipi kesmeden önce gördüğüm en düzgün dikiş sıralarından birini yerleştiriyor.

Çalışmasını izledikçe, onu işinden uzaklaştırmanın doğru bir karar olmadığını daha çok düşünüyorum.

Yaptığı işi sevdiği çok açık.

Ve çalışmasını zorlaştırarak onu bundan mahrum bırakan benim. Klinikte onu gözetleyen çok fazla insan olması işini yapamaması anlamına geliyor.

Belki de işine geri dönebilmesi için binadaki güvenlik detaylarını azaltmamın zamanı gelmiştir.

George geri dönerken Ellie yerde yatan diğer adamlara bakar. "Bu biraz zaman alacak. Şu anda kliniğe götürülmesi gereken iki adamınız var. Dört kişinin daha oraya gitmesi gerekecek ama onları hareket edebilecek kadar stabil hale getirmem lazım. Gerisini burada halledebilirim."

Başımı salladım ve ayağa kalktım, nakliye kamyonları iskeleye gıcırdayarak gelirken feneri George'a geri verdim. "Dominic'le konuşmaya ve burada neler olduğunu öğrenmeye gidiyorum."

Onu yalnız bırakma isteğime şaşırmış görünüyor. "Pekâlâ. Ben burada olacağım."

George'a dönerek kendimi tam boyuma getiriyorum ve yere bakana kadar ona dik dik bakıyorum. "Eğer ona bir şey olursa, ilk senin kelleni alırım."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallayarak Ellie'ye yaklaşıyor. "Evet, efendim."

Memnun bir şekilde topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Dominic'e doğru ilerliyorum, o da bir adamı nakliye kamyonlarından birine yüklemeye yardım ediyor.

Boğazımı temizleyip arkasında duruyorum. "Burada neler oldu Dominic? Bu sevkiyatı senin denetlemen gerekiyordu. Hiçbir şeyin ters gitmemesi gerekiyordu ve saldırı hakkında en ufak bir dedikodu bile yayılmamıştı."

Dominic dinliyor olabilecek diğerlerinden uzaklaşmak için kenara çekildi. "Bu bir tuzaktı. Bir hareket gördük ama liman işçileri gibi giyinmişlerdi. Gemi gelmeden önce yaklaşık bir saat boyunca onları izledik."

"Sonra ne oldu?" Çenemi gemiye doğru salladım. "Çünkü ölen adamların çoğu gemide olan ve silahları getirenlerdi."

"Bilmiyorum." Dominic iç geçiriyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bir an konteynırları boşaltıyorduk ve sonra adamlar tekneye hücum etti. Herkesin meşgul olduğu bir anı bekliyorlardı ve sonra saldırdılar."

Etrafıma bakıp silah konteynerlerini arıyorum ama yoklar.
Buraya.

Hay sikeyim.

"Lütfen bana saldırı gerçekleştiğinde bir ekibin silahları dışarı çıkardığını söyleyin. "Kollarımı kavuştururken ses tonum soğuk," diyorum.

Dominic hırıltılı bir nefes alıyor. "Gittiler. Noah'ın adamları aldı onları."

"Tanrı aşkına."

Noah'ın adamları daha da ölümcül oldu.

Bir şey açıldı.

Bu saldırı sadece silahlarla ilgiliydi. Kayıplar onun için bir ikramiyeydi.

Er ya da geç, bizim için gelecek ve silahların çalınmasıyla, bahislerimi daha erkene almalıyım gibi görünüyor.

Halkımı nasıl koruyacağımı bilmediğim büyük bir şeye hazırlandığından hiç şüphem yok.

Bunu tek bir gecede yapabildiyse, geniş çaplı bir saldırı başlattığında neler yapabileceğini kimse bilemez.

YÜZÜMÜN yerdeki siyah paspaslarla buluşması, spor salonunda yankılanan mide bulandırıcı bir tokat sesi çıkarıyor.

İnliyorum ve kendimi yukarı itiyorum ama Kara'nın ayağı sırtımın ortasına yerleşiyor, beni yere bastırıyor ve sabitliyor.

Gülüyor. "Zayıfsın ve böyle devam edersen kendini asla koruyamayacaksın."

Hızlı bir hareketle arkama uzanıp bileğini kavradım, çekiştirdim ve dengesini bozdum.

Kara'nın sendelemesi, ayağının altından kurtulup üzerine tırmanmam ve dizlerimi kollarının iki yanına bastırmam için yeterli oldu.

"Bu daha iyiydi." Altımdan sırtıyor, kollarını sıkıştırdığım yerden gevşetmeye çalışıyor. "Ama hâlâ eskisinden daha zayıfsın ve eğer daha sıkı çalışmazsan Noah'ın sana yapacağı her şey için kolay hedef olacaksın."

"Bu rahatlatıcı bir düşünce," diyorum, ayağa kalkıp ona yardım etmek için elimi uzatırken ses tonumdan alaycılık damlıyor.

Kara iç geçiriyor. "Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Antrenman yapmak isteyen sendin."

Çok sıkı spor sütyenimin eteklerini çekiştiriyorum, terli kumaşın tenime sürtünme hissinden irkiliyorum. "Evet, istedim."

"Ve hayatının yıllarını dövüş sanatları eğitimi alarak geçirdikten sonra, artık çok fazla gelmeye başladığı için eğitime bir ya da iki yıl ara vermen gerektiğine karar veren sendin. Bu yüzden şimdi ne beklediğini bilmiyorum."

Ellerimi başımın arkasında birleştirerek minder üzerinde bir ileri bir geri adım atıyor, duvardaki aynalarda yansımadandan kaçınıyorum.

Eskisi kadar formda olmadığımı bilsem de, yine de onu dövüşte yenebilmeliyim. Benden büyük olsalar bile dövüşmekte ve rakibimi alt etmekte her zaman iyi olmuşumdur.

Şu anda, bir eşek arısıyla dövüşmeye çalışan bir karıncadan başka bir şey değilmişim gibi hissediyorum.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Tekrar gidiyoruz."

Kara pozisyonunu değiştiriyor, ayaklarının üzerinde hafifliyor ve ellerini yüzünün önünde kaldırıyor. "Yıllar boyunca eğitime devam etmeliydin."

"Evet, ama şu anda *sana söylemiştim* listesinin tamamını gözden geçirmemize gerek yok." Öne doğru hamle yaptım, uzanabileceği mesafeden eğildim ve ayağımı sağ dizinin arkasına geçirmeden önce yumruğumu kaburgalarının yan tarafına indirdim.

Geriye doğru düşerek ağır bir gümbürtüyle mindere çarptı.

Yıpranmış bando tişörtünün eteğini kaldırıp yüzündeki teri silerken gülümsüyor. "Demek hâlâ içinde var."

"Bu hayattan kurtulacağımı sanıyordum." Ayağa kalkıp bana doğru hamle yapınca geriye doğru sıçıyorum. "Şimdiye kadar ülkenin öbür ucuna taşınmış ve yeni bir hayat yaşıyor olmam gerekiyordu."

Kara gözlerini deviriyor. "Beni asla geride bırakmazdın."

Bana doğru ilerliyor, daha sert vuruyor, yumruğu kaburgalarımın çarpıyor. İnleyip yana doğru sendeliyorum, tekrar üzerime çıkmadan önce ayağımı toparlamak için acele ediyorum.

Vücudu benimkiyle çarpışıyor, ben yere çömelene kadar yumrukları kaburgalarımın ve karnıma vuruyor.

Vücudu sağa doğru hareket edip bana tekrar yumruk atmaya hazırlandığında omzumu karnına çarpıp onu yere düşürüyorum.

Tırnakları çıplak kollarımda gezinirken beni üzerinden çekip yana atmaya çalışıyor.

Ayaklarını altıma aldığında inliyorum, topukları karnıma bastırıyor ve beni havada süzülerek minder kenarına gönderiyor.

Başım yere çarpıyor, bir an için görüş alanımda yıldızlar dans ediyor. "Bu çok acıttı."

Kara koşarak yanıma geldi ve elini uzatarak ayağa kalkmama yardım etti. "İyi hissettirmedim ama tüm kasların uyanmaya başlamış gibi görünüyor. Bu iyi bir şey. Ne olursa olsun hazır olacaksın."

Aynanın önünde bir ileri bir geri yürüyorum, derin nefesler alıyorum, Kara son birkaç dakikayı ciğerlerimi havasız bırakarak geçirdikten sonra ciğerlerime tekrar hava almaya çalışıyorum.

"Biliyor musun, şu anda her şey çok farklı olabilirdi." Duraksıyorum, aynada kendime bakıyorum ve karşımdaki yabancınn kim olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Normalde bir erkeğin kafasına silah dayayacak bir kız değilimdir ama bunu iki hafta önce yaptım.

Sean için. Bunu Sean için yaptım.

Yapabileceėimi hiç dűřünmediėim bir řey daha.

Kardeşlerimin bunu yapabildiğini görebiliyordum. Onlar mafyanın acımasız hayatına her zaman daha uygun olmuşlardır. Kendi hayatları ve etraflarındakilerin hayatları üzerindeki kontrolü seviyorlar.

Ve işte buradayım, keşke başka bir hayatım olabilseydi diyorum, ama bu hayatla baş başa kaldım.

Ama artık bana o kadar da yabancı gelmiyor.

Kara i çekerek odanın kenarından su şişesini aldı ve kapağını yerine koymadan önce uzun bir yudum aldı. "Kendin için istediğinin bu olmadığını biliyorum ama olan bu. Aiden seni geri srklemeseydi ülkenin diğer ucuna taşınamazdın ve bunu sen de biliyorsun."

Ağzımın kenarı seğiriyor. "Kız kardeşlerimi onlardan o kadar uzak olamayacak kadar çok zlerdim."

"Güzel, o zaman seni şimdi uğraşman gereken her şey için hazırlayalım ve diğer her şey için daha sonra endişelenebiliriz."

Spor salonunun kapısı açılır ve Sean içeri girer. "Ben devralsam sorun olur mu?"

Soru gibi ifade edilmiş olsa da Kara yle olmadığını biliyor. Başını eğip başını sallayarak kapıya yöneliyor.

Ona döndüğümde kaşlarımı atıyorum. "Onu neden kovdun? Eğitim yapıyor olmamız gerekiyordu."

Tiřrtn başının üzerinden geçirip minderlerin üzerine fırlattı. "Seninle biraz antrenman yapabilirim diye dűřndm. Noah benim bedenime Kara'nınkinden daha yakın."

"iře geri dönmem konusunda ne dűřnyorsun?" Noah'dan bahsedince aklıma marinadaki gece geldi.

O gece -her ne kadar korkunç olsa da- uzun zamandır ilk kez kendimi kendim gibi hissetmiştim. Kocamın hangi cehennemde olduğunu söylemeleri için insanları silahla tehdit etmek yerine onlara yardım etmek ve kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için tekrar aksiyonun içinde olmak heyecan vericiydi.

Sean dudaklarını birbirine bastırıyor, ellerini yüzümün önüne getirirken çenesindeki bir kas titriyor. "Bence bu şu an için kötü bir fikir ve böyle bir şey olmayacak."

Ayaklarımın üzerinde hafifçe duruyorum, yumruğunu savurduğunda yer değiştiriyorum. Onu engellemek için kolumu kaldırıyorum, bileği ön koluma çarpıyor ve ben onu itiyorum.

O geri çekilirken balonuna doğru hamle yapıyorum, omzumu karnına saplıyorum ve onu dizlerinin arkasından yakalamadan önce birkaç adım geriye gönderiyorum.

Yere çarparken inliyor. "Pekâlâ, demek sinirlendiğinde dövüşebiliyorsun."

"Çünkü tamamen mantıksız davranıyorsun ve hayatlarımızın birlikte nasıl işleyeceği konusunda bir fikrim varken senin sözünün kanun olduğunu düşünüyorsun." O daha ayağa kalkmadan kendimi onun üstüne atıyorum. "Her şeyi kontrol edemeyeceksin."

Kıkırdıyor, kollarını yana savuruyor ve benim ona sarılmamı engelliyor. "Benim sözüm kanundur."

"Siktir et." Beni yana doğru itip üzerime çıkmadan önce bileklerimden tutup başımın üzerinde sabitlediğinde irkiliyorum.

Vücudunun benimkine baskı yaptığını hissettiğimde vücudumdan bir sıcaklık akıyor, aleti leğen kemiğime süründüğü yerde sertleşiyor.

Eğer beni onunla tartışamayacak kadar azdırmaya çalışıyorsa, büyük bir sürprizi var demektir.

Dizimi bacaklarının arasından geçiriyorum ve nefesi kesilerek yana doğru yuvarlanıyor.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyor, ben kendiminkine sıçrarken ters ters bakıyor.

"Bu da neydi böyle?" Bana doğru hamle yapıyor, beni belimden kavırıyor ve omzuna atıyor.

Beni spor salonunun diğer ucundaki havuza taşıyor, ben sırtına vururken havuzu çevreleyen küçük kapıyı açıyor. Beni içine atıyor.

Soğuk su etrafımda akarken yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum.

Nefes nefese kaldığımda, havuzun kenarında durmuş kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Saçmalıyorsun." Havuzun kenarına tutunup kendimi dışarı atıyorum ama tekrar içeri atılıyorum.

Tekrar yukarı çıktığımda öfkeliyim ve zihnimin arkasında küçük bir ses sırf bu kontrol saçmalığından kurtulmak için onu boğmamı istiyor.

"Gelecek hafta, isterseniz de istemeseniz de işe geri döneceğim.

"Hayır."

"Senin geri döneceğini düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor.

Havuzun kenarına çömelmiş, ellerini birbirine kenetlemiş. "İş yerinde seni çevreleyen güvenliği yıkmayı düşündüm ama sonra sırtında zar zor iyileşen yara izini hatırladım."

Midem ayaklarıma kadar indi. "Sean, bu benim için çok önemli."

"Ve senin eğitimli olman ve başına ne gelirse gelsin hazır olman da benim için önemli." Bana elini uzatıyor ve havuzdan çıkmama yardım ediyor. "İşte bu yüzden gelecek hafta seni arazide avlayacağım."

"Hayvanmışım gibi mi?" Alay ediyorum ve saçlarımı onun ayaklarına doğru savuruyorum. "Öyle bir şey olmayacak."

"Daha çok Noah'dan kaçmaya çalışan ve korktuğunda yolunu bulabilmesi gereken biri gibi."

"Bu çok fazla."

Bakışları göğsüme düşüyor ve zaten dar olan spor sütyeninin göğüslerimi daha da sıkıldığını fark ediyorum.

Şortunun önü beni yere yatırdığı zamankinden daha fazla kabarıyor ve bir an için ne hakkında tartıştığımızı unutuyorum.

Sonra hatırlıyorum ve her zamankinden daha çok sinirleniyorum.

"Dikkatimi dağıtmak için beni becermek istiyormuş gibi bakmayı kes." Parmaklarımı ona doğru şaklatıyorum. "Bu konuda bir an önce aynı fikirde olmamız gerekiyor çünkü hayatımın geri kalanında oturup senin karından başka bir şey olmayacağım."

"Hayatının geri kalanı için değil. Ama Noah'la aramızdaki bu sorun çözülene kadar dediklerimi yapacaksın."

Yanağımın içini ısırırken kanım kaynıyor, sakın kalmaya ve bir çocuk gibi bunun adil olmadığını haykırmaya direnmeye çalışıyorum.

Bunun adil olmadığını biliyorum ve hayatın hiçbir zaman adil olmadığının da farkındayım. Bana dağıtılan el ile çalışmak zorundayım, ama şu anda sanki dağıtıcı sürekli kart değiştiriyormuş gibi hissediyorum.

Sean iç geçiriyor. "Şu anda bu konuda tartışmaya devam etmeyeceğiz, Ellie. Yapmam gereken işler var."

"En azından birimizin var."

Onu omuzlarımla geçip kapıya yöneldim.

Hayatımın bu noktasına nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim olmasa da, geri kalanını bir kenarda oturup mafya karısı olarak geçirmeyeceğimi biliyorum.

Bir şekilde iki hayatımı birleştirmenin bir yolu olmalı ama bu Sean'la işbirliği yapmayı gerektiriyor.

Ve bu noktada, ölmek Sean'la bir günden fazla birlikte olmaktan daha kolay olacak gibi görünüyor.

Umarım iş o noktaya gelmez.

Etrafımızda yağan yağmurla çamura yüzüstü düşmüş olsak bile, sırtüstü yuvarlanıp Ellie'yi ayak bileğinden yakalamak ve onu da benimle birlikte aşağıya sürüklemek çok kolay.

Ben tutuşumu bırakana kadar ayağı ön koluma sertçe çarparak geri tekme atıyor.

Ellie ayağa fırlıyor, ayağının altından daha fazla çamur kaydığı için neredeyse geri düşüyor. Arazinin kenarındaki ağaçların arasına dalarken gök gürültüsü tepemde yuvarlanıyor, sıırıslam saçları, parlak turuncu spor sütyeni ve eşleşen şortundan başka bir şey yok.

Lanet olası bir pilonun peşindeyim.

Bileğimdeki ağrıyı dindirmek için bir an durduktan sonra ayağa kalkıyorum.

Ayaklarımın altındaki çamur kaygan, beni ilk adımlarını atan yeni doğmuş bir geyik gibi savuruyor.

Lanet olsun.

Onu yakaladığım anda ölmüş olacak.

Yağmurda ormanda onu kovalarken iliklerime kadar ıslandım, ahır gibi kokuyorum ve keşke onu omzuma atıp yatak odasına götürseydim de ona bir ders verseydim diyorum.

Kıçında parlak kırmızı bir ya da iki el izi olduğunu düşününce sikim seğiriyor.

İnleyerek, bir kez daha ayağa kalkmadan önce bir süre daha ağaçlara bakıyorum.

Bir başka çamur parçası neredeyse ayağıma takılıyor, bir bacağım diğerinden uzağa uzanıyor ve beni daha da sinirlendiriyor.

Eğer bana daha az sinir bozucu bir eş verilseydi, daha mutlu olabilirdim.

Adamım.

Ben kesinlikle bu boku yapmazdım.

Ayaklarımı yere basar basmaz, onun peşinden ağaçların arasına daldım, dallardan kaçıyor ve neredeyse pas kahverengisi yaprakların üzerinde kayıyordu

yere düşmüş.

Sağımda, ağaçların arasında çamurla kaplı parlak turuncu bir ışık parlıyor ve ben de onun peşinden atılıyorum.

Ayak uydurmaya çalışırken kaslarım çığlık atıyor. En son ne zaman bu kadar çok koştuğumu bilmiyorum ama görünüşe göre o günlerinin çoğunu koşarak geçiriyor.

En azından, sonunda ona yetiştiğimde ve o nefessiz bile kalmadığında vardığım sonuç bu.

Ellie bana ters ters bakıyor, gözlerindeki bakış meydan okuyor. "Gerçekten ne yapacağını sanıyorsun? Bana zar zor yetişebiliyorsun."

"Zar zor. Seni yine yakaladım." Hamle yapıp onu belinden yakalıyorum, yere çarptığımızda darbeyi omzum alacak şekilde dönüyorum.

Bana karşı kıpırdanıyor, onu sırt üstü çevirip üstüne çıktığımda aletim hazırda bekliyor.

Kurtulmak için mücadele ederken tırnakları elimin yan tarafına batıyor, sanki hayatının savaşını veriyormuş gibi bana karşı çırpınıyor.

Yine de kendini tuttuğunu biliyorum. Tutuşum sıkılaştığında gözlerini devirmesinden bunu anlayabiliyorum.

Bana karşı gerilirken meme uçları spor sütyenine çarpıyor. Alçak bir hırıltıyı bastırıyorum, onu yere daha sıkı bastırıyorum ve kalçaları altımda kayarak birbirine yapıştığında sırtıyorum.

Böyle koşturmak istemiyor olabilir ama bundan tahrik oluyor.

Ellie bana her zaman cehennemi yaşatmayı seviyor olabilir ama ikimiz de biliyoruz ki kontrolü ele alıp onu her isteğime göre şekillendirmemden hoşlanıyor.

Ve şu anda, günün geri kalanında onu sağanak yağmurda kovalamak yerine eve geri götürme havasındayım.

Altımda yine çırpınıyor ama gerçek bir gücü yok, sadece onu sikmem için yalvarmakla kafamı koparmak arasında kalmış gibi görünmesine neden olan bakışları var.

Ellie'nin dudakları birbirine yapışıyor ve ben hangisinde karar kıldığını anlıyorum. "Tüm bunların, hayatımı uygun gördüğün şekilde kontrol edebileceğini kanıtlamanın ötesinde bir anlamı var mı?"

Ona bakarken dişlerim birbirine çarpıyor. "Şu anda herhangi bir şeyi kontrol etmemin tek nedeni seni güvende tutmak. Olaylar yatıştığında, içeride güvenlik görevlisi olmadan işe geri dönmeni düşüneceğim."

"İşte sorun da burada. Bunu düşüneceksin. Benim patronum değilsin ve olmadığını da biliyorsun, o zaman neden böyle davranmaya devam ediyorsun?"

Senin gibi mi?"

"Hoşuna gitse de gitmese de bu ailenin reisi benim." Bileklerindeki kavrayışımı tekrar sıkılaştırıyorum, dizlerim kalçalarının arasına girecek şekilde geriye kayıyorum, aletimin çıkıntısı bizi çevreleyen ince kumaş katmanlarının arasından geçip amına sürtünüyor.

"Bundan hoşlanmıyorum."

Bu fırsatı bacaklarını karnımın altına sokmak için kullanıyor, göğsüme diz çöküyor ve beni itiyor.

Bileklerini benden koparıp ayağa kalkarken çamurun içinde kalıyorum.

Ben sendeleyerek kendime gelirken, o benden büyük bir adım geri çekiliyor.

İç çekerek ona doğru ilerliyorum, sırtı neredeyse boyu kadar geniş bir ağacın sert kabuğuna çarpana kadar ağaçların arasında onu takip ediyorum.

"Bunu kendin için daha kolay hale getirmeli ve her adımda benimle savaşmaya çalışmaktan vazgeçmelisin, Ellie."

Bir kaşını kaldırıyor, gözlerinde hâlâ hayal kırıklığı parlarsa da ağzının kenarından şımarık bir gülümseme geçiyor. "Karşılık vermem hoşuna mı gidiyor, yoksa bu ereksiyon sadece bir tesadüf mü?"

Çenesini tutuyorum ve ağzım birkaç santim ötede durana kadar başını geriye yatırıyorum. "Ben seni koşturmadan önce koşmaya başlasan iyi edersin."

"Denediğini görmek isterim." Elimi savuruyor ama gidebileceği hiçbir yer yok, bedenlerimizin her santimi birbirine yapışmış, benimle ağaç arasında sıkışmış durumda. "Bununla işim bitti Sean ve artık kaçmayacağım."

"Koşmaya devam edeceksin. Henüz antrenmanımız bitmedi."

Ellerini göğsüme koyup beni bir adım geriye itmeye çalışırken çenesi dışarı fırlıyor. "Eğer ormanda koşmak, yağmurda ve çamurda saklanmak istiyorsan, bir pislik seni kovalarken ve canına okurken, o zaman sen bilirsin, ama benim işim bitti."

Kollarımı iki yana açarak birkaç büyük adım geri atıyorum. Vücudundaki son çamur da temizleniyor ve onu önümde sırlıslam ve kızgın bir halde bırakıyor.

Tam da sevdiğim gibi.

Bunun onu daha da çileden çıkaracağını bilerek ona sırtıtıyorum. "Avlanan ve mücadele eden sen mi olmak istiyorsun? Dene bakalım. Tabii çok zayıf değilsen ve bunların hepsi laftan ibaretse."

Hiçbir şey belli etmeden ağaca yaslanıyor. Ve sonra kendini bana doğru atıyor.

Ancak tam temas edeceğini düşündüğüm anda benden kaçıyor ve ağaçların derinliklerine doğru ilerliyor.

Ben onu ormanda kovalarken yağmur yavaşlamaya başladı ama küçük pilonumdan hiçbir iz yoktu.

Gitti ve ben dönüp izlerini bulmaya çalıştığımda hiçbir şey göremiyorum.

Sonra bir ağırlık sırtıma çarpıyor, kollar boynuma dolanıyor ve bacaklar belime kilitleniyor.

Ellie kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Sen de beni zayıf sanıyordun."

Bacaklarından biri belimden kurtuluyor ve dizimin arkasına çarparak bizi yere düşürüyor. Beni bırakıyor ve ben onu da kendimle birlikte aşağı indirmeden önce serbest kalıyor.

Çamura geri döndüğüm anda üzerime atlıyor, beni yere sabitliyor ve ön koluyla boğazıma benim hoşuma gitmeyecek kadar yaklaşıyor.

Daha da yaklaşarak sikime sürtünmeye başladı. "Kendimi idare edemeyeceğimi düşünmek de ne demek oluyor?"

"Sinsi olabilirsin ama bu kendini idare edebileceğin anlamına gelmez. Sadece hızlı düşündüğün anlamına gelir. Teoride hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olabilirsin ama iş o noktaya geldiğinde ikimiz de biliyoruz ki sen insanları öldüren değil, kurtaran kadın olacaksın."

"Peki bunun nesi yanlış?" diye soruyor, kalçalarının arkasından tutup onu üzerimden itebileceğim kadar geriye yaslanıyor.

Yuvarlanıp üzerine çıkıyorum, ellerini bir kez daha başının üzerine çekiyorum ve bir elimle bileklerini tutuyorum. "Yanlış olan şu ki, öyle ya da böyle kendini öldürteceksin. Karşı koyamayacak kadar zayıf ya da gerektiğinde öldüremeyecek kadar erdemli olduğun için."

Ellie altımda kıvrılırken kaşları çatılıyor. "Eğer gerçekten düşündüğün buysa benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evliliğimiz boyunca seninle ilgili değişmeyen tek şeyin bu tavrın olduğunu ve bunun artık eskimeye başladığını biliyorum. İyi geçinmeye çalışmayı kabul ettiğini ve bir süre için bunun mümkün gibi göründüğünü biliyorum." Eğilip nabzını emiyorum, hafifçe titrediğinde sırıtıyorum. "Ve biliyorum ki benimle her zaman kavga etsen de benden daha çok istediğin bir şey yok."

"Sen bir piçsin," diyor, ancak sözlerinin gerçek bir ağırlığı yok.

"Ve sen de şımarık bir veletsin."

"Aileme yaşattığın onca şeyden sonra bana gerçekten böyle mi demek istiyorsun? Yıllar önce ve şimdi? Neler yaşadığımı bildiğin halde bana bunu söyleyecek cesaretin var mı?"

Onu daha sıkı tutarken dişlerim birbirine çarpıyor, çok fazla çırpınmasını ve kendine zarar vermesini engelliyorum. "Baban anneni benimkiyle aldatıyordu. En küçük kız kardeşin doğduktan sonra öldüğü güne kadar birlikte yatıyorlardı. Babama karşı komplo kuruyordu."

"Ölümünün tüm nedenlerini biliyorum ama yine de bu onu öldüren adamla evli olduğum gerçeğini değiştirmiyor!"

"Babamın arkasından iş çeviriyor ve karısıyla yatıyordu.

Baban bir aziz değildi ve ölümü başından beri bekliyordu." "Ve onu öldürmek zorunda olan sendin. Onu ayakta dururken gördün.

ve sen de *onu öldürmek için iyi bir zaman olduğunu* düşündün." Ellie'nin gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama sesi bozulmuyor.

Altımda hareketsiz kalıyor ve bir an için onun gözlerinden kendimi görüyorum.

Babasını öldüren adam bendim, bunu hak etmiş olsa bile.

"Çekil üstümden," diyor, kelimelerinden zehir fışkırıyor. "Ve beni rahat bırak."

Ellie ve ben yıllarca birbirimize cehennemi yaşattık ve ben onun her bir damarına bastım ama yine de beni uykumda öldürmedi.

Bunun yerine, itiraf etmek istediğimden daha fazla değer verdiğim biri haline geldi. O benim için Dominic'i silah zoruyla tehdit eden kadın.

İç çekip bileklerini bırakıyorum. "Eğer sadece Kara seninle kliniğe gelirse ve vardiyalı boyunca personel dinlenme odasında oturursa, bu patronların için sorun olur mu?"

Ellie durdu, gözleri büyüdü. "Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım. Şimdi yine kavga ediyoruz ve sen bana istediğimi vermeye hazırsın, oysa bunu en başından beri yapabiliirdin. Ne oluyor, Sean?"

İnledim ve onu ayağa kaldırarak üzerinden indim. "Şu anda benden ne istediğini bilmiyorum. Önce sana kliniği düşüneceğimi söyledim ve şimdi fikrimi değiştirdim, bir sorun mu var?"

"Tabii ki var, çünkü sen sadece sana fayda sağlayacak bir şey olduğunda fikrini değiştiriyorsun!" Kollarını havaya kaldırıyor, sonra kalçalarına indiriyor, elleri etine çarpıyor.

Ne halt edeceğimi düşünerek ona bakıyorum. "Biliyorsun, yıllar boyunca iki miz arasında yaşanan her şeye rağmen iyi bir koca olmaya çalıştım. Bana karşı duyduğun açık küçümsemeye rağmen seni mutlu etmeye çalıştım. İyi bir noktaya geldiğimizi sanıyordum, ama şimdi ikimize bir bak."

Yanaklarındaki izleri silerken gözleri yaşlarla parlıyor. "Belki de boşanırsak her şey daha iyi olur."

Kulaklarımda çarpan nabız gıcırdayarak durdu. "Affedersiniz?"

Çenesini daha yukarı kaldırdı. "Beni duydun. Bence boşanmalıyız. İkimiz de birbirimize değer veriyor olsak bile, bu işin yürümeyeceği çok açık."

Sanki altımdaki zemini çekip çıkarmış gibi hissediyorum. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bunu biliyor musun?"

Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda kapatıyorum, onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum. Bana bakıyor ve dudaklarını ayırdığında, bana savurmak üzere olduğu küfür ya da ısırtıcı söze sahip çıkarak benimkini onlara doğru eğiyorum.

Dillerimiz birbirine dolanırken çıkardığı yumuşak inilti söylediği sözlerin değil, gerçeğin ta kendisi.

İtiraf etmeye hazır olsun ya da olmasın, bunu istiyor.

Benimle evlenmeye alışmış bir yanı var. Onu kucağıma alıp taşaklarına tekme atmadan omzuma atarken, evliliğimizi sevdiğini söyleyecek kadar ileri gidebiliyorum.

Kıçına sert bir şaplak atıyorum, inleyip kalçalarını birbirine daha sıkı bastırdığında sırtıyorum.

"Ellie, boşanmak isteseydin benim için sırlıslıkla olmazdın. İkimiz arasındaki bu ileri geri oyununu seviyorsun. Sen de en az benim kadar bunu arzuluyorsun ve kavga çıkarmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu açıkça belirttin."

"Hiçbir şey değil." Bir ayağını sallıyor ama kolumu dizlerinin hemen altından geçirerek bacaklarını yerinde sabit tutuyorum. "Beni senin kadar sinirlendiren başka biriyle daha önce hiç tanışmadım. Bir evlilik böyle olmamalı."

"Bir evliliğin nasıl olması ve nasıl olmaması gerektiğini sen sakinleştikten ve söylediklerini düşünecek zamanın olduktan sonra konuşabiliriz."

Spor salonunun önünde durdum ve kapıyı çekip açtım. Onu havuza atma düşüncesi cazip gelse de, ikimiz de çamur içindeyiz.

Onu duşa taşıırken yumruğunu sırtıma vuruyor. Bu onu hiçbir yere götürmüyor.

Onu duşa sokuyorum, sırtını itip duvara yapıştırırken vücudunun benimkine sürtünmesinin keyfini çıkarıyorum.

Soğuk suyu açtığımda bana ters ters bakıyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru savuruyor.

Ben üzerine daha fazla su sıçrattığımda Ellie tükürüyor. "Boşanacağız. Konuşacak bir şey kalmadı. Bu işin yürümediği çok açık ve ikimiz de hayatlarımıza devam etmeliyiz."

Onu kollarımda döndürüyorum, böylece tamamen suyun altında kalıyor. "Boşanmayı kabul edeceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun. Böyle bir şey olmayacak. Özellikle de bana değer verdiğini senin kadar iyi biliyorken."

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Bakışları uzak ve okunamaz bir hal alıyor, sanki bana değil de içime bakıyormuş gibi. "Beni umursamıyorsan bunun ne alakası var anlamıyorum."

"Böyle düşünmen için aptal olman gerekir ve senin hiçbir zaman aptal olmadığını biliyorum, Ellie."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve başının arkasını kavrayarak ağzını tekrar benimkilere yönlendiriyorum.

Eğer onu önemsemediğimi düşünüyorsa, son birkaç haftadır dikkatini vermiyor demektir. İleri attığım her adım için iki adım geri atıyordu ve bu artık sona eriyor.

O kelimenin tam anlamıyla benim ve bunu şüphesiz bilmesinin zamanı geldi.

Öpücük yumuşak ve yavaş, ellerim sırtından aşağı kayarken ağızlarımız birlikte hareket ediyor. Parmakları göğsümde ve omuzlarımda geziniyor, ensemdaki saçlara batıyor.

Dudaklarından çıkan küçük bir inilti beni zonklatıyor, onun içinde olmak ve ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için yanıp tutuşuyorum.

Yine de bu sefer işleri ağırdan almak, ikimiz de tükenene kadar vücudunun her santimine tapmak istiyorum. Onu yatağımda bırakmak istiyorum, sırf tekrar tadına bakabilmek için geri dönmemi bekleyecek.

Ve sonunda bittiğimizi düşündüğünde, ona asla bitmeyeceğimizi kanıtlayacağım.

En azından, tam ışıklar sönerken soluk soluğa geri çekilene kadar planım bu.

"Ellie, yakın dur."

Duşu kapatıp elini tutuyorum ve rüzgârın dışarıda elektriği kesmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyorum.

Ellie takip eder arkasında Ben, onu ayak sesleri
Fısıldayan aracılığıyla binanın içinde.

Ta ki onun ayak sesleri olmadığını fark edene kadar, ama artık çok geç.

Ellie'nin çığlığı salonu doldururken ağır bir şey başımın arkasına çarparak beni öne doğru savuruyor.

İçinde bulunduğumuz minibüs patinaj yaparak dururken, SEAN ağzına tıktığı lekeli kumaşı neredeyse ağzına alıyor ve vücudu sarsılıyor.

Ağzımın kenarından akan salyalar çenemden aşağı damlarken uçmamaya çalışarak kendimi destekliyorum.

Minibüsün arkasındaki bank koltuğa bağlı olduğum gerçeğini düşünmeden salyamı silmeye çalışırken ellerim, onları ısırarak sert ip tarafından yerinde tutularak sarsılıyor.

Sean dik oturmaya çalışsa da, elleri çok sıkı bağlı olduğu için pek bir şey yapamıyor. Yan dönüyor ve bana bakıyor, etrafına bakarken hızla gözlerini kırıştırıyor, geçici hapishanemizin uzak köşesine sabitlenmiş paslı kırmızı alet kutusuna göz atıyor.

Sürücü kapısı açılıp kapanırken başımı sallıyorum ve çenemi sürgülü kapıya doğru sallıyorum.

Minibüsün ön tarafını görmemi engelleyen grafiti kaplı bir kontrplak parçası var ama aracı kullanan her kimse ayak sesleri duyuluyor.

Kapı kayarak açılıyor, parlak ışık içeri doluyor.

Parlayan altın dişli bir adam bize bakıyor, sırtışı büyüyor. "Güzel. Patron eğlence başladığında ikinizin uyanık olmayacağınızdan endişeleniyordu."

Sean ağzındaki tıkaça rağmen bir şeyler haykırıyor, ama bu pek de inandırıcı olmayan, boğuk bir tehdit sesinden başka bir şey değil.

Adam gülerek başını iki yana sallıyor ve dört adam daha onun yanında belirir.

Önce Sean'ı minibüsten çıkarırlar, kolları arkasından sıkıca bağlanmış, bacakları birbirine bağlanmıştır. Onlara tekme atmak için kaldıracı kullanmaya çalışır ama sadece yüzüstü düşer.

Adam sırtarak başını sallıyor ve bana dönüp bakıyor. "Hadi, yoksa seni de tamamen bağlarım."

Minibüsten dışarı kayıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Neden bacaklarımın da bağlı olmadığını bilmesem de, onlarla tartışmayacağım. Noah beni hafife alıyor olabilir ve bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

İhtiyacım olan tek şey, bana karşı biraz fazla rahat oldukları, arkama yaslanıp ölümü bekleyeceğimi düşündükleri bir an.

Adamlardan biri elini pazıma dolayarak beni şehir dışında terk edilmiş bir depoya benzeyen bir yere sürüklüyor.

Etrafımızdaki her şey çimentodan, kırık camlardan ve sigara izmaritlerinden oluşuyor. Girdiğimiz binanın dış cephesinde birkaç farklı kapı var ama çoğu zincirlenmiş ya da önlerine tahta sandıklar yığılmış.

Buradan çıkmak o kadar kolay olmayabilir.

Sean başını geriye atıp onu tutan adamlardan birinin burnuna çarpmadan önce tekrar bir şeyler söylüyor.

Mide bulandırıcı bir çığır duyulur ve adamın yüzünden kan damlar, sonra adam sağ taraftaki kapıya döner, kapıyı çekerek açar ve Sean'ı içeri iter.

İtişin ardından şiddetli gümbürtüler geliyor ve ben çığlık atarak ileri atılıp ona ulaşmaya çalışıyorum.

Altın dişli adam karanlığa doğru ilerlerken, Sean'ı tutan iki kişi de arkasından gelirken, adamlar beni tutup vücutlarına doğru sürüklüyorlar.

Adamın sağ pazumdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Komik bir şey yapmaya kalkmayacaksın, yoksa seni de lanet merdivenlerden aşağı atarım."

Karanlığa doğru iniyoruz ve aşağıya indiğimizde aydınlık bir koridorla karşılaşıyoruz.

Sean iki adamın arasında tutuluyor, burun delikleri açık ve gözleri kocaman. Çenesini sallıyor ve bunun kaçmam için bir emir olduğunu biliyorum ama şu anda bunu yapamam.

Onu nerede tutacaklarını bilmeden olmaz, böylece onun için geri dönebilirim.

Sean bir tanesinin içine itilmeden hemen önce hücrelerin üzerine sıkıca yerleştirilmiş parmaklıklardan oluşan kapılara bakıyorum, kafası metale çarpıyor. Geri çekilirken inliyor ve başını sallıyor, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor.

Adamlardan biri kapıyı açar ve Sean içeri itilmeden önce ağzındaki tıkaç çıkarılır. Kapı çarparak kapanmadan önce bir gümbürtü daha duyulur ve adam

Altın dişiyle yanındaki tuş takımına bir şey yazıyor. Kenarları parlak yeşil renkte yanar.

Sean'a kısı kısı güler. "Burada olmaya alışsan iyi olur. Noah seninle uğraşmaya hazır olduğuna karar verene kadar göreceğin tek dört duvar bunlar olacak."

En ufak bir gevşemede bile üzerimdeki tutuşa karşı koyuyorum.

"Jace, onunla ilgilen." Yetkili adam sağ kolumdaki serseriye başıyla işaret ediyor ve beni Sean'inkinin yanındaki hücreye sürükleyerek ağızındaki tıkaçı çıkarıyor.

Sean omzunu parmaklıklara vurdu. "Eğer herhangi biriniz ona dokunursa, sizi kendim öldürürüm. Sen yürüyen ölü bir adamsın."

Jace homurdanıyor ve beni duvara doğru itiyor. "Görünüşe göre kocan şu anda konuşabilecek durumda olduğunu düşünüyor. Sen de onun gibi çeneni çalıştırmaya başlamayacaksın, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yere bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Bu adamlar ne kadar zayıf ve ürkek olduğumu düşünürse, kaçma şansım o kadar artar.

Gerçi Jace hücreden çıkmadan önce bileklerimdeki ipleri çözerken kaçma şansım pek de iyi görünmüyor. Kapıyı çarparak kapatıyor, metal çınlıyor.

Merdivenler gıcırdamadan ve bir kapı çarparak kapanmadan önce ayak sesleri cilalı beton zeminde yankılanıyor.

Ben parmaklıklara doğru ilerleyip Sean'la beni ayıran taş duvara yaslanırken tepemdeki parlak ışıklar yanmaya devam ediyor.

Boğazını temizliyor. "Her şey yoluna girecek."

"Buna gerçekten inanıyor gibi görünmüyorsun, biliyor musun?" Midem kasırganın ortasındaki bir tekne gibi sallansa da hafif bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi.

Parmaklıklara bastırıp uzun koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken kalbim hızla çarpıyor. Her iki tarafta da birer kapı var ve bir kapının ardında ne olduğunu bilsem de diğerinin ardında ne olduğunu bilmiyorum.

Ve eğer işler benim istediğim gibi giderse, asla öğrenmek zorunda kalmayacağız. Sadece hücre kapısını açık bırakmalarını istiyorum.

şimdiye kadar gördüğüm adamlar insandan çok tuğla evlere benziyordu. Koşmaya başlarsam hızlı hareket edemezler.

Tek yapmam gereken buradan çıktıktan sonra onlardan kaçmak.

Parmaklıkların arasından geçip aramızdaki duvarın etrafından dolanırken aklımdan geçen mantra bu. "Arkana dön ve bileklerini bana ver. İpi çıkaracağım."

Sean iç geçiriyor ve dönüyor. "Bu belaya nasıl bulaştık bilmiyorum ama bizi buradan kurtaracağım."

"Hayır, çıkarmayacaksın." Ona olabildiğince yaklaşıyorum, ip bileklerinden kurtulana kadar düğümleri çözmeye çalışıyorum. "Seni izliyor olacaklar. Beni zaten hafife alıyorlar. Buradan çıkıp yardım getirebilecek biri varsa o da benim."

"Hayır." Elimi tutup sıkıca kavrarken sesi keskin ve sertti. "Kendini öldürtme riskini almayacaksın."

"Arkama yaslanıp hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun? Böyle bir şey olmayacak." Merdivenlerin tepesindeki kapı tekrar gıcırdayarak açılırken parmaklıklardan geriye doğru çekiliyorum.

Bu kez aşağı inen ayak sesleri öncekiyle aynı ve Jace koridorda duruyor, sırtarak hücredeki şifreyi giriyor, kutu yüksek bir klik sesi yankılanmadan önce beyaz renkte yanıyor.

Kapıyı çekerek açıp hücreme girerken parmaklarını çıtlatıyor. "Görünüşe göre günün ilk cezasını alacaksın."

Başımı sallarken gözyaşlarımı dökmeye zorlayarak geri çekiliyorum. "Lütfen. Neden burada olduğumu bilmiyorum. Lütfen bana zarar vermeyin."

Jace kıkırdıyor, ayağı kalçama çarpıyor. "İşaretlendin. Burada olmanın bir sebebi var."

Sean diğer hücreden kükrüyor. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden. Buradan çıktığımda ilk öldüreceğim kişi sen olacaksın!"

"Sözler, sözler," diyor Jace saçlarımdan tutup beni ayağa sürüklerken.

Attığım çığlık biraz abartılı olsa da gerçektir. "Lütfen bırak gideyim. Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen."

Yumruğu yüzümün yan tarafına çarpıyor, beni yere düşürürken ağzıma metalik bir tat doluyor.

Kaburgalarımın bir tekme daha atarken ellerimle başımı koruyarak cenin pozisyonuna geçiyorum.

Ben inlediğimde Sean diğer hücrenin parmaklıklarına çarpıyor.

Jace kıkırdarak yanıma çömeliyor. "Görünüşe göre kocanız sizi herkesin d ü ş ü n d ü ğ ü n d e n daha fazla önemsiyor. Bu ilginç bir

gelişme. Noah bunu öğrendiğinde çok mutlu olacak."

Hıçkırarak ağlıyorum, kaburgalarımın diğer tarafına bir tekme daha atarken ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, küçük alanı dolduran bir çıtırtı.

Acı vücuduma yayılıyor ve derin bir nefes almaya çalışarak soluk soluğa kalıyorum. Akciğerimin delindiğini sanmıyorum ama kaburgamın çatladığından eminim.

Jace sırtıyor ve kapıya doğru adım atıyor. "Bundan sonrası daha da eğlenceli olacak, Lynde kaltağı. Dinlensen iyi olur."

Kapıyı çarparak kapatıyor ama yeşil bir ışık yanmıyor. Pedin kilitlenmesinden gelen küçük bip sesi de yok.

Sean parmaklıklara tekrar vurur. "Ellie, buraya gel. Lütfen. İyi olduğunu bilmem gerek."

"Ben iyiyim." Parmaklıklara doğru ilerliyorum ve tekrar ona uzanıyorum, parmaklarını o kadar sıkı tutuyorum ki daha fazla tutarsam kırılacaklarından eminim. "Kaburgalarım acıyor ve yanağımı ısırdığıma eminim ama her şey yoluna girecek."

"İyi değiller. O sadece seni dövdü."

"Bana zar zor dokundu." Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve bunun bir önemi yok, çünkü kapıyı kilitlemeyi unuttu."

Sean sertleşti. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Ben bir koşu gideceğim. Issız bir yerde olabiliriz ama buralarda başka depolar da var. Noah hepsinde çalışıyor olabilir ve bana sadece telefonu olan bir tanesi lazım."

"Bundan hoşlanmadım, Ellie. Oraya gideceksin ve kendine zarar vereceksin. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Şu an elimize geçecek en iyi şans. Belki de tek şansımız bu ve biri kapının kilitli olmadığını fark etmeden önce gitmem gerekiyor." Elini bırakmadan önce sıkıca tutuyorum. "Bu konuda iyi olmalısın çünkü bu gerçekleşiyor."

İnliyor. "Peki. Koşmaya başla Ellie ve yardım getirmek için elinden geleni yap."

"Bizi bu durumdan kurtaracağım."

Umarım.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum, dışarıda kimsenin olmadığından emin olmak için koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Etraf temiz ve kalbim göğsümde kaçak bir tren gibi hızla çarpıyor.

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama denemek zorundayım.

Kapıyı hafifçe aralayıp koridora çıkıyorum. Menteşeler gıcırıyor ama bunun dışında, merdivenlere doğru sürünürken hiçbir ses çıkmıyor. Yavaş hareket ediyorum, kamera var mı diye bakıyorum ama görebildiğim bir şey yok.

Olsa bile, şu anda onları izlediklerinden şüpheliyim. Kilitli olduğumuzu düşünüyorlar.

Noah, Aiden'ı alaşağı etme planları üzerinde çalışabilecekken bizi izleyerek zaman kaybedemeyecek kadar ukala.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, birkaç adımda bir durup tepedeki kapıya yaklaşan birini dinliyorum.

Ses gelmeyince kolu tutup yavaşça çeviriyorum ve nefesimi tutuyorum.

Tek yapabildiğim bu kapının da diğerleri gibi gıcırdamamasını ummak.

Ve diğer tarafta bekleyen adamlar olmadığından emin olmak için.

Kapıyı iterek santim santim açmadan önce nefesimi bırakıyorum ve etrafta nöbetçi olup olmadığına bakıyorum.

Hiç bulamayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

İşte bu kadar. Buradan çıkacağım ve yardım bulacağım.

Dışarı çıktığımda, bir araba çalmayı deneyeceğim.

Merdiven boşluğunun kapısından bizi getirdikleri kapıya kadar kısa bir mesafe var. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak derin bir nefes alıyorum.

Yardım edecek başka birini bulamazsam Sean için hiçbir şey yapamam.

Koşarken ellerim titriyor, bacaklarım uyuşuyor ve zihnim sadece nihai hedefe odaklanıyor. Buradan çıkacağım. Yardım bulacağım. Başka seçeneğim yok.

Bunu Sean için yapmalıyım.

Tam kapıya ulaşmak üzereyken, bir kol göğsümden fırlayıp ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve beni yere yuvarlıyor.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

Jace hücremdeki kapıyı açıp içeri girdiğinde tek duyduğum ELLIE'nin çığlığı oluyor, elleri iki yanında seğiriyor ve ince dudaklarında zalim bir gülümseme kıvrılıyor.

Ayaklarıma doğru debelenerek eğiliyor, omzumu karnına saplıyor ve ikimizi de yere düşürüyorum.

Hızlı bir hareketle bizi yuvarlayıp üstüne çıkıyorum, ellerim kalın boynuna dolanıyor. "Gerçekten beni almaya geleceğini düşünmedin, değil mi?"

Boğazını sıkarken damarları kabarıyor, derisi koyu mor-kırmızı bir tona bürünüyor. Bu piç ölecek ve o ölür ölmez Ellie'yi alıp buradan defolup gideceğim.

Jace elimi pençeledikten sonra ayağa kalkıyor ve kafasını burnuma çarpıyor.

Kan yüzümden aşağı akmaya başlamadan önce mide bulandırıcı bir çırtırtı duyuyorum. İnliyorum, yıldızlar görüşümde dans ediyor. "Siktiğimin piçi."

Bir anlığına bıraktım ve beni üzerinden itti. Sırtım yere çarpıyor, başım betona çarpıyor. Ayağa kalktım.

Jace kapıya doğru koşuyor ama ben daha hızlıyım.

Kollarım beline dolanıyor, momentum bizi yere çarptırıyor. Yuvarlanıp beni yere yapıştırıyor ve yumruğunu yüzümün yan tarafına indiriyor.

Kanın keskin metalik tadı ağızma doluyor ve o ellerini boynuma dolamaya fırsat bulamadan bu fırsatı kanı yüzüne tükürmek için kullanıyorum.

Parmaklarım boğazının kenarlarına bastırırken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Öğürüyor ve ellerimi tekrar çekmeye çalışıyor.

Noah, Ellie'yi saçlarından tutup arkasından sürükleyerek hücreye girerken iç geçiriyor. "İkinizin de şimdiye kadar uslu durmayı öğrenmiş olacağınızı sanıyordum. Bırakın

yoksa Ellie duvarın sert tarafıyla orada karşılaşacak."

Noah'nın bileğini kavrayan Ellie'nin yüzünde gözyaşları yuvarlanır.

Serbest.

Jace'i bıraktım ve ayağa kalktım. "Sen ölü bir adamsın."

"Sözler, sözler." Noah, Ellie'yi bırakıp öne doğru savurdu.

Düşerken elleri kendini yakalamak için dışarı fırlar, ancak düşerken yüzünü buruşturur.

Öyle. Eminim çimento zeminin ve içindeki kusurların birleşimi bileklerini sarsmış ve avuçlarını çizmiştir.

Jace ayağa kalkıyor ve yüzündeki kanı siliyor. Sırıttıyor ve yumruğunu savuruyor, ben yolumdan çekilemeden kaburgalarımın yan tarafına çarpıyor.

Bir an hırıltıyla soluyorum, Ellie'ye bakıyorum, öfkeden neredeyse hırlayacak gibi oluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başımı hafifçe sallıyorum.

Yapması gereken son şey bu işe karışmak.

Ellie kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözlerindeki ifade buradan çıktığımızda bunun sonunu duymayacağımı vaat ediyor.

Bundan sonra bana cehennemi yaşatacak kadar hayatta olduğu sürece mutlu olacağım.

Noah kollarını kavuşturuyor, sanki o bir öğretmenmiş ve biz de okul bahçesinde birbirini rahatsız etmekten vazgeçmeyen çocuklardan başka bir şey değilmişiz gibi başını sallıyor.

Dudakları köşelerinden kıvrılır. "Jace, küçük kaçış sanatçısını bağla.

İkinci kez kaçmasını istemeyiz. Sonra da diğer misafirimizi getir."

Dik dururken kaşlarım birbirine çarpıyor, kaburgalarımın yayılan ağrı canımı çok yaksa da omuzlarımı geriye atıyorum.

Noah ve Jace'i hemen öldürmeye çalışmakla daha uygun bir anı beklemek arasında kalarak dişlerimi sıkıyorum.

Onlara şimdi saldırmak, bilmediğim diğer adamların odaya doluşması riskini almak demek. Saniyeler içinde alt edilebiliriz ve Ellie'nin durumu daha da kötüye gittiği için savaşabilecek durumda olup olmadığını bilmiyorum.

Jace onu bağlamayı bitirirken Noah Ellie'ye doğru bir adım attı.

Yoluna çıkıyorum. "Ona elini sürmeyi aklından bile geçirme."

"Bunu düşündüm." Noah beni geçip Jace'e bakıyor. "Onları diğer odaya taşıyacağız. Kanın çimentoyu lekelemesini istemiyorum."

Ben ona saldıramadan Jace'in kolu boynuma dolanıyor ve başka bir adam elinde iple hücreye giriyor.

Adamlar beni tekrar bağlamak için uğraşırken ben de ipe karşı direnmeye çalışıyorum. "Öleceksin."

Noah iç geçiriyor, daha yakına eğiliyor. "Bunun beni korkutması gerekiyorsa, daha çok çabalaman gerekecek. Baban düşmanlarının kendisinden korkmasını sağlama sanatında ustalaşmıştı. Sen de onun kitabından bir sayfa almalısın."

Jace Ellie'yi ayağa kaldırdı ve hücremden çıkıp koridordaki diğer kapıya doğru ilerledik.

Kapı beyaz bir odaya açılıyor, zemin çimento üzerine şık bir epoksi ve ortasında büyük bir gider var. Tezgahlar duvarın bir tarafında sıralanıyor, çeşitli aletler ve bıçaklar üstündeki bir panoya asılı.

Lavabo büyük ve yanında büyük bir küvet daha var.

Ellie'nin keskin nefes alışı dehşete düştüğünü anlamam için yeterli. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama bu odadan başka çıkış yolu yok. Sadece tek bir kapı var, tabii duvarların üzerine örtülmüş kalın plastiğin arkasında bir yere gizlenmiş başka bir kapı yoksa.

Noah odanın ortasında, ızgaranın birkaç metre önünde duran üç metal sandalyeye başıyla işaret ediyor. "Onları oraya koy ve bağla, sonra da diğer misafirimizi getir."

Jace beni bırakır bırakmaz ileri atılıyorum ve ellerim arkadan bağlı olmasına rağmen ayağımı Noah'ın kaval kemiğine çarpıyorum.

İnleyen Noah neredeyse dengesini kaybediyor, Jace beni yere yapıştırırken son anda kendini yakalıyor. Başım yerden sekiyor, görüş alanımda daha fazla yıldız dans ediyor.

Alt dudağıma batan dişlerim yüzünden ağzımda kan birikiyor.

Noah ayağını pazuma çarpıyor. "Seni aptal herif. Seni öldürürken eğleneceğim."

Jace diğer adamla birlikte beni ayağa kaldırıyor, sandalyeye doğru sürüklüyor ve iterek oturtuyor.

Beni sandalyeye bağlarken Ellie bana üç kafam varmış gibi bakıyor. İpler derimi ısıtıyor, sıcak kan sızmaya başlayana kadar sertlik derimi çiziyor.

Odanın kapısı tekrar açılıyor ve bir an için adamların kimi sürükleyerek içeri soktuklarını bilmiyorum.

Adam kollarının arasında yığılmış, başı öne eğik ve yüzünün görünen kısmı çürükler ve kanla kaplı.

Ellie'nin keskin nefesi sessizliği bozuyor. "Aiden?"

Adam inliyor ve başını kaldırıp şişmiş gözlerle bize bakıyor.

Bu Aiden'dı ama kendisi gibi görünmüyordu. Cildindeki kesikler ve patlıcan rengi morluklarla, daha çok geçen haftanın büyük bir kısmını dayak yiyerek geçirmiş birine benziyor.

Yapmamış olsa bile. Onunla sadece birkaç gün önce konuştum.

Noah sırtlıyor ve Ellie'ye yaklaşıyor. "Sen ve Aiden'ın morlukları aynı olabilir. Bence kaçma girişimin için bunu hak ediyorsun, değil mi?"

Onun cevabını beklemeden yumruğunu Ellie'nin yan tarafına indirdi. Yüzü.

Ellie çılglık atıyor, başı yana düşüyor. Başının üstündeki deri Elmacık kemiği yarıyor, kan çenesine doğru süzülüyor ve aşağı inerken gözyaşlarıyla karışıyor.

Kükreyerek kurtulmaya çalışıyorum ama bağlar çok sıkı. "Lanet ellerini ondan uzak tut, beni duyuyor musun?"

Noah gülüyor ve başını sallıyor, gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Daha yeni başlıyorum. Jace."

Aiden üçüncü sandalyeye sürüklenip bağlanıyor ama bu korkunç görüntüsüyle bir yere gideceğinden şüpheliyim.

Jace odanın kenarındaki tezgâha doğru ilerliyor, duvardaki bıçaklara bakarak zaman geçirdikten sonra kavisli bıçağı olan küçük bir bıçağı çekip indiriyor. Bir şok tabancası seçiyor ve arka cebine atıyor.

Onu izlerken kalbim göğsümü yırtıyor ve Ellie'nin önüne geçip onu her şeyimle savunmam için beni zorluyor.

Yine de beni sandalyeye çok sıkı bağladılar. Ne zaman yana doğru sallansam sandalye kayıyor ama devrilmeyi düşünecek kadar bile hareket etmiyor ve bir yolunu bulup kurtulmama izin vermiyor.

Boku yedik.

Aiden homurdanıyor ve bıçakla Jace'e yaklaşıırken ondan uzaklaşıyor. "Yapma."

Noah tezgâha yaslanmış, Jace Aiden'ın elinden tutarken gözlerinde eğlenen bir parıltıyla gösteriyi izliyor.

Jace, Aiden'ın elini metal sandalyenin koluna çarpmadan önce elinin arkasına baskı uygular. Bıçağı Aiden'ın tırnaklarından birinin kenarına doğru kaydırmadan önce elini sabit tutar.

Aiden dişlerini birbirine geçiriyor, tırnağı elinden yavaşça kesilirken çığlık atmamaya çalışırken çenesindeki kaslar esniyor.

Ellie gözyaşlarını tutuyor, Noah'ya hançer gibi bakarken gözleri parlıyor. "Kes şunu. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Adam onu incelerken başını yana eğiyor. "Mafyanın içinde büyüdükten sonra bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlayacağını sanırdın."

"Kimseyi öldürmek zorunda değilsin." Ellie'nin ses tonu serttir ve kardeşinin elinden bir tırnağı daha alınırken çıkardığı iniltilerin sesinin üzerinde cınlar.

Jace gülererek şok tabancasını çıkarıyor, açıyor ve şok vermek için düğmeye basıyor. Aiden'in yan tarafına bastırıyor, Aiden inleyip yana doğru çırpındığında gülümsemesi genişliyor, ancak ipler onu yerinde tutuyor.

Noah tezgahı itiyor ve önümde duruyor. "Sana bir seçenek sunacağım. Ya ben karını öldürürüm ya da sen bana katılıp Lyndes'lere karşı savaşırsın."

Ellie alay eder ve başını sallar. "Böyle bir şey olmayacak."

Ona döner ve bir parmağını dudaklarının üzerine bastırır. "Sus Ellie, yetişkinler konuşuyor."

Ona ters ters bakıyorum ve onu öldürmeden önce ona nasıl işkence edeceğimi düşünüyorum.

Dudaklarına bastırdığı parmak kemiğe kadar sıyrılacak.

Ve sonra vücudunun her santimetresine baş harflerimi kazımak için zaman ayıracam. Kıza yaptığına benzer bir işaret taşıyacak. Ölmeden önce başkasının damgasını taşımanın ne demek olduğunu öğrenecek.

Noah cebinden bir bıçak çıkarıp açarak Ellie'nin arkasında durmaya başladı. "Eğer kaçmaya çalışmasaydın, şu anda sana zarar vermek zorunda kalmazdım."

Tekrar iplere doğru hamle yapmaya çalışıyorum. "Ona ne yapacağını düşünüyorsan, onun yerine bana yap."

"Öyle bir şey olmayacak." Noah gömleğinin arkasını kesiyor ve midemin dibinde derin bir çukur açılıyor.

Bıçağın ucu Ellie'nin tenine değerken boğazımda bir safra birikiyor.

Ellie keskin bir nefes alıyor, çenesinde kararlı bir duruş var.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, şu anda söyleyebileceğim herhangi bir şeyin onun için işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

Yaşadığım onca yıl boyunca kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bıçağın ucu derisine batarken küçük bir inilti odayı dolduruyor, *N'yi* oluşturmak için ilk darbeyi aşağı çekiyor.

Boğazımı temizleyerek dikkatini bana çektim. "Bana bakmaya devam et, tamam mı? Bunu atlatacağız ve bunun bir daha başına gelmesine asla izin vermeyeceğim."

Noah gülüyor ve zar zor iyileşen yaraların üzerine baş harflerini kazımayı bitiriyor. "İstediğin kadar böyle düşünebilirsin ama üçünüz buradan birlikte çıkamayacaksınız."

Aiden anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, başı öne eğilirken gözleri geriye kayıyor.

Jace, Noah'ya sırtıyor. "Görünüşe göre acıyla başa çıkamıyorlar."

İplere tekrar bastırıyorum ve onlar da derimi daha derinden ısıyor. "Acınacak haldesin. Neden bilinçsiz bir adam ve bir kadın yerine kendi boyunda biriyle uğraşmıyorsun?"

Noah beni küçümsüyor. "Çünkü istemiyorum."

Her kelimeyle birlikte sırtındaki isme bir harf ekliyor. Rinaldo yarı heceleniyor ve Ellie de Aiden'la birlikte bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Odanın kapısı açılır ve içeri bir sürü adam girer, duvarda asılı silahları alıp giderler.

Tüm silahlar odadan çıkarıldıktan sonra Noah, Jace'e başıyla işaret eder. Jace bıçağı alır ve Aiden ile Ellie'nin ipini keser.

Aiden'in vücudu öne doğru eğilir ve Ellie sandalyesinden fırlayarak kafası yere düşmeden onu yakalar. Onu sıkıca kucaklar ve yere düşmesine yardım eder, gözyaşları yanaklarından süzülür.

Noah kapıya doğru yöneliyor, Jace de arkasından. "Kaçmaya çalışma zahmetine girme. Senin zamanın geliyor Sean ve seni bir daha gördüğümde işbirliği yapmaya hazır olsan iyi edersin."

Kapı kapanmadan önce bir adam daha odaya giriyor, çarparak kapanıyor, kilidin ağır sesi beni okyanusun dibine sürükleyen bir kurşun ağırlık gibi yerimde dönüyor.

Derin bir nefes alıp Ellie'ye bakıyorum. "Beni çözebilir misin?"

Başını sallıyor, ayağa kalkarken alt dudağı titriyor.

Attığı her adımda topallıyor ve kendini tutuşunda Noah'ın onu bana geri getirmeden önce ona daha fazlasını yaptığını düşündüren bir şey var.

Ellie düğümle uğraşırken parmakları titriyor, ipi çekerek çözüyor ve yere düşmesine izin veriyor.

Serbest kaldığım anda ona sıkıca sarılıyorum.

Kollarını belime doluyor ve gözyaşları gömleğimi ıslatırken bana tutunuyor. "Buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız. Aiden'in bir dayaktan daha sağ çıkabileceğini sanmıyorum."

Başının üstünden Aiden'a bakıyorum, haklı olduğunu biliyorum.

Noah'nın Aiden'a ne kadar süre sahip olduğunu bilmesem de, bu süre içinde Aiden'a epeyce zarar vermiş gibi görünüyor.

Ellie sendeleyerek aldığı bir nefesle benden uzaklaşıyor ve Aiden'ın yanında yere diz çöküyor, hasarı daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Bunu atlatacağız," diyorum yanına çömelirken, acısını dindirebilmeyi dileyerek. "İkinizin de üzerine bıraktığı her iz için bedel ödeyecek."

Ellie başını sallıyor, çenesi gergin. "Biliyorum."

Noah'yı öldürme şansını ne zaman yakalayacağımı bilmiyorum ama onun benim ellerimde öleceğini biliyorum.

Yine de, bir sonraki adımda beni dövmeye başlarsa bunu yapmak daha zor olabilir.

Etrafına bakınırken Ellie'nin omuzları öne doğru düşüyor. Lavabonun yanına bırakılmış birkaç paçavra var ama Aiden'ı iyileştirmek için ihtiyaç duyacağı tıbbi malzemelerden hiçbiri yok.

Yine de ayağa kalkıp bezleri alıyor ve ben onun yanında kalırken onları ıslatıyor.

Odanın kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Jace içeri giriyor, yanındaki iki adamla birlikte odayı geçip bana doğru geliyor. Jace beni geçip doğruca Ellie'ye yöneliyor ve onu saçlarından tutup duvara çarpıyor.

Gözleri başının arkasına yuvarlanıyor, ben ona saldırırken vücudu yere yığılıyor.

Diğer ikisi hazırды, Jace'e dokunmaya fırsat bulamadan beni zapt ettiler.

Jace beni takip ederken kanım kaynayarak odadan dışarı sürüklendim. "Hepiniz bunun için öleceksiniz."

Bu piçler onu bir saniye bile düşünmeden öldürebilirler.

Yüzünün kenarından kan damlarken kalbim boğazıma kaçıyor ve beni boğuyor.

Lütfen bunu atlatmasına izin verin.

"SEAN!"

Yumruğumu kapıya vururken çığlık atıyorum.
Gümbürtü başımın ağrısını dindirmeye yetmiyor.

Elimi uzatıp ağzımın kenarındaki kanı siliyorum ama avucumun kenarındaki bordo lekeye bakarken başım hâlâ dönüyormuş gibi hissediyorum.

Aiden boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Kapıyı kıramayacaksın."

"Şu anda konuşmamalısın." Ona doğru bir adım atıyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Sean'ı nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Hayır." Aiden öksürüyor, zaten lekeli olan beyaz gömleğine biraz kan sıcıyor.

Başını beyaz epoksi zemine yaslıyor ve tepesindeki floresan ışıklara bakıyor. "Burada öleceğiz. Royce şu anda nerede olduğumu bilmiyor. Ona yurtdışında bir toplantım olduğunu söyledim. Geri döneceğim ama muhtemelen benden pek haber alamayacak."

"Aptal." Ellerimi başımın iki yanına kenetliyorum ve lavaboya gidip Jace kafamı duvara çarptığında yere düşen bez parçalarını alırken ağrıyı dindirmeye çalışıyorum.

Aiden kıkırdıyor ama bu tüm vücudunu titreten bir öksürüğe dönüşüyor.

Öksürük onu hırıltılı ve soluk soluğa bırakırken yan yatıyor, ağzından safra damlıyor ve yere düşüyor.

"Kahretsın."

Tüm vücudum hareket etmeyi bırakmam ve her şeyi anlamak için biraz zaman ayırmam için bağılıyor olsa da, onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Yine de duracak zaman yok.

Onu yan yatırıp nöbetin geçmesini beklerken Aiden tekrar öksürüyor.

Aiden nihayet öksürmeyi bırakıp vücudu titremeye başladığında kalbim göğsümde kaburgalarımın çarpıyor.

Ayağa kalktığımda, pantolonumdaki kanı siliyorum ama hala ellerime bulaşıyor. Lavaboya gidip yanında küçük bir kova bulduğumda hasta olacaktım gibi hissediyorum. Kovayı soğuk suyla dolduruyorum ve tekrar Aiden'in yanına diz çökmeden önce bir yığın bez parçası alıyorum.

Bezlerden birini kovaya daldırıp sıkıyorum ve Aiden'in ağzındaki safra ve kanı temizliyorum. Koyu renk kirpikleri yanaklarına çarpıyor, gözleri kapanırken nefesi kesiliyor.

Bezi durulayarak odanın etrafına bakıyorum.

Sadece bir kapı vardı.

Ve o kapının önünde duran gardiyan pek dost canlısı görünmüyor. Gördüğüm en kötü adama benzemiyor ama yakın zamanda arkadaşlığı kabul edeceğinden şüpheliyim.

Onun arkadaşı olmak istediğimden değil.

Sadece ne yapmam gerekiyorsa onu yapmayı planlıyorum.

Buradan çıkmak, kardeşimi kurtarmak ve kocamı bulmak için ne gerekiyorsa.

Aiden inleyerek gözlerini açıyor ve bana bakıyor, pişmanlık gözlerinde parlıyor.

Kollarını altından kavırıyor, dişlerini birbirine geçirirken kendini oturur pozisyona getirmeye çalışıyor. "Biliyor musun, eğer o hasta piç bizi gerçekten öldürecekse, o zaman sana söylemem gereken bazı şeyler var." "Bunu yapmayacağız." Çenesindeki kanın bir kısmını sildim, kirli sakalları bezin liflerine sürtünüyordu.

"Bunu yapacağız çünkü beni öldürecek ve bunu ikimiz de biliyoruz. Geri döndüğünden beri tüm amacı buydu ve şu anda istediğini elde edecek. Üçümüzün de buradan canlı çıkmasına imkân yok ama sen ve Sean çıkabilirsiniz."

"Ne yani?" Kirli bezi kenara atıp, pazusunda hâlâ sızıntı yapan kesiğin etrafına sarmak için yeni bir bez alırken ses tonum keskinleşerek soruyorum. "Biz yaşayalım diye kendini asalet kılıcının üzerine mi atacaksın? Böyle bir şey olmayacak."

"Ellie, bu konuda mantıklı olmalısın." Bir öksürük daha sözlerini böldü, aldığı hırıltı daha çok

ölüm çingırağı gibi bir şey. "Her şekilde beni öldürecek. Sean'la seni buradan çıkarmaya odaklanmalısın."

"Sanki seni arkamda bırakıyorum." Elini tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıca tutuyorum.

Başını sallıyor, sırtını soğuk zemine yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Seçme şansın yok. Sana bunu yapman gerektiğini söylüyorum."

"Seni ne zaman dinledim ki?" Ses tonumu hafif ve alaycı tutarak soruyorum. Gömleğinin eteğini kaldırıp derisindeki bir başka kesiği görüyorum, kenarları katılaşsa da sık kesikten kan sızıyor.

Aiden kıkırdıyor. "İyi bir noktaya değindin. Özür dilerim, Ellie. Seni asla evlendirmemeliydim."

"Hayır, evlendirmemeliydin." Ayağa kalkıp kirli suyu lavaboya döküyorum, musluktan taze su alıp Aiden'in yanına dönüyorum.

Karnındaki kesiği temizlemeye başladığımda gözleri sıkıca kapanmış olsa da gülümsüyor. "Biliyorum. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim. İttifak yapmak tek seçenek gibi görünüyordu ve Malcolm evlenmeyi talep edip senin olman konusunda ısrar edince rahatladım."

"Neden?" Sözlerinin göğsümde yarattığı sızıyı engelleyemesem de soruyorum.

"Sen diğerlerinden daha güçlüsün. Günlerini kurşun yaraları ve bıçaklanmalarla geçiriyorsun ve hiç tereddüt etmiyorsun." Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir gurur parlıyor. "Sean'la evliliğinden sağ çıkacak biri varsa o da sen olacaktın. O geçinmesi kolay biri değil."

"Bu konuda haklısın." Gülümsüyorum ve derisinden daha fazla kan siliyorum ama kalbim göğsümde sıkışıyor. Onu buradan çıkarmak ve yardım etmek için ne kadar zamanım olacağını bilmiyorum.

Yine de yakında olmak zorunda; aksi takdirde, kardeşim bir doktor onu görmeden çok önce kan kaybından ölecek.

Aiden iç geçiriyor, eli benimkinin üzerine kapanıyor. "Ailemiz için yaptığın her şeyle gurur duyuyorum, Ellie. Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum."

"Ve şimdi de bunun hakkında konuşmayacağız."

Aiden dudaklarını birbirine bastırıyor, yanakları çukur görünüyor. "Anlaşmadan geri döndüğüm bir an olması gerektiğini biliyorum. Seni doğrudan o düğünden alabilirdim. Hayatında bir canavarla evlenmekten daha önemli şeyler vardı."

Omurgam sertleşiyor ve paçavrayı daha sıkı tutarak başka bir kesiğin üzerine biraz fazla bastırıyorum. "Sana şu anda bu konu hakkında konuşmayacağımızı söyledim. Gücünü korumalısın ki buradan çıkabilelim."

"Buradan çıkmayacağım ve bu bir gündür kendimi en uyanık hissettiğim an." Elimi ondan uzaklaştırdı. "Konuşmamız gerek."

"Şu anda bunu konuşmayacağız." Kalkıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum, sandalyede oturmasının daha iyi olacağını düşünüyorum.

Aiden beni kendisinden uzaklaştırıyor, hafifçe yığılmış olsa da kendi başına ayağa kalkıyor. Burnunun ucuyla bana bakıyor, gözlerinde milyonlarca farklı duygu yanıp sönüyor.

"Sean iyi bir adam değil." Aiden'ın sesi net bir şekilde çınlıyor, gözlerindeki bulanıklık kaybolmaya başlıyor. "O babamızı öldürdü. Onu yıllar önce, bize yardım etmesi için ailesine muhtaç olmadan çok önce öldürmeliydim."

"Yeter artık." Gardiyana bakarken ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. Orada durmuş bizi ilgiyle izliyor ama beni görür görmez arkasını dönüyor.

Aiden kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor, bunu yaparken de yüzünü buruşturuyor. "Bu yeterli değil. Ben senin ağabeyim ve seni o piçten koruması gereken kişi ben olmalıydım."

"Bahsettiğin kişi benim kocam," diyorum, ses tonum ölümcül, Aiden'a yaklaşırken çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırıyorum. "Seni seviyorum Aiden, ama bundan sonra söyleyeceklerine dikkat etsen iyi olur."

Alay ediyor. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Ellie, o kafadan kontak. O bir katilden başka bir şey değil ve bunu yıllar önce görmeliydim. Babam öldüğünde bitmesi gereken arkadaşlığa tutunmak yerine Sean'ın nasıl bir canavar olduğunu görseydim ailemizin şu anda nerede olacağını bir düşün."

"Şimdi melodramatik olmaya başladın."

"Babamı senin gözünün önünde öldürdü. Omzunun iki kez oyulmasına izin verdi. Sana karşı pislikten başka bir şey olmadığını biliyorum."

Aiden'la aramdaki mesafeyi kapatıyorum, ona bakarken kan beynime sıcıyor. "Sana konuşmayı kesmeni söylemiştim. Sean benim kocam ve hoşuna gitse de gitmese de evliliğimiz iyi bir şey. İşe yarıyor."

"Senin beynini yıkadı."

"Hayır. Sadece bana kim olduğunu gösterdi." Geri adım atıyorum, mücadele bedenimi terk ediyor. "Ona kızgın olduğun için ona düşman olmak senin için ne kadar kolay?"

onu?"

"Yaptığım şey bu değil."

"Öyle. Bana öncelik verdiği için kızgınsın. İlk defa biri önce sana koşmadı. Önce *ben* sana koşmadım. Kocamın benimle ilgilenmesine izin verdim ve şimdi bunun için onu cezalandırmaya çalışıyorsun."

"Ondan ne zaman hoşlanmaya başladın?" Aiden başını sallıyor ve bana artık kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor. "Tüm hayatını ondan nefret ederek geçirdin ve şimdi bana onu ailenin geri kalanının önüne koyacağını mı söylüyorsun?"

"O benim kocam!" Aiden'in göğsüne bir parmağımı sokuyorum, onu daha fazla incitmemeye dikkat ederek. "Ve bunu ayarlayan da sensin, bu yüzden Sean'dan hoşlanmaya başladığım için bana kızacaksan, kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Buna hâlâ inanamıyorum."

"İster inan ister inanma, evliliğim başıma gelen en iyi şeylerden biri."

Ben söylenirken odanın kapısı açılıyor ve Sean içeri itilirken büyük bir inilti duyuluyor, Noah da arkasından onu takip ediyor.

Sean'a iyice baktığımda elim ağzıma gidiyor. Hırpalanmış ve morarmış, güneşin öptüğü teni birkaç saat içinde koyu mor çürüklere dönüşecek parlak kırmızı izlerle kaplı.

Ön kolunda kan sızan uzun bir kesik var. Dikiş atılması gerekecek gibi görünüyor ama Noah'ın bana ilk yardım çantası getireceğinden şüpheliyim.

Sean bana bakıyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Benden hoşlanmaya başladığını biliyordum."

Ayağa kalkmaya çalışırken yanaklarım alev alev yanıyor. "Şu anda şaka yapmaman gerekiyor. Şu haline bak!"

Sean omuz silkiyor ve sandalyelerden birine yığılıyor. "Bu evlilik başıma gelen en iyi şey oldu, zaman zaman canımı sıksan da."

Noah öğürüyormuş gibi yapar ve kollarını kavuşturur. "Şu anda bunun için zamanım yok."

Kendimi toparlamaya çalışarak ona odaklanıyorum. "Gitmemize izin verirsen buna gerek kalmaz."

Homurdanıyor ve başını sallayarak bana doğru yaklaşıyor ama bakışları Aiden ve Sean'a kilitlenmiş durumda. "Hiçbiriniz gitmiyorsunuz; ancak

Ona yardım etmek için bir şey yapmazsanız kocanızın kan kaybından öleceğini bilin."

"Onu dikmem için bana bir şey verin," diyorum, sesim kısılana kadar bağırmak istesem de ses tonum sert.

Noah gülüyor ve arkasındaki kapı aralığında duran adamlardan birine işaret ediyor. "Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum."

Adamlardan biri elinde parlayan bir metal parçasıyla öne doğru yürüyor.

Çubuğun ucu Nuh'un baş harflerine bükülmüş, beyaz-sıcak parlıyor ve ete bastırılmaya hazır.

Nuh'un ağzının kenarları genişliyor. "Eğer ikiniz de yaşayacaksanız, ikiniz de benim işaretimi taşımak zorundasınız."

Sanırım kusacağım.

Noah damgayı alıp bana uzatıyor. "Kan kaybından ölmesini istemiyorsan çabuk bir karar vermelisin. Bu çok kısa sürede soğuyacak."

Kıkırdıyor ve damgayı önümde yere bırakıp dönerek odadan çıkıyor ve bizi yine tek bir muhafızla baş başa bırakıyor. Kapı kapanırken gardiyan boğazını temizliyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum. İstedığinin bu olduğundan emin olmama rağmen ona bakamıyorum.

Şimdi.

Bunun yerine, odaklanabildiğim tek şey yerde parlayan marka ve zamanımın tükenmekte olduğunu bilmek.

Aiden inliyor ve elini yüzüne sürüyor. "Bunu yapmak zorunda kalacaksın, Ellie."

Sean ona sert bir bakış fırlatıyor. "Onun bir şey yapmasına gerek yok. El, sen beni sarabilirsin, sonra da buradan defolup gideceğiz, tamam mı?"

Damgaya ve Sean'ın kolundaki derin kesiğe bakarken ağzıma asitli bir tat doluyor.

Yarayı dağlamazsam kan kaybından ölmeyebilir ama bu çok düşük bir ihtimal. Onu geri getirmeden önce ne kadar kan kaybettiğini bilmiyorum ama yüzündeki rengin gittiğini görebiliyorum.

En azından diğer kesikler ve morluklar olmasaydı öyle olurdu.

Sertçe yutkunuyorum, markayı elime alıp Sean'a bakarken burnumdan derin derin nefes alıyorum. Gözyaşları görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Sean elini kesiğın üzerine kapatıyor ama kan hâlâ parmaklarının arasında birikiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapabilsen de yapamasan da bunu atlatacağız."

*Bunu yapabileceğimi
sanmıyorum. Yapmak
zorundayım.*

Aiden gözleri kapanmadan ve nefesi sığlaşmadan önce bana bakıyor. Hâlâ bilincinin yerinde olup olmadığını bilmiyorum ve şu anda bunun için de endişelenemem.

Sean önce gelmeli ve şu anda koluyla ilgilenmezsem benim yüzümden ölecek.

Eğilerek, markanın soğuk ucunu alıyorum. "Bunu yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Çok acıtacak."

Sean ayağa kalkıyor ve kısa mesafeyi geçip bana doğru geliyor. Eli, yanına düşmeden önce bir an havada asılı kalıyor. Gözlerinde çelik gibi bir kararlılık var. "Her şey yoluna girecek. Sadece biraz orada tutman gerekiyor. Yarayı kapatacak kadar uzun süre. Bunu yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, marka ellerimde titriyor. "Beni seviyor musun?"

Başını sallıyor, dik durmak için kendini yukarı çekiyor. "Seviyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Beni delirtiyorsun ve eminim sevişmek kadar didişmek için de zaman harcıyoruz ama bu bizim işimize geliyor. Bunu seviyorum, seni seviyorum ve bunu atlatacağını biliyorum çünkü senin yaptığın şey bu. Her şeyin üstesinden geliyorsun."

"Ben de seni seviyorum." Bir elimi yanağına koyuyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken parmak uçlarımda altındaki sert kirli sakalları hissediyorum. "Bazen çileden çıkarıcı ve imkânsız oluyorsun ama hayatımın geri kalanını sensiz geçirmeyi hayal bile edemiyorum."

Sean kolunu uzattı. "Yap da şu işi bitirelim. Sonra da buradan defolup gideceğiz."

"Uzanman gerek." Başımın yeri işaret ediyorum. "Bu canını yakacak ve ayağlayken bayılmanı istemiyorum."

Eğilip yakıcı bir öpücükle ağzıma yapışıyor, tuzun tadı tütünle karışıyor.

Ciğerlerimden hava çalınana kadar öpüşüyoruz ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Sean yere uzanıyor, temiz bezlerden birini kapıyor ve dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Hazır olur olmaz başını sallıyor.

Damgayı derisine sertçe bastırıyorum, etin cızırtılı sesi ve korkunç kokusu odayı dolduruyor.

Yanmış et kokusundan kusmamayı umarak nefes almamaya çalışırken yanaklarımdan sıcak gözyaşı nehirleri akıyor.

Bu kokuyu ilk kez almıyor olabilirim ama en kötüsü bu. Sean'ı damgalamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

İnliyor, tüm vücudu gerilirken gözleri kafasının içinde geriye doğru dönüyor. Alçak iniltileri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve midemin dönüp durmasına neden oluyor.

Sean bayılıyor ve bir anlığına ona katılabilmeyi diliyorum. Onun çektiği acıyı hissetmekten daha iyi olmalı.

Elimden geldiğince çabuk damgayı bırakıyorum, yara dağlanmış.

Sean'ın yanında dizlerimin üzerine çöküp titreyen parmaklarımla nabzını kontrol ederken bedenimden bir hıçkırık kopuyor.

Yaşıyor ama yine de en kısa zamanda bir doktora görünmesi gerekiyor.

"Özür dilerim." Yüzünü bir süre ellerimin arasında tuttuktan sonra paçavrayı dişlerinin arasından çekip kenara fırlatıyorum. "Çok özür dilerim."

Kapı açılıyor ve Malcolm adım adım odaya giriyor. "Gerçekten özür dilememelisin. Sean öyle ya da böyle her zaman hak ettiğini bulur."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Bizi buradan çıkarmak için buradasın, değil mi? Royce nerede? O da seninle mi? Şimdiye kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı."

Malcolm gülüyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak başını sallıyor. "Uğruna çalıştığım her şey elimin altındayken neden sana yardım edeyim ki?"

Bu doğrudan karnıma inen bir yumruk gibi geliyor, ona bakarken ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Seni piç kurusu."

"Şimdi, Ellie, sana isim takayım mı?" Kıkırdıyor ve bize doğru adım atıyor.

Ayağı Sean'ı tekmelemek için fırladığında, ileri atılıp onu yere düşürmeden önce bacağına bir şaplak atıyorum.

Beni üzerinden iterken acı vücuduma yayılıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bir anda üzerime atladı, gömleğimin yakasından tutup beni ayağa kaldırdı.

Bacağına olabildiğince sert bir tekme atıyorum, darbeye karşı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Malcolm'un yumruğu ben onu durdurmaya fırsat bulamadan aramıza giriyor ve Noah'ın daha önce bana yumruk attığı noktaya çarparak beni yere yuvarlıyor.

Malcolm kendini beğenmiş bir sırıtışla geri çekilip bana bakıyor. "Sevdiğin her şeyi senden alacağım."

"Kendi ailene karşı gelmen pahasına bile olsa." Kelimeleri zehir gibi tükürüyorum ama yüzümdeki şişlikten dolayı biraz bulanık çıkıyorlar.

Adımlarını kapıya doğru atıyor. "Ailene suikast emri verdiğimde seni de öldürmeliydim."

"Sean bunun için seni asla affetmeyecek."

Malcolm duraksıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sean umursayacak kadar uzun yaşamayacak."

"ELLIE, yüzüne ne oldu böyle?"

Sean'ın üzerine eğilip derisinde yanan damganın kabuk bağlamış kenarlarını kontrol ederken ondan duymayı beklediğim ilk sözler bunlar değildi.

Yine de onu suçlamıyorum.

Yanağımdaki morluk şu anda muhtemelen kırmızının koyu bir tonunda, yavaş yavaş mor ve siyaha çalan bir renk alıyor.

İnsan içine makyajsız çıkmam için uzun bir süre geçmesi gerekecek.

Sean, ben nabzını tutamadan elimi tutuyor, parmak uçlarımı dudaklarına götürüyor ve onun eğilimli olduğundan çok daha şefkatli bir hareketle öpüyor. "Ellie, ne oldu? Markayı hatırlıyorum ama hepsi bu."

"Bayıldın," diyorum, yanına diz çöküp nabzını kontrol etmek için parmaklarımı onun elinden çekerken kelimeler boğuk boğuk çıkıyor.

"Tamam, bu şu anda yaşadığım baş ağrısını açıklıyor ama yüzüne ne olduğunu açıklamıyor." Sean benden uzaklaşıyor. "Bana bebeklik taslamayı bırak ve bunu sana kimin yaptığını söyle."

"Baban."

Sean'ın kaşları alınına doğru yükseliyor, ağzı açık kalıyor. Ayakta durmaya çabalıyor, tüm vücudu hala damarlarında dolaşan adrenalinle titreşiyor. "Onu öldüreceğim."

Bir elimi omzuna koyarak onu sandalyelerden birine doğru yönlendiriyorum. "Oturup bir dakika nefes almalısın. Az önce kolun yandı."

Cildini saran büzüşmüş pembe çizgilere bakıyor. "İyi iş çıkardın."

"Klinikte bana bir eleştiri bırakmayı unutma," diyorum, ona bakarken ses tonum düz. "Ben ciddiym, Sean. Ne kadar kan kaybettiğini bilmiyorum ve sen ve ölümün kapısını çalıyor gibi görünen Aiden arasında, endişelenmem gereken fazlasıyla şey var."

Aiden'a bakıyor, gözleri kısılıyor ve ağzı sıkılıyor, yanaklarında kırmızı bir renk yükseliyor. "Sence başarabilecek mi?"

"Buradan çıkamazsak başaramaz." Kapının yanındaki gardiyana küçük bir gülümseme veriyorum ve o da buraya kilitlendiğimizden beri takındığı soğukkanlı ifadeye geri dönmeden önce başını hafifçe eğiyor.

Onu biraz etkilemiş olabilirim.

Sean'ın önüne çömelip yüzünü ve kollarını kaplayan diğer çürüklere bakıyorum. "Yaralanmışsın."

"Babamın bana binlerce kez yapmadığı bir şey değil." Bana alaycı bir gülümseme veriyor ama yine de gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyorum. "Onu öldüreceğim. Bu konuda ciddiym. Ne kadar incindiğim umurumda değil."

"Bu kadar hırpalanmış ve yara bere içindeyken hiçbir şey yapamazsın." Ayağa kalktım ve odanın içinde gardiyanı bayıltmak için kullanabileceğim bir şey aramaya başladım.

Lavaboyu ya da dolaplardan birini sökmediğim sürece, Noah ve adamlarının daha önce söktüğü her şey gitmiş.

Ona saldırmanın da bir yolu yok. Geldiğimi görürdü.

Sean bacağıma dokundu. "Ona buradan çıkmak için ne gerekiyorsa teklif et. Aiden ya da ben ödeyeceğiz."

Yanağındaki kesiklerden birine daha iyi bakıyormuş gibi yaparak ona yaklaşıyorum. "Bunun bir işe yarayacağından şüpheliyim. Eminim Noah adamlarına iyi para ödüyordur."

"Evet, ama ben onlara daha iyi ödeme yapabilirim. Babam ölür ölmez Andino ailesinin reisi ben olacağım."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

Sean'ı kendi babasını öldürmek zorunda kalacağı bir duruma sokmak isteyeceğim son şey, ama artık bundan kaçınmanın bir yolu yok gibi görünüyor.

Sean'ın gözleri kısılıyor, vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Gerçekten nasılsın, El? Bugün payına düşenden daha fazla darbe aldın ve sırtındaki o lanet iz yine açıldı."

"Acıyla başa çıkılabilir." Omuz silkiyorum, ama bu sadece sırtımdaki oymanın daha fazla ağrmasına neden oluyor. "Harika değil ama şu anda odaklanmam gereken başka şeyler var."

"Kendine odaklanmak için birkaç dakika harcayabilirsin. Hâlâ kanayan birkaç kesiğin var."

Sean ve Aiden'la ilgilenirken tekrar açılan küçük sıyrıklara bakarak kollarımı ters çeviriyorum. "Sorun yok. Şimdi sen sessiz olacaksın, ben de gidip gardiyanla konuşacağım."

"Eğer sana bir şey yaparsa-"

"Biliyorum, onu öldüreceksin." Gülümsüyorum ve ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum; ona karşı gelişigüzel bir sevgi beslemek farklı hissettirse de, büyük bir parçam bundan hoşlanıyor.

Kocamın birlikte vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığım bir adam olduğunu anlamam için bir psikopat olmam gerekiyor.

Parlak bir gülümseme takınıyorum - ki bu muhtemelen gardiyana biraz çılgınca görünüyor. "Hey, ben Ellie, ama muhtemelen bunu biliyorsundur. Eğer dördümüz birlikte kapana kısılacaksak, sana şuradaki *adam* demek yerine adını bilmemiz gerektiğini düşündüm."

Ağzının kenarı seğiriyor, gözleri kırışıyor. "Oscar."

"Evet, Oscar, tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzatıyorum, sıkmayınca gülümsemem genişliyor. "Arkadaş edinmeyi seven bir adam değil misin?" "Noah seninle konuştuğumu bilse çok üzülürdü," diyor Oscar dudaklarını büzmüş, her kelimedede zar zor hareket ettiriyordu.

"Eminim öyledir." Yanındaki duvara yaslanıyorum, oyulmuş omzumu üzerlerini örten plastik çarşaflara bastırmamaya dikkat ediyorum. "Onun için çalışmayı seviyor musun?"

"Sorun değil."

Kullandığı ses tonundan Noah için çalışmanın hiç de iyi bir şey olmadığı anlaşılıyor ki bu beni hiç şaşırtmadı.

Sean gibi erkekleri kontrolü altında tutan ama bunu kötüye kullanmayan adamlar vardır, bir de Noah gibi kötüye kullanmaktan başka bir şey bilmeyen adamlar vardır.

Çenemi Sean'a doğru salladım. "Biliyorsun, yaşamının başka yolları da var. Kocam çalışanlarına inanır. Kelimenin tam anlamıyla onun için çalışıyorlar ve bunun için çok para alıyorlar."

Oscar göz ucuyla bana bakıyor. "Yardımlar ne olacak? Küçük kızım hasta."

Onu bizim tarafımıza çekmek için bir şansım olabilirdi.

"Yasal işletmelerden birinde istihdam edileceksiniz ve sosyal haklarınız hemen başlatılacak. Kapsamlı bir sağlık planı da dahil olmak üzere tüm sosyal haklar."

"Ne istiyorsun?"

"Senden tek istediğim Royce Lynde'e nerede olduğumuzu söylemen."

"Hepsi bu mu?"

"Bu kadar." Gülümsüyorum ve duvarı itiyorum, ondan uzaklaşıp Aiden'a doğru ilerliyorum, o inliyor ve yüzü bir acı maskesine dönüşüyor. "Royce'a mesajı iletirsen ya kocam ya da kardeşim için çalışacaksın. Tam sosyal haklar. Yasal bir iş. Bir başkası için el altından ödeme. Kızın için kapsamlı sağlık hizmeti."

Ben tekrar Aiden'ın yanına diz çökerken kapı açıldı.

Oscar'a bakıyorum ama Noah kapıdan içeri girip bana bakınca donup kalıyor. Kaşları birbirine yaklaşmış ve ağzı ince bir çizgiye oturmuş, korumasına rüşvet vermeye çalıştığımı bir şekilde öğrendiğinden eminim.

Noah bana doğru adım atıyor ve birkaç adım ötemde duruyor. "Az önce onunla ne hakkında konuşuyordun?"

"Eğer kardeşime yardım etmem için bana bir şeyler vermezsen gözlerini oyacağımı söylüyordum," diyorum, onu kışkırtmanın aptalca olduğunu bilsem de ses tonum tatlı.

Ancak burada oturup onu kışkırtırsam, Oscar'la konuştuklarımızı düşünmeyi bırakacaktır.

Tek ihtiyacım olan onun öfkesinin bana yönelmesi.

Noah dönüyor ve Oscar'a dönüyor. "Git Jace'i getir. Kaltağı yeni evine taşımanın zamanı geldi."

Kalbim gıcırdayarak durdu. "Beni onlardan ayıramazsın. Aiden ben olmadan ölebilir."

Kıkırdıyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. "Ne istersem yapabilirim, Ellie. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Jace elinde bir ip ve ağzında bir tıkaçla hücreye giriyor. "Ya bunu kolaylaştırırsın ve seni bağlamak için bayıltmam ya da zorlaştırırsın."

Bir tahta gibi kaskatı duruyorum, ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Jace ellerimi arkadan bağlamak ve bez parçasını ağzıma tıkmak için hızlıca işe koyuluyor.

Beni odadan çıkarıp hücrelerin bulunduğu koridora götürürken elleri pazıma kenetleniyor, parmakları etime batıyor. Noah arkamızdan geliyor, sanki bu yavaş bir gezintiden başka bir şey değilmiş gibi kendi kendine mırıldanıyor.

Noah önümüze geçti ve hücrelerden birinin kapısını açtı. İçeri itildim ve ağızındaki tıkaç çıkarıldı.

Noah beni hücreye kadar takip ediyor ve ellerimi birbirine bağlayan ipleri çözüyor. "Eğer beni öldürmek istiyorsan, bu eline geçecek tek şans."

Bunu öyle bir kendini beğenmişlikle söylüyor ki, keşke onu öldürecek bir şeyim olsaydı diye içimden geçiriyorum.

Yorgun ve acı içinde olmasaydım ona saldırabilirdim ama Jace beni çekip almadan önce onu öldürebilmemin imkânı yok.

Noah sırtarak ipi omzunun üzerinden atıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Seni bir gün öldüreceğim," diyorum, ama kelimelerin hiçbir gücü yok.

Şu anda, içinde bulunduğum durumla, ben de olsam gözümü korkutmazdım.

Duvara yaslanmış, beni av gibi hissettiren bir şekilde bana bakıyor. Bakışlarının vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesinden ya da onaylarcasına başını sallamasından hoşlanmıyorum.

"Seni hedef aldığımda, bana senin zor kız kardeş olduğun söylendi. Mafyada olmak istemeyen ve bununla savaşmak için elinden gelen her şeyi yapan kişi, ama şimdi sana bir bak. Mafyanın içinde geliyorsun."

"Benden ne istediğini sanıyorsun bilmiyorum ama bu kadar yeter."

"Sana ne zaman yeterli olduğunu söyleyen ben olacağım." Bana doğru ilerliyor, parmağını çenemin altına sokuyor ve başımı geriye yatırıyor. "Çok güzelsin. Senin gibi bir kadın işime yarayabilir. Eğer iyi bir kız olmaya istekliysen, hayatının geri kalanını benim küçük evcil hayvanım olarak geçirebilirsin."

Öğürme dürtüsü vücuduma yayılıyor. "Senin için bir şey olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Gülümsemesi geriliyor, parmağı çenemin altından inerken gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

Ona vurmak istememe rağmen kıpırdamadan duruyorum. Aileme yaptıkları için onu öldürmek için kalan tüm gücümü ve enerjimi kullanarak çılgılık atmak ve onu pençelemek istiyorum.

Aileme yapmaya devam edecekleri için.

Noah iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Biliyor musun, senden daha fazlasını bekliyordum ama madem işbirliği yapmak istemiyorsun, ben de daha büyük bir insan olacağım. Sana hak etmediğin bir nezaket göstereceğim."

O saldırmaya hazır bir kobra. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

Karşımdaki adam, insanların kafalarıyla oynamaktan hoşlanan, bir an güvende olduklarını düşünmelerini sağlayıp bir an sonra dişlerini geçiren bir tip.

Ona bakıyorum, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyorum. "Ne iyiliği?"

"Bir karar vereceksin." Ellerini ceplerine sokuyor, bu konuşma hiç de öyle olmasa da rahat görünüyor. "Ya Aiden'ı ya da Sean'ı kurtarabilirsin ama ikisini birden kurtaramazsın."

Kalbim ayaklarımın dibine düşüyor, toprak altımdan kayıyor.

Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor ama ne kadar tekrar edersem edeyim yine de bir anlam ifade etmiyorlar.

Ona ters ters bakıyor, beni boğmakla tehdit eden duygularımı zapt etmeye çalışıyorum. "Kardeşim ve kocam arasında bir seçim yapmayacağım."

"Karar vermek için önümüzdeki yirmi dört saatin var, yoksa ikisini ve diğer kardeşlerini senin önünde katlederim."

Kafam Central Park'ta atlıkarıncaya binmişim gibi dönüyor ve etrafıma bakıp burada olmadığını bildiğim halde Ellie'yi arıyorum.

Doğrulamaya ve odayı bir kez daha görsel olarak araştırmaya çabalarken - saklanacak hiçbir yeri olmayan bir oda - Aiden yanımdan inliyor.

Ona daha yakın oturmak için ayağımı sürüyorum. "Ellie'nin nerede olduğunu biliyor musun?" Aiden başını sallıyor.

"Hayır."

Korku göğsümü sıkıca kavıyor, parmakları ciğerlerime giriyor ve beni sığ nefesler almaya zorluyor.

"Hangi cehennemde o?" Ona bakarken ses tonum keskin ve keskindi. "Bayılmışım. Ona göz kulak olmalıydın."

"Uyanık da değilim." Aiden yan yatıyor, vücudu kendi üzerine kıvrılıyor.

Derin bir nefes alıyorum, odanın kapısı açılıp Noah içeri girerken ayağa kalkıyorum. Bakışlarında memnuniyetle ikimizin arasına bakıyor.

"Uyanık olmanı umuyordum," diyor Noah, kapıyı kapatıp arkasına yaslanarak. "Seni beklemek uzun bir yirmi saat oldu."

"Ellie nerede?" Kelimeler boğuk boğuk çıkıyor, boğazım kurudu.

Kanım kaynıyor ama ona doğru bir adım attığımda başım daha hızlı dönüyor. "Bana ne enjekte ettin?"

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok." Noah bir bacağını ayak bileklerinden diğerinin üzerine geçiriyor ve Aiden'a başıyla işaret ediyor. "Çok uzun süre hayatta kalamayacak."

Kafamdaki sisi iterek tökezleyerek ilerliyorum.

Şu anda tek yapmak istediğim ellerimi boğazına dolamak ve gözlerinden hayat akana kadar sıkmak.

Ellie'yi aldı.

Ona kim bilir ne yapıyor ve bu benim hatam.

Bayılmışım.

Onu koruyamadım.

Derin bir nefes alarak önünde duruyorum ve Noah bir kaşını kaldırıyor. Elimi geri çekip sıkı bir yumruk haline getirdiğimde beni durdurmak için hiçbir hamle yapmıyor.

Yumruğum ileri doğru savrulurken sanki futbol sahası büyüklüğünde bir pekmez fiçisinin içinde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Noah kolaylıkla yolumdan çekiliyor. "İlaçlarının etkisi yakında geçer. Ellie'nin kimin öleceğine karar vermesi için tam zamanında. Bu konuda oldukça inatçı davranıyor ama merak etme, Jace ona önemli bir ders veriyor."

İleri atılıp omzumu göğsüne çarparak onu sertçe duvara yasladığımda etrafımdaki her şey kıpkırmızı oluyor.

Elleri omuzlarımı itiyor ve geriye doğru tökezliyorum, ayaklarım takılıyor ve yere çarpıyorum.

Noah parmak eklemlerini kırdı ve ellerini salladı. "Bu bir hataydı."

"Siktir git. Onu hemen buraya geri getir." Tekrar ayağa kalkıyorum, odanın bir kısmı kontrolden çıkmak yerine yavaşlayarak duruyor.

"Talepte bulunacak durumda değilsin." Noah beni yakamdan tutup döndürüyor ve duvara çarpıyor. "Senin yerinde olsaydım, burada kontrolün kimde olduğunu hatırlardım."

Elini cebine atıp buzlu bir şırınga çıkarıyor, plastik iğnenin kapağını açarken içindeki berrak sıvı etrafa saçılıyor.

İğneyi boynumun yan tarafına batırıp pistonu aşağı doğru iterken dünya kararıyor.

Uyandığımda dünya dönmüyor ama kolum ağrıyor ve ağzım hiç olmadığı kadar kuru.

Tekrar diğer hücrelerden birindeyiz, önümde metal parmaklıklar ve yanımda taş bir duvar var.

Aiden köşeye büzülmüş, sarı ışık altında parlayan ter tabakası tenini kaplamış. Bir şeyler mırıldanıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ellie nerede?

Ayağa kalkıp parmaklıklara doğru yürürken kalp atışlarım hızlanıyor, nabzım hızla atıyor.

Onlara yaklaşarak koridorda bir aşağı bir yukarı bakıp onu bulmaya çalışıyorum. Burada bir yerde olmalı ama nerede olduğunu bilmiyorum. Karşımdaki hücrede değil, yanımdakindeyse de hiç ses çıkarmıyor.

Ölmüş olabilir.

Ölürse bu benim hatam olur. Onu koruyamadım, kendime ve ona koruyacağıma söz vermeme rağmen.

Yine de kararını vermesi gerektiğini söyledi.

Hayatta olma ihtimali var ve bu ihtimal şimdilik yeterli olmak zorunda.

Aiden homurdanıyor ve sırtını duvara yaslayarak doğrulmaya çalışıyor. "Sean."

Ona doğru yürüyorum ve çömeliyorum, vücudumun her hareketi protesto edişini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Nihayet buradan çıktığımızda, önümüzdeki haftayı uyuyarak geçireceğim.

"Özür dilerim." Aiden bana bakıyor ama bakışları uzak, sanki gözleri hiçbir şeye tam olarak odaklanamıyor.

Homurdanıyorum, sanki bu ikimiz arasındaki başka bir tartışmaymış gibi davranıyorum. "Daha önce de kavga ettik, Aiden. Sorun değil."

"Hayır." Öksürüyor ve alnındaki terin bir kısmını silmek için gömleğinin eteğini yukarı çekiyor. "Özür dilerim. Seni Ellie'yle evlenmeye zorladım. Sen ortaya çıkıp bir koca gibi davrandığında bir pislik gibi davrandım. Özür dilerim."

"Aramız iyi." Onu omzundan alkışlıyorum ama gömleğinden yayılan sıcaklığı görmezden gelemiyorum. Parmak uçlarımı yakıyor.

Ateşi var ve vücudunu yakmaya devam ederse, en iyi arkadaşım yerine ölü bir bedene sahip olacağım.

Aiden'ın kirpikleri titriyor. "Sen onun için iyisin."

"O da benim için iyi." Gülümsüyorum, yanımdaki hücreden bir öksürük gelince omurgam sertleşiyor. "Ellie?"

"Evet?" diyor, sesi yumuşak ve alçak. "Sean?"

Adımlarımı duvara doğru atıyorum ve parmaklıklara doğru iniyorum, taşın etrafından ona uzanmaya çalışıyorum ama parmaklıklara yakın değil.

Ellie küçük bir inilti çıkarıyor. "Oraya ulaşamıyorum. Sanırım bacağım kırılmış olabilir."

Geri çekildiğimde öfke selleri içime doldu. "O piç bacağını mı kırdı?"

Gülüyor, kaçırıldığımızdan beri sesi ilk kez mutlu geliyor.

"Evet. Taşaklarına sert bir yumruk atmış ve sonra da onu iyice tırmalamış olabilirim. Biraz bulanık."

"Buna sadece sen gülersin." Ağzımın kenarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Acı için sana bir şey verdiler mi?"

"Evet. Sanırım morfindi. Bana bir şey enjekte etti ve o kadar acımadı, sanırım o yüzden."

"Pekâlâ, bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız."

Bir şeylerin gevşemiş olmasını umarak ellerimi taşın üzerinde gezdirmeye başladım.

Çıkartabileceğim gevşek bir taş iyi bir silah olabilirdi. Noah'nın kafasını kırmak için kullanabileceğim bir şey.

Aiden öksürüyor ve tekrar kendi üzerine kıvrılıyor, yana düşüyor, kafası çimentoya çarpıyor.

Aceleyle yanına gidip nabzını kontrol ettim. Orada ve zayıf ama şimdilik hayatta.

Kesiklerinin etrafına sıkıca sarılmış paçavralara bakıyorum. Koyu kırmızı bir renge dönüşüyorlar ama derisinde taze kan lekesi yok.

Orada oturup Aiden'in geri döndüğünden emin olmak için zamanım yok. Ellie'yi kurtarmaya odaklanmamı isterdi.

Benim için en önemli kişi o.

Ellerimi duvarın üzerinde iki kez daha gezdiriyorum, yukarı ve aşağı, gevşek bir taş arıyorum.

Sonunda bir tanesinin üzerinden geçiyorum ve taş yerinde biraz kıpırdıyor. Fazla değil, ama tırnaklarımı taşla ufalanan harç arasına soktuğumda, taş çekilmeye başlıyor.

Tırnaklarım yırtılsa ve kan gölleri oluşsa da, taş çıkana kadar çekmeye devam ediyorum.

İyi büyüklükte bir taş, neredeyse bir beyzbol topunun iki katı büyüklüğünde ve sivri bir kenarı var.

Taş dışarı çıkınca, Ellie'nin hücrelerine bakmaya yetecek büyüklükte bir delik açıldı.

Köşeye kıvrılmış ama sağ bacağını garip bir açıyla önüne uzatmış. Göz kapakları aşağıya inmiş, çenesi göğsüne yakın duruyor.

Ellie ölümle pençeleşiyor gibi görünüyor ama başını kaldırıp bana baktığında savaşıma şansımız olduğunu anlıyorum.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve ben deliğe yakın duruyorum, bir elimdeki taşla duvara yaslanıp yaptığım şeyi engelliyorum.

Hücre kapısı açılmadan önce alçak bir bip sesi duyuyorum.

Çömelerek delikten bakıyorum ve babamla Noah'ın onun hücreğine doğru ilerleyişini izliyorum. Babam ona yaklaşırken Noah arkaya doğru ilerliyor ama babam durumun sorumlusunun kendisi olduğunu düşünecek kadar aptal.

Noah babamın etrafından dolanıyor. "Zaman doldu, Ellie. Kim ölecek?"

Ellie onlara dik dik bakıyor, son birkaç aydır sevmeye başladığım inatçı çene yapısıyla. "Öldürün beni. Bırak gitsinler."

Hayır.

Ona bağırarak istesem de ağzımı kapalı tutuyorum. Buradaki büyük resmi görmüyor.

Aiden da ben de onun yaşamasını istiyoruz.

Büyük resme bakarsak, tüm bu karmaşada masum olan o. Buradan çıkıp hayatının geri kalanını yaşaması gereken kişi o olmalı ama bunun yerine onlara kendisini öldürmelerini söylüyor.

Noah gülüyor ve onun önünde çömeliyor, sırtı bana dönük. "Bu iş böyle yürümeyecek. Bana kimi öldüreceğimi söyleyeceksin, ben de Royce'u arayıp gelip seni almasını isteyeceğim."

"Öldürmek. Beni." Ellie ona dünyanın pisliğiymiş gibi bakıyor, sonra bakışları babama dönüyor. Babamın ayaklarının dibine tükürüyor ve yüzü bir trafik ışığıyla aynı kırmızı tonda parlayınca sırtıyor.

Babam öne atılıyor, eli yüzünün bugün en çok dayak yiyen tarafına çarpıyor.

O artık ölü bir adam.

Ellie gülüyor ve başını sallıyor. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Yaşlandıkça yeteneğini kaybediyorsun."

Babam elini tekrar kaldırır. "Seni küçük sürtük. Babanın sana lanet çenenin kapalı tutmayı öğretmemiş olması bir mucize."

Ona tekrar tokat attığında, başı sertçe yana düşüyor, ağzının kenarında kan birikiyor. Gözlerinde yaşlar parlarsa da babasının ayaklarının dibine tükürüyor.

Babam başını sallıyor ve Noah'ya bakıyor. "Onunla sen ilgilen. O bir sorundan başka bir şey değil."

Zaten yüzüne yumruk atmıştı, şimdi de tokat attı. Onu daha önce de öldürecektim ama artık kesinleşti.

Onu elime geçirdiğim ilk fırsatta öldüreceğim. Noah iç çeker ve ayağa kalkar. "Eğer seçim yapmazsan, herkes

Öl."

"Hayır!" Ellie'nin sesi kesiliyor, göğsünden bir hıçkırık kopuyor. "Sana söyledim. beni öldür. Benim seçimim benim."

Babam gülerek ve başını sallayarak ondan uzaklaşıyor. "Bununla iyi şanslar. Beladan başka bir şey değil."

Babam hücreden dışarı adım atar ve ayak sesleri daha da yükselir. Koridorda ilerlemeye devam etmeden önce bir an durdu, nefesi ağırlaşmıştı.

Ayağa kalkıyorum, duvardaki deliği kapatıyorum ve taşı arkama saklıyorum.

Parmaklıklarda beliriyor, kapının yanındaki tuş takımına kodu girmeden önce bana bakıyor. "Biliyor musun, yerinde olsam karına nasıl davranması gerektiğini öğrettirdim."

Kanım kaynarken bir adım öne çıktım, taşı hâlâ arkamda tutuyordum. "Onun hakkında söylediklerine dikkat etsen iyi olur."

Babam başını sallıyor ve Noah koridorda belirirken hücreye doğru adım atıyor. Noah arkamda tuttuğum elime bakıyor ama dudaklarını kapalı tutuyor, bakışlarında eğlence var.

Babam sallanma mesafesine girer girmez taşı kafasının yan tarafına çarpıyorum. Tökezliyor, vücudu duvara çarpıyor.

Adrenalin ve öfke içimde dolaşıyor, o kendini savunmayı düşünmeye bile fırsat bulamadan beni ileri itiyor.

Tekrar üzerine atıldım, kanı ellerimi ve taşı kaplarken önümdeki adamı zar zor görebiliyordum, kemik çıtırtılarının sesi hücreyi dolduruyordu.

Sonunda yere yığılıp kafasının yan tarafı parçalandığında taşı bırakıyorum.

Göğsüm kabarıyor, karnım dönüp duruyor ama içimde en ufak bir pişmanlık yok.

Hak ettiğini buldu ve artık Ellie'ye bir daha zarar veremez.

Noah hücreye girip babamın yerdeki cesedine bakarken yavaşça alkışlıyor. "Benim için bu sorunu hallettiğin için sana teşekkür etmeliyim ama yine de öleceksin."

"O yaşadığı sürece, umurumda değil." Karşısında duruyorum ama tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum.

Belinden bir silah çıkarıp bana doğrultuyor. "Senin küçük karın da ölecek. Ben onun ailesini öldürdükten sonra."

Jace elinde Ellie ile beliriyor. Tek ayağının üzerinde zıplıyor, öne doğru düşüyor ve yere çarptığında çığlık atıyor.

Sırt üstü yuvarlanıyor, bana bakarken gözyaşları yüzünden akıyor. "Öldür beni, seni piç!"

Noah silahın emniyetini kapatıyor ve alnıma doğrultuyor. "Sana koşulları söyledim, Ellie, ve sen benim iyiliğimi yüzüme vurmayı seçtin."

Parmağı tetiğe dolanmadan önce üst kattan silah sesleri yankılanıyor. Jace silahını çekiyor, kapı aralığında duruyor ve koridora bakıyor.

Noah aceleyle Jace'in yanına koşuyor, koridora bakıyor.

Noah'nın dikkati dağılmışken Ellie'nin yanına gidiyorum ama o başını sallıyor. Onu görmezden gelerek yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Ne kadar yaralısın?"

"Yürüyemeyecek kadar." Bana alaycı bir gülümseme veriyor ama yerini acıya bırakıyor.

İşte o zaman söylediğinden daha fazla yaralı olduğunu anlıyorum.

Şu anda benden ne kadar sakladığı konusunda endişelenemem. Bizi buradan çıkarıp onu bir an önce hastaneye götürmem gerekirken olmaz.

Yukarıda her ne oluyorsa, onu kurtarmak için tek şansım bu olabilir.

Omzumun üzerinden Aiden'a bir bakış attım.

İkisini de kurtaramayabilirim.

Önceliğim Ellie olmalı. Aiden onu buradan çıkarma şansım olduğunu bilse beni öldürürdü ama ben onun yerine onu aldım.

Bu asla kurtulamayacağımız bir kavga olurdu.

Daha fazla adam hücrenin önünden geçip merdivenlerden yukarı koşuyor, bağırışlar arttıkça botları gümbürdüyor. Royce'un sesi hepsinin üzerinde yankılanıyor, herkesin ailesini bulması için bağırıyor.

Görünüşe göre Ellie'nin konuştuğu gardiyan yardım getirebilmiş.

Şimdi tek yapmamız gereken buradan canlı çıkmaya çalışmak.

ELLIE'NİN NEFES ALIŞVERİŞİ bana bakarken hırıltılı bir hal alıyor. "Ne yapmayı düşünüyorsun bilmiyorum ama Aiden'ı buradan çıkar. Lütfen. Ailenin ona ihtiyacı var."

"Benim de sana ihtiyacım var." Ona bakarken ses tonumu alçak tutuyorum, yanağındaki derin morluğa bakıyorum ve babamın duvara yaslanmış cesedini görmezden geliyorum.

Gri taş kırmızıya boyanmış ve kan harcın içine sızdıkça pas rengine dönüşüyor.

Babam karıma elini sürmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Noah'ın arkası dönükken, şimdi benim zamanım.

Ayağa kalkıp arkasına geçiyorum, bir kolumu boynuna dolayarak onu geriye doğru sürüklüyorum ve silahını bırakmaya zorluyorum.

Jace döndü, silahı bana doğrulttu. "Bırak onu."

Noah'nın arkasına geçip onu önümde bir kalkan gibi tutuyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Sen gideceksin ve ben de patronunu öldüreceğim."

Noah gülüyor. "Koridoru koru, Jace."

Jace hücrenin hemen dışına çıkıp koridora adım atmadan önce bana ters ters bakıyor.

Bunu yaptığı anda, keskin bir şey uyluğumun dış kısmına batıyor.

Acı bacağımdan yukarı fırlıyor, bıçağın siyah kabzasının etrafında kan birikiyor ve pantolonumdan sızarak onu kaplayan diğer kan lekelerine karışıyor. Ayağa kalkmaya çalışarak inliyorum.

Ellie soluk soluğa silaha uzanıyor ve Noah silahı tekrar almaya fırsat bulamadan onu kapıyor. Silahı ona doğrultuyor ama ateş etmiyor.

Bu intikamı ben alacağım.

Noah sırtlıyor ve bana doğru dönüyor, elleri yüzünün önüne geliyor. "Lyndes'in tarafını tuttuğun için pişman olacaksın."

Dişlerimi sıkarak Noah'nın etrafında dönüyor ve onu Ellie'den olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Hayır, pişman değilim."

Bir iniltiyle ona doğru hamle yaptım, kollarının altından eğildim ve onu yere doğru gönderirken kendi kollarımı bacaklarına doladım.

Düşerken yana doğru yuvarlanıyorum, bıçağı vücudumun daha derinlerine saplamamaya çalışıyorum.

Bacak.

Noah inliyor, ben üzerine çıkarken başı yerden sekiyor, Yumruğumu kafasının yan tarafına çarparak.

Ellie, patronuna yardım etmek için hücreye girmeye çalıştığı anda silahını Jace'e doğrulttu. "Orada kal."

Adam donup kalıyor, silahı ona doğrultmuş ve gözlerinde nefret var. "Seni elime geçirene kadar bekle. Önceden iyiydim."

Noah bana kan tükürüyor. Kafasının yanlarından tutup yere çarpıyorum.

İnliyor, gözleri başının arkasına doğru kayıyor.

Yere bir kez daha sertçe vurunca bayılıyor ve artık Ellie'yi hastaneye götürmekle aramda sadece bir kişi kalıyor.

Ayağa kalktığımda Ellie silahı bana uzatıyor ama başımı sallıyorum. Kaşlarını çatıyor ama silahı Jace'e doğrultuyor. Parmağı tetiğe dolanıyor ve silah sesi hücreyi çatlatıyor.

Jace elleri kaburgalarına yakın olan kurşun yarasına giderken kendi silahını düşürüyor.

Silahı tekmeleyerek Aiden'a doğru gönderiyorum ki ben Ellie'yle yokken uyanırsa kendini koruyabilsin.

Ellerimi yumruk yaparak sırtıyorum. "Önceden iyiydim."

Ses tonum alaycı, yumruğum kafasının yan tarafına çarpıp onu duvara fırlatırken sözlerini ona geri fırlatıyorum.

Babamın cesedine takılıp yere yığılıyor, sonra Ellie kırık bacağına rağmen onun üstüne çıkıyor. Onu yana doğru fırlatır ve yumruğunu kırık bacağına indirir, çığlıkları odada yankılanır. Adam, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi görünerek kadının altından sıyrılır.

Noah bir iniltiyle kendine geliyor, ayağa fırlamadan önce Jace'e bakıyor. Ben ona ulaşmaya fırsat bulamadan hücreden dışarı fırlıyor. Vücudu duvara çarpıyor ve yana doğru savruluyor.

O gözden kaybolurken bir yanımdan peşinden gitmek istiyor ama diğer yanımda Ellie'nin şu anda bana daha çok ihtiyacı olduğunu fark ediyor.

Sorun değil. Royce onu gördüğünde icabına bakacaktır.

Ellie ayaklarını sürüyerek duvara geri dönüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken duvara yaslanıyor. Bana uzatmadan önce elindeki silaha bakıyor.

"Bunu almanı istiyorum" diyor, sesi titriyor, gözyaşları koyu renk kirpiklerini kaplıyor ve yanaklarından aşağı hızla yuvarlanıyor. "Neredeyse on yıldır kimseyi öldürmedim. Onu öldürecektim. Bunu almanı istiyorum."

Yerde onun yanında diz çökerken, bacağımdaki bıçak yana kayınca inliyorum. Silahı alıyorum ve belime takmadan önce emniyetini açıyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözyaşlarını siliyorum, kocaman morlukların etrafını nazikçe sarıyorum. "Bunun korkunç olduğunu biliyorum ama bunu atlatacağız, tamam mı? Her şey yoluna girecek ve buradan çıkacağız."

Bakışları hücredeki iki cesede takılmadan önce üst kattan gelen silah sesleri arttıkça irkiliyor. "Bunun sona ereceğini hiç sanmıyorum. Burada olanlara bakın."

"Biliyorum ama şu anda bunu görmezden gelmeli ve seni buradan çıkarmalıyız."

Ellie başını sallayarak duvara daha da yaklaştı. "Ben yürüyemem. Sen yürüyebilirsin. Ben Aiden'la kalacağım, sen de gidip bize yardım getir."

Ellerimi indiriyorum. "Eğer sensiz gideceğimi düşünüyorsan, delirmişsin demektir. Seni seviyorum Ellie ve kendini savunamadan bu hücrede tek başına oturmayacaksın."

Alt dudağı titriyor. "Aiden ölecek. Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Ben ölmüyorum," diyor ama kelimeleri birbirine karıştırıyor. silah için. "Sean'la git."

"Hayır." Ellie çenesini uzatıyor, gözyaşları kururken kardeşiyle yapacağı tartışmaya odaklanıyor.

Gerçi şu anda onların kardeşlik saçmalıklarına ayıracak vaktimiz yok.

Gömleğimi çıkarıp oturuyorum ve önümde bıçak yarası olan bacağıma geriyorum.

Ellie bana üç kafam varmış gibi bakıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Turnikeyi hızla bağladım ve bıçağı bacağımdan söktüm. "Seni buradan çıkarıyorum."

Merdivenlerin tepesinde açılan kapının gıcirtısını basamaklara vuran botların sesi takip ederken Ellie'nin gözleri yuvalarından fırlıyor.

Silahımı çekip ona yaklaşıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Royce hücrenin kapısında belirdi, giysilerine kan sıçramıştı. "İşte buradasın."

Silahı indirip rahat bir nefes alıyorum. "Şükürler olsun. Ellie'yi vurulmadan buradan çıkarabilir miyim?"

"Evet." Royce kenara çekilip daha fazla adamın yoldan çekilmesini işaret ediyor. Noah ve Jace gittiler ama burada olan diğer herkes öldü. Oscar denen adama teşekkür etmelisin."

Ayağa kalkıyorum ve bana ters ters bakmasına rağmen Ellie'yi kucaklayacak kadar eğiliyorum. "Onu hastaneye götürdükten sonra bunu yapacağım."

Ellie bir elini göğsüme vurdu. "Aptallık ediyorsun. Bırak da diğerlerinden biri beni buradan çıkarsın, böylece kendine daha fazla zarar vermezsin."

Acıya karşı dişlerimi sıkarak onu daha sıkı tutuyorum. Sırtını markaya bastırırken kolum yanıyormuş gibi hissediyorum. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Hastaneye gittiğimizde bunu yapmak zorunda kalacaksın." Başını omzuma yaslıyor, ben koridora ve merdivenlere doğru ilerlerken göz kapakları kapanıyor.

Merdivenleri düşmemeye çalışarak teker teker çıkarken silah sesleri azalıyor ve kesiliyor.

Merdivenlerin başına geldiğimizde şakağına bir öpücük konduruyorum. "Neredeyse geldik, tamam mı? Sonra kontrolden geçeceksin ve doktorlara ne kadar acı çektiğin konusunda yalan söylemeyeceksin."

"Bu konuda yalan söylemem." Sorunlu gözlerinde parlayan muziplikle bana bakıyor.

En azından hâlâ şaka yapabiliyor.

"Seni seviyorum." Yerde buruşmuş cesetlerin arasında dolaşırken ona daha sıkı sarılıyorum, kandan kaymamak için yavaş hareket ediyorum.

Ellie'nin gözleri daha fazla yaşla parlıyor. "Ben de seni seviyorum. Hastanede de kendine baktıracağına dair bana söz vermelisin. Ben pansuman olurken doktorun omzunun üzerinde durup onları korkutamazsın."

Kapıya yaklaşırken ayağım bir şeye takılıyor.

Yaralı bacaklarım protesto çığlıkları atarken bir çığlığı bastırarak dengemi sağlıyorum ve bunu yapmak için omzumu bir duvara çarpıyorum.

Her yerim ağrıyor ama onu hastaneye götürmek için biraz daha dayanabilirim.

Sağ bacağım bu haldeyken araba kullanmak cehennem gibi olacak.

Ellie elini yanağıma bastırırken düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Beni buradan başka birinin çıkarmasına izin vermeliydin. Sadece kendine daha fazla zarar vereceksin."

"Seni korumak benim görevim, El, bazı günler seni köprüden atan kişi olmak istesem bile." Binadan çıkıp güneş ışığına doğru adım atarken ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Şimdi kollarımda kıvranmayı bırakacaksın; yoksa ikimiz de yüzüstü yere çakılırız."

Ben ilk arabayı kontrol edip kolunu çekerken Ellie kollarımda kıpırdamadan duruyor. Kımıldamıyor.

Binanın hemen dışına park etmiş olan diğerine geçiyorum ve anahtarların vizörden sarktığından ve kapının kilitli olmadığından emin oluyorum.

Onu sıkıca tutarak arka kapıyı açıyorum. "Buraya kayacaksın ve sonra hastaneye gideceğiz."

"Otoriter." Onu arabaya bindirmeme yardım ediyor, kırık bacağı kayınca yüzünü buruşturuyor ve dişlerini birbirine vuruyor. "Bu harika hissettirmiyor."

"İyi hissettirmediğini biliyorum. Acı yakında denecek ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim ama araba yolculuğu cehennem gibi olacak."

Ellie başını sallayarak koltuğa yaslandı. "Biliyorum."

Birkaç dakika sonra arka kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçerken acele etmem gerektiğini biliyorum.

Ona söylememiş olmama rağmen yüzünün rengi soluyor. Alnında boncuk boncuk biriken teri hissediyor mu bilmiyorum ama içimdeki her şey beni bir an önce hastaneye gitmeye zorluyor.

Ben sandalyede oturup yaranın etrafına sarılmış bandajı karıştırırken antiseptik kokusu bekleme odasını dolduruyor.

Çok uzun zaman oldu.

Ellie, doktorun bana dikiş atmasına ve kapabileceğim enfeksiyonla savaşmak için bir tur antibiyotik vermesine yetecek kadar uzun süredir kayıp. Ellie'nin yanında olmak istediğim için ekstra testleri şimdilik reddettim ama hemşirelerin bana söyleyeceği tek şey doktorun Ellie'nin yanında olduğu.

İç çekerek ayağa kalktım ve hemşire odasına doğru yürüdüm.

Sarı at kuyruklu bir kadın başını kaldırıp bana baktı. "Doktorun söylediği anda eşinizin sizi ziyaret etmesine izin verileceğini zaten söylemiştik."

"Buraya geldiğimizde ölmek üzereymiş gibi görünüyordu." Elimi tezgâha vuruyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bana ona neler olduğunu anlatacaksın ve bunu hemen yapacaksın. Karıma neler olduğunu öğrenmek için daha fazla bekletilmeyeceğim."

"Bay Andino?" diye sesleniyor yumuşak bir ses arkamdan.

Döndüm ve Ellie'yi benden alan hemşireyi buldum. "Ne oldu?"

"Ellie acilen ameliyata alınıyor. İç kanaması var."

Kendimi toparlamaya çalışarak ayağa kalkarken tüm dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor. "İyileşecek mi?"

"Şu anda belirsizliğini koruyor ama umutluyuz."

Yine de gözlerinde biriken ve onları cama dönüştüren yaşları gördüğümde ona inanmıyorum.

"Dua ediyoruz."

Eve dönme DÜŞÜNCESİ beni bir uçurumun kenarında durmuş, sivri kayalara ve çarpan dalgaların üzerindeki beyaz dalgalara bakıyormuşum gibi hissettiriyor ve hala ölüme dalmanın parlak bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Kendimi bir uçurumun kenarından aşağıdaki sivri kayaların üzerine atmak, hastane dedikleri hapishane hücresinde bir saniye daha kalmaktan daha cazip geliyor.

Bacağımdaki alçı, karton destekli hastane yatağından sürünerek çıkıp steril beyaz ve gümüş koltuk değneklerine uzanırken ve onları kollarımın altına sıkıştırırken milyonlarca kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum.

Ben köşedeki bavula doğru ilerlerken Sean odaya giriyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, koltuk değneğin beyaz kauçuk ayağı neredeyse altımdan kayarken yana doğru eğiliyorum. "Doktorlar gidebileceğimi söyledi."

"Yani kendi başına yataktan kalkıp eşyalarını toplamaya başlaman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Doktorun nihayet beni bu cehennem çukurundan çıkarmaya karar vereceği günü beklerken son üç haftada elden geçirdiğim renkli aşk kitapları yığınının başıyla işaret ediyor.

"Bugün çalışıyor olman gerekiyordu."

"Senin de gelip seni almamı beklemen gerekiyordu." Sean gözlerini deviriyor ve ben onlara uzanamadan önce kitap yığınının almak için içeri dalıyor. "Her zaman söylediklerimin tersini yapacağını bilmem iyi bir şey."

"Ben her zaman tersini yapmam."

"Ölüm kalım meselesi olmadığı ve beni gerçekten dinlediğin bir zamanı bilmek isterdim," diyor, kitapları açık bavula götürüp sağ tarafa bırakırken alaycı bir ses tonuyla.

Koltuk değneklerime uzanıp parmak uçlarını benimkilere değdirdiğinde midemde kelebekler uçuşuyor. "Beni bu lanet yerde kalmaya zorlayan sendin. O zaman dinledim."

Koltuk değneklerini almadan önce bir an duraksıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni köşedeki deri sandalyeye çekiyor.

"Otur ve yolumdan çekil."

"Şuna bakar mısın, yine seni dinledim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak otururken sırtıyorum.

Homurdanarak koltuk değneklerini duvara yaslıyor ve kalan eşyalarını toplamaya koyuluyor. "Eğer ukalalık yapacaksan, eve topallayarak gitmene izin verebilirim."

"Kulağa iyi bir zaman olabilmış gibi geliyor." Alçıya bakarak bacağımı büküyorum. "Bu şey çıkana ve işe geri dönene kadar sabırsızlanıyorum."

"Bacağın tamamen iyileşene kadar işe geri dönmeyeceksin. Patronunla bu konuyu çoktan konuştum ve herkes aynı fikirde."

Kollarımı kavuştururken gözlerim kısılıyor. "Neden hâlâ hayatımı belirleyebileceğini düşünüyorsun?"

Sean giysilerimi pencerenin yanındaki küçük beyaz dolaptan çıkarıp bavula doldurduktan sonra eğilip beni öpüyor. "Çünkü seni seviyorum ve işe çok erken dönüp kendini daha fazla incitmene izin vermeyeceğim. Bunu riske atamayacak kadar çok şey yaşadık."

"Endişelenmemiz gereken daha çok şey var."

Saçımdan bir tutamı parmağına doluyor ve hafifçe çekiştiriyor. "Bir keresinde seni kaybetmeye çok yaklaşmıştım Ellie. Senin hayatınla ilgili daha fazla risk almayacağım."

"Yani Noah'nın peşine düşüp onu öldürmeyeceksin, öyle mi?"

Bana ters ters baktığında ağzımın kenarının seğirmesini engellemek için mücadele ediyorum.

Evliliğimizin başlangıcında olduğumuzdan çok daha farklı bir yerde olsak da, hala yapmamız gereken çok şey var.

Yine de onu seviyorum, o da beni seviyor.

Sean bavulun fermuarını çekip yere koydu ve sapını çıkardı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Koltuk değneklerimi tutarak ayağa kalktım ve başımı salladım. "Beni eve götür."

Eve varmamız ve Sean'ın beni yatağa yerleştirmesi bir saatten a z sürdü; son birkaç haftadır hastanede katlanmak zorunda kaldığım sert çarşaflardan sonra ipek çarşaf lar tenime cennet gibi geliyordu.

Odanın içinde dolaşıyor, giysilerimi dolaptaki çamaşır sepetine atıyor ve sonra yanımdaki yatağa uzanıyor. "Nasılsın?"

"Keşke üzerimde kocaman bir alçı olmasaydı." Elini tutuyorum, kelebekler kanatlarını hızla karnımın kenarlarına çarparken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Seni özledim."

"Bu sözleri senden duyacağımı hiç düşünmemiştim." Beni kendine doğru çekiyor, eli elimi sıkıca kavıyor.

Bakışlarım damgasının büzüşmüş derisine düşüyor. İyileşiyor ama derinin daha az kızgın görünmesi için haftalar geçmesi gerekecek.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Ben değilim." Elimin arkasını öpüyor. "Şu anda hayattayız çünkü sen yapman gerekeni yaptın, üstesinden gelmek cehennem gibi olsa da. Bunun için seni daha çok seviyorum."

"Kimsenin bir başkası tarafından yakıldıktan sonra onu daha çok sevdiğini söylediğini sanmıyorum."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sızarak yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Olanları düşünmek için haftalarım olmasına rağmen, Kabuslarıma girmesine ve aklımın bir köşesinde kalmasına izin verirken, sanki hâlâ o depoda kapana kısılmışız gibi hissediyorum.

Her an Noah o kapıdan içeri girecek ve Sean'ı benden sonsuza dek alacakmış gibi hissediyorum.

Sean bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Seni seviyorum, El. Şimdi, günün geri kalanında ne yapmak istiyorsun?"

"Ben de seni seviyorum." Gözyaşlarımı silmek için elimi onunkinden çekiyorum.

Eli belimin yanından aşağı doğru kayıyor ve bir an için ondan uzaklaşıyorum, kalbim boğazıma fırlıyor.

Sean donup kalıyor, dokunuşundan her irkildiğimde yaptığı gibi hareket etmiyor. "Bunu atlatacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

İçimdeki suçluluk duygusunu bastırıyorum ama yine yüzeye çıkıyor. Ona döndüğümde aklıma bir fikir geliyor ve işe yarayıp yaramayacağını bilmesem de tek istediğim kocamın yanımda olması ve karanlıkta dolaşan canavarları kovalaması.

"Her şey yoluna girecek."

"Bana her şeyi unutturmanı istiyorum. Bunun normal bir gün olduğunu, yatakta birlikte olduğumuzu, birlikte olmak istediğimizi ve hayatımızın üzerinde dolaşan bu canavarın olmadığını düşünmek istiyorum."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ellie, sana ne istersen veririm ama seksin senin için bir başa çıkma mekanizması haline gelmesini istemiyorum. Bu sağlıklı değil."

"Seks sadece sekstir, ama Noah'ın bana yaşattığı her şeyi unutmak istiyorum. Bana dokunduğunda irkilmeyi bırakmak istiyorum çünkü beni incitmeyeceksin."

Sean çenemi avuçlarının arasına alıp yüzümü ona çeviriyor. "Seni seviyorum ve sen irkilmeyi bıraktığında irkilmeyi de bırakmış olacaksın. Bunun bugün durdurmak için hemen endişelenmemiz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

Elim kalçasında geziniyor ve sadece basit bir dokunuşla siki pantolonunun fermuarını zorlamaya başlıyor. "Mesele o değil. Seni özledim ve görünüşe bakılırsa sen de beni özlemişsin."

Kıkırdayarak, kalbimi hızlandıran bir öpücük için beni kendine çekiyor, onu daha yakına çekmeye çalışırken parmaklarım gömleğine giriyor.

Dişlerini alt dudağıma bastırıyor, içimden bir inilti çıkarıyor ve ağzımı açmaya ikna ediyor. Sean'ın dili benimkine karışıyor, sonra bacaklarımın arasına diz çöküyor.

Parmakları gömleğimin eteğinin altından kayıyor. Dudakları boynumun kenarından aşağı doğru inerken meme uçlarıma hafifçe dokunarak onları okşuyor.

Pantolonunun düğmesine uzanıyorum, el yordamıyla düğmeyi açıyorum ve hem pantolonunu hem de boxer'ını kalçalarından aşağı itiyorum.

Sean giysilerini çıkaracak kadar uzun süre yataktan kalkıyor, siki sertleşmiş ve sallanıyor.

Öne eğilip gömleğimi çıkarırken dilim alt dudağıma ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Sikini yumruklayarak inliyor. "Göz kamaştırıcısın."

"Hâlâ iyileşmekte olan çürüklerim var."

Parmaklarını bol şortumun kenarlarına geçiriyor, alçıya dikkat ederek bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Çok güzelsin El. Her zaman öyleydin ve yaptığım en büyük hatalardan biri bunu sana daha önce söylememek oldu."

Tekrar bacaklarımın arasına yerleşirken başının arkasını kavıyorum ve onu başka bir bağımlılık öpücüğü için kendime çekiyorum.

Bir iniltiyle parmakları bacaklarımın arasından kayıyor, kaygan kıvrımlarımdan geçerek klitorisimin etrafında dönüyor. Parmaklarını sertçe bastırarak klitorisimi okşuyor, ağzı gövdemden aşağıya doğru iniyor, dili tenimde desenler çiziyor.

Dili nihayet klitorisime baskı yaptığında, yatakta kıvranıyordum, uyarılma iç uyluklarımı kaplıyor.

Parmakları içime doğru kayıyor, dilinin klitorisimin üzerindeki her hareketiyle iç duvarlarıma daha sert baskı yapıyor.

"Benim için çok ıslaksın," diyor Sean, sesi titreyerek yukarı bakarken Ben.

Parmaklarını kıvrıdığında, amıma masaj yaptığında, parmakları daha derine indiğinde Her itişte bacaklarım titremeye başlıyor. Karnımın dibinde bir sıcaklık oluşuyor ve ben boşalırken içimi ısıtıyor.

"Benim için çok ıslaksın," diyor, bana bakarken sesi titriyor. "Sana şimdi ihtiyacım var." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum, saçlarını çekeştiriyordum.

gevşek teller. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Parmakları sağlam bacağımın uyluğuna batıyor, kalçasına asılıyor ve sikinin başı amıma doğru kayarak vücuduma lezzetli bir sürtünme gönderiyor.

Doğruluyordum, dudaklarım nabzını buluyor ve o içime gömülürken emiyordum. Parmaklarım sırtındaki kaslar esnedikçe onları kazıyor.

Aleti beni gerdikçe inliyorum, içime girdikçe içimde bir başka sıcaklık kıvrımı büyüyor.

Sean başını çevirip ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. Öpüşürken çıkardığı hırıltı, içime daha sert ve hızlı bir şekilde girerken beni acıtıyor.

Kalçalarımı onun itişlerine göre yuvarlıyorum, onu karşılamak için elimden geldiğince sallanıyorum, ancak sadece kullanılabilir bir bacakla zor olsa da.

Boynumdan aşağıya doğru öpüyor, meme uçlarımdan birini gerginleşene kadar dişlerinin arasına alıyor, sonra aynısını diğerine yapıyor.

"Benim için gel," diyor, ağzı boynuma geri dönüyor.

Dişleri kulağımın çukurunun hemen altındaki hassas noktaya sürtünüyor, sıcak nefesi yayılıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Topuklarım sırtına saplanıyor ve beni daha sert sikmesi için onu zorluyor. "Daha fazla. Durma. Lütfen, durma."

İç duvarlarım onun etrafında nabız gibi atarken Sean'ın siki zonkluyor. Sertleşiyor, kendini kabzasına kadar gömüyor. Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, onun vuruşları yavaşlarken, kendi orgazmı beni doldururken zevk dalgalarına biniyorum.

Yumuşak bir iç çekişle çekiliyor ve yanımdaki yatağa düşüyor, bir kolunu etrafıma doluyor ve kırık bacağımı çok fazla rahatsız etmeden beni olabildiğince yakınına çekiyor. Nefesi terli alnımı okşuyor ve yataktan kalkıp tualete gitmeden önce şakağıma bir öpücük konduruyor.

Döndüğünde elinde nemli bir bezle kırık bacağımın arasını temizliyordu. Bacaklar.

Sırıttıyor ve bez parçasını yana atıyor, bana doğru eğiliyor ve dudakları benimkilerin üzerinde. "Güneş yakında batıyor. İzlemek için dışarı çıkmak ister misin?" "Evet."

Sean odayı geçip dolaptan ipek bornozumu alıyor ve giymeme yardım ediyor.

Ben koltuk değneklerime uzanırken, Sean beni kollarının arasına almadan önce bir çift boxer giyiyor.

Bir çığlık atıp kollarımı boynuna doluyorum ve o kapıya yönelirken sabit durmaya çalışıyorum. "Dışarıya kendim de çıkabilirdim."

"Biliyorum ama sana dokunamadan ve seninle ilgilenemedim haftalar geçirdim." İç çekip kapıyı açıyor ve beni sandalyelerden birine oturtuyor. "Tartışarak çok zaman geçirdiğimizi biliyorum ama evliliğimizin geri kalanının bu şekilde geçmesini istemiyorum."

"Bence yaşadığımız onca şeyden sonra, tartışmak endişelerimizin en küçüğü."

Şezlongun pelüş minderine yaslanıp gökyüzünü süpüren turuncu çizgilere bakıyorum.

Başını sallıyor ve yanımdaki sandalyeye yerleşiyor. "Biliyorum ama çok yorucu. Günümün çoğunu insanlarla gidip gelerek geçiriyorum. Bunu evde yapmak istemiyorum. Gerçekten iyi bir noktaya geldik."

"Daha da iyi olacak." Eğilip elini tutuyorum ve arkasından öpüyorum. "Etrafta koşuşturan çocuklarımız olduğunda işler daha da karışacak ama birbirimizi seviyoruz ve eminim bunun üstesinden gelebiliriz."

Kaşları kalkıyor, dudaklarında tembel bir gülümseme beliriyor. "Şimdi de çocuklardan bahsediyoruz, öyle mi?"

"Evet, sanırım. Eğer sen de istersen."

Mor bulutlar gökyüzünde süzülürken alt dudağımı ağzımın içinde yuvarlıyorum.

"Yani, Noah ve adamları hâlâ serbestken şu anda onları düşünmek bile beni endişelendiriyor. Eğer bir tane olsaydı Rinaldos ailemize zarar verebilirdi. Ve tüm bunların ortasına çocukları getirmek gerçekten adil mi?"

Başparmağım elimin arkasında geziniyor. "Şu anda bu konuda endişelenmemize gerek yok. Çocuk sahibi olmayı düşünmek için daha fazla zaman ayırabiliriz. Yine de onları istiyorum. Malcolm'u örnek alarak ne kadar iyi bir baba olacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim."

"Harika bir baba olacaksın."

Bu sözler zahmetsizce söylenmişti ve ben de ciddi dim. Sean babasının olmayı umabileceğinden çok daha iyi bir adam. Ailesini çok seviyor ve onları her şeyin önüne koyuyor. Onları korumak için elinden geleni yapacaktır.

Şiddetle seviyor ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamın o olduğunu biliyorum.

Sean elimi biraz daha sıkı sıkıyor. "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Sadece Noah tekrar peşimize düştüğünde ne olacağı konusunda endişelenip duruyorum. Bu lanet savaştan nefret ediyorum ve hiçbir şey değişmeyecek gibi görünüyor. Şansım varken onu öldürmeliydim ve o zaman tüm bu saçmalıklarla işimiz biterdi."

"Onun peşindeyiz." Sean ayağa kalkıyor ve yanımdaki şezlonga sıkışıyor, kaslı gövdesi beni kendine çekerken alanın çoğunu kaplıyor.

"Onu avlıyoruz."

"Peki ya yeterli olmazsa? Ortalıkta görünmeyecek ve günün birinde geri dönecek. Ya o zamana kadar çocuklarımız olursa ve onları hedef alırsa?"

Sean beni sıkıca kucaklıyor, çenesini başımın üstüne koyuyor. "Çocuklarımıza elini sürebilecek kadar yaklaşımadan onu öldüreceğim."

Başımı sallıyorum, kalbinin atışını dinliyor ve sakinleşmeye çalışıyorum. "Şu anda gelecek hakkında konuşmaya devam etmek istemiyorum. Sadece bu gecenin ve ikimizin de hâlâ hayatta olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak istiyorum."

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Şu anın tadını çıkarmak bana mükemmel geliyor. Gelecek hakkında konuşmak için onlarca yılımız olacak."

EPİLOG

ELLIE

DÖRT AY SONRA

"Yavaşla!"

Aiden gülerek kolunu benim koluma doluyor ve ben önümüzdeki ferforje kapıdan içeri dalmadan önce beni durduruyor. "Yavaşla."

"Yavaşlamak istemiyorum." Ağırılığımı bir taraftan diğerine kaydırıyorum, beyaz saten topuklar şimdiden ayaklarımı ağrıtıyor. "Hastaneden çıktığımdan beri bunu planlıyorduk ve şimdi burada olduğuna göre, sadece kutlamaya gitmek istiyorum."

"Sean hiçbir yere gitmiyor." Aiden eliyle kravatını düzeltiyor ve hâlâ takım elbise ceketinin içinde olduğundan emin oluyor.

"Gidebilir. Asla bilemezsin. İlk seferinde kaçma şansı olmamıştı. Şimdi kaçmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verebilir."

Müzik çalmaya başlayıp üzüm bağının kapıları açılırken sırtarak kalçamı Aiden'inkine çarpıyorum.

Rengârenk yapraklar üzüm bağının kenarlarındaki ağaçları süslüyor. Hava sonbaharın başlangıcı gibi kokuyor, yağmurdan yeni çıkmış, esintide elma ve tarçın sıcaklığı var.

Aiden gözlerini deviriyor ve benimle birlikte kapıya doğru yürüyor. "İkimiz de biliyoruz ki, ilk evlendiğinizde onu korkutup kaçırmadıysan, şimdi de hiçbir yere gitmeyeceği kesin."

Oturma alanının ortasından aşağıya, Sean'ın beni beklediği sunağa doğru uzanan soluk pembe gül yapraklarıyla kaplı yola adım attığımızda gülümsemem yayılıyor.

Ağabeyimin kolunda koridorda yürürken bakışları benimkilerle kilitlendiğinde tüm yüzü aydınlanıyor.

Bu düğün hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Ailemiz ve arkadaşlarımız etrafımızı sarmışken sevdiğim adamlarla evleneceğim. Ailelerimizi memnun etmek için evlendiğimiz ilk düğüne hiç benzemiyor.

Bu düğün bizim için.

Sunağa geldiğimde ve Sean ellerimi tuttuğunda, nikâh memuru konuşmasına başlıyor. Hızla atan kalbimin gümbürtüsünden onu zar zor duyuyorum.

"Sean ve Ellie şimdi birbirleri için hazırladıkları yeminlerini okuyacaklar."

Nikâh memuru bir adım geri çekiliyor, elindeki siyah deri kitabı kapatıyor ve Sean'a başıyla işaret ediyor.

Sean gülümseyerek bana bir adım daha yaklaşıyor. "El, seni bekleyerek bir ömür geçirdim, her ne kadar o sırada yaptığım şeyin bu olduğunu bilmesem de. Bu şaşırtıcı değil, çünkü zaman zaman biraz kalın kafalı olabildiğimi biliyoruz, özellikle de söz konusu sen olduğunda."

Kalabalık kıkırdıyor ve kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar. Royce ön sıradaki koltuklardan gözlerini deviriyor ve bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Sean ellerimi biraz daha sıkı tutuyor, başparmakları eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Hayatıma girdin ve her şey daha iyiye doğru değişti, her ne kadar oraya ulaşmak için cehennemde savaşmak zorunda kalsak da. Seni seviyorum ve hayatımızın geri kalanında her günü seni severek geçireceğim."

Gözlerim doluyor ve o uzanıp gözyaşlarımı siliyor.

Boğazımı temizlerken kalbim daha hızlı atıyor. "Sean, buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Hayatımızın geri kalanını birbirimizden kaçmak için elimizden gelen her şeyi yaparak geçireceğimizi sanıyordum ama hayat en çok ihtiyacım olan kişinin sen olduğunu biliyor gibiydi."

Her cümleyle birlikte sesim biraz daha titriyor ama gözyaşlarımı yutuyorum, yeminimi bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamadan bitirmeye kararlıyım.

"Seni seviyorum Sean ve zor günler geçireceğimizi biliyorum ama diğer her günün zor günleri telafi edeceğini de biliyorum. Bana kim olduğum ve neler yapabileceğim hakkında çok şey öğrettin ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Nikâh memuru gülümsüyor ve ikimize doğru yaklaşıyor. "Ve bununla birlikte, şimdi öpüşebilirsiniz."

Sean sırtlıyor ve beni belimden kavırıyor, aşağıya doğru eğilip beni öpüyor ve sonra tekrar vücuduna yaslıyor.

Ona bakarken yanaklarımdaki sıcaklık artıyor, kollarımı omuzlarına dolayıp onu kendime yakın tutarken kalbim gümbür gümbür atıyor. Sean elimden tutup beni koridordan aşağıya, resepsiyon alanına götürmeden önce boynumun kenarına bir öpücük konduruyor.

Ağaçların arasına dizilmiş ışıklar, güneş ufka doğru batarken parlıyor, gün turuncu ve puslu bir hal alıyor.

Sean beni kolunun altında döndürüyor ve orkestra çalmaya başlayıp insanlar resepsiyona süzülürken dans pistinin ortasına doğru götürüyor. Birlikte yavaşça dans ediyoruz, bakışları benimkilere kilitlenmiş.

"Demek" diyor, dudakları boynumda gezinirken beni aşağıya doğru eğiyor, "gerçek bir düğün yapmak böyle bir şeymiş demek."

Gülüyorum, beni tekrar kendine çekip dudaklarımı dudaklarına değdirdiğinde ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum. "Tadını çıkarsan iyi olur, çünkü bu son düğünümüz olacak."

Sol elimi tutuyor ve yüzüğe bakıyor. "Biliyorsun, gelecek hafta tekrar çalışmaya başladığında bu pek pratik olmayacak."

Parmaklarımı onunkilerin etrafında kenetliyorum. "Biliyorum ama bir kolye ya da başka bir şey alırım."

"Aslında benim farklı bir fikrim var."

Sean beni döndürüyor ve elinde siyah bir çanta ve katlanabilir bir dövme masası olan bir kadın resepsiyona girerken beni durduruyor.

Omzumun üzerinden ona bakarken, ciyıklama isteğime karşı koyuyorum. "Bir dövme sanatçısı mı ayarladın?"

"Sürpriz!"

Kollarını belime dolayarak beni kendine yakın tutuyor ve biz sallanırken bir sanatçı sahneyi kuruyor, bir diğeri de ilkinin hemen yanına kuruluyor.

"İşteyken giyecek bir şeyler istediğini söylediğin için birlikte müzik grubu alabileceğimizi düşündüm, sonra da markaları örtmek için başka bir şey alabileceğimizi düşündüm."

Dönüp kollarımı ona doladığımda gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elimden tutup beni dövme sanatçıların yanına götürdü.

Birkaç dakika içinde makineler vızıldıyor, yüzük parmağımın etrafına yumuşak siyah bir telkari desen çiziliyor. Ben acıdan irkilirken, Sean kıpırdamadan oturuyor ve kendi halindeymiş gibi görünüyor.

Bantlar tamamlandığında birlikte fotoğraflarını çekiyoruz.

"Pekâlâ," diyor Libby, masayı sterilize ettikten sonra malzemelerini yeni mürekkep ve yeni bir iğneyle değiştirirken. "Bir sonraki dövme için ne yapacağız?"

Sean'a bakıyorum. "Bilmiyorum. Bu konuda fazla düşünmedim."

Sean telefonunu çıkarıyor ve iki iskambil kâğıdının görüntüsünü getiriyor. Biri kupa papazı, diğeri de kız. Taçları ve çiçekleri olan iskeletler.

Nefesimi kesiyorlar.

Onları sanatçılara gösteriyor. "Böyle bir şey düşünüyordum, eğer yaralı dokuya iyi yansır ve karım da kabul ederse."

Başımı sallayarak aydınlanıyorum. "Eğer bu tasarımların işe yarayacağını düşünüyorsanız, onları istiyorum."

Libby başını sallıyor ve resimleri tabletine gönderiyor. "Bunlar işe yaramalı. Beden ölçülerinizi test edeceğiz ve yapılması gereken herhangi bir ayarlama olup olmadığına bakacağız. Neden siz ikiniz gidip bir şeyler yemiyorsunuz, sonra geri gelin, ben de size hazırladıklarımı göstereyim."

Sean'ın eli çıplak sırtıma bastırıyor, parmakları elbisemin bel kısmının üstünden geçiyor. "Mükemmel."

Küçük mezelerle dolu masaya doğru ilerliyoruz, resepsiyon alanının küçük bir köşesine gitmeden önce tabaklarımızı dolduruyoruz.

Alçak bir taş duvarın üzerine tünüyorum, bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum ve tabağı dizimin üzerinde dengeliyorum. "Beni bir dövme sanatçısıyla şaşırttığına inanamıyorum."

"Geçen hafta biraz almak istediğinden bahsediyordun. Libby'ye sordum ve bizi programına dahil edebileceğini söyledi."

Brie ve jambonlu rulolardan birini ağızıma atıyorum, midem guruldamaya başlayınca inliyorum. Libby'nin yanına gitmeden önce küçük tabakları bitiriyoruz.

Masanın üzerine uzanarak, şablon uygulandıktan sonra iğnenin sırtımı çizmesini bekliyorum.

Sean aramızdaki boşluğa uzanıp elimi tutarken, diğer sanatçı da onun kolu üzerinde çalışmaya başlıyor.

Hafif bir müzik çalıyor ve insanlar dans ediyor, dövmelerin ilerleyişini kontrol etmek için sık sık yanıma geliyorlar.

Neredeyse bitirdiklerinde Royce yanıma gelip önümde eğiliyor.

"El, Sean'la birbirinizin boynunu sıkmadan birlikte olabileceğiniz günü görebileceğimi hiç sanmıyordum ama

yanıldığını kanıtladı. Yine de yuva kuran ilk Lynde kardeşinin sen olacağını hep biliyordum."

Libby beyaz mürekkeple tekrar içeri girerken dişlerimi sıkarak homurdanıyorum. "Geri kalanınız hepiniz çok huzursuzsunuz."

Kıkırdıyor ve omuz silkerek ayağa kalkıyor. "Çok fazla kadın var ve sadece biriyle yuva kurmak için yeterli zaman yok. Özellikle de bu kadar şey varken. Ama siz ikiniz, o başka bir hikâye."

Sean'ın dövmesi bitince bana göstermek için ayağa kalktı ve Royce'un evlilikten kaçınma misyonu hakkında başka bir şey söylemesine fırsat vermeden sözünü kesti.

"Ne düşünüyorsun, El?"

"Çok güzel." Güzel siyah ve gri dövmeye bakıyorum, kendi dövmem bittiğinde sırtıyorum. "Çok güzel."

Aiden yanıma geldi. "İkinizin de gelip misafirlerinizi biraz eğlendirme vakti geldi."

Gülerek dans pistine doğru ilerliyorum, Sean artık dans etmeye niyeti olmadığını bildiğim halde arkamdan geliyor.

Güneş daha derinlere batarken ve yıldızlar gökyüzünde dans ederken, zamanımı şarkılara eşlik ederek ve ailemle birlikte kutlama yaparak geçiriyorum.

"DÜĞÜNÜ İYİ GEÇTİ Mİ?" Son dansımız için yıldızların altında dönerken Sean soruyor.

Sean beni aşağıya indirmeden önce etrafımda döndürürken insanlar resepsiyondan dışarı süzülüyor ve geride sadece kardeşlerim kalıyor.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve onun kucağına doğru eğiliyorum. "Harika bir düğün geçirdim ama ciddiye. Bu sonuncusu. Seninle evlenmek her ne kadar hoşuma gitse de, başka bir düğün planlamak yerine evli olarak biraz zaman geçirmek istiyorum."

Şarkı sona ererken gülüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Görünüşe göre düğün sonunda bitti. Evlilik kısmını yapmaya başlayabiliriz."

Dans pistini birlikte terk ediyoruz, bir ateş çukurunun etrafında toplanmış, battaniyelere sarınmış ve tahta sandalyelerde arkalarına yaslanmış aileme katılıyoruz.

Summer dönüp Jade'e okulla ilgili bir şeyler söylemeden önce gülümseyerek bana bakıyor. Skyla eğilip elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor.

Ablama sırtıyorum, bana uzattığı battaniyeyi alıp kucağıma örtüyorum.
"Teşekkürler."

Skyla mırıldanıyor ve bira şişesine uzanıyor. "Biliyor musun, annem ve babam başardığın her şeyle gurur duyardı."

Royce sandalyesini bırakıp gelip aramızda yere oturuyor. "Babam Noah'ın hâlâ serbestçe dolaşmasına çok kızardı. Özellikle de seni kaçırdıktan sonra onu neredeyse yakalamışken."

Aiden ateşe bakarak kendi içkisini yudumluyor. "Yaptığı her şey yanına kâr kalmayacak."

İnliyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu lanet savaş hiç başlamamış olsaydı her şey daha kolay olurdu. Burada oturmuş kimi öldürüp kimi öldürmeyeceğimizi konuşuyor olmazdık."

Sean soğutucudan bir bira alıyor ve kırıp açıyor. "Bu konuda hiç şüphe yok, El. Noah ailemize yaptığı onca şeyden sonra ölmek zorunda. Eğer çocuklarımızı huzur içinde büyütmek istiyorsak, o artık bu lanet şehirde dolaşmamalı."

Royce başıyla onaylıyor. "İkiniz için de mutluyum ama bundan sonra ne olacağını düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Noah neredeyse beş aydır sessiz. Ne yaptığını merak etmek zorundayız."

"Biliyorum." Battaniyeyi daha yukarı çekip yumuşak kırmızı ekose kumaşa sarılıyorum. Aiden'a bakarak derin bir nefes alıyorum. "Peki, plan nedir?"

Aiden sırtıyor ve şişesindeki birayı evirip çeviriyor.

"Eğer Noah adam kaçırma oyunu oynamak istiyorsa, o zaman biz de adam kaçırma oyunu oynayacağız."

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

